

HỒNG LĨNH SƠN

Bí mật

M

TẢN THỦY HOÀNG

NHA XUẤT BẢN VĂN HỌC

Bí Mật Mộ Tần Thủy Hoàng

Hồng Lĩnh Sơn

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Tựa</u>
<u>Hồi 1: Đoàn người mở đường tới lăng mộ Tần Thủy Hoàng</u>
<u>Hồi 2: Tiếng chuông chùa bí ẩn của nhà Tần</u>
<u>Hồi 3: Quật mộ Thủy Hoàng</u>
<u>Hồi 4: Đêm huyền ảo ở Ly Sơn</u>
<u>Hồi 5: Tiếng sáo ở sơn thôn. Lời đe dọa của sơn thần.</u>
<u>Hồi 6: Cánh chim thần giữ mộ Tần Thủy Hoàng</u>
<u>Hồi 7: Khởi đi từ hướng Đông đến vườn Lộc Uyển</u>
<u>Hồi 8: Vòng cung vào mộ Bát Trận đồ. Tòa thành thứ nhất!</u>
<u>Hồi 9: Tòa Uổng Tử thành thứ nhì</u>
<u>Hồi 10: Thành Hoàng Ốc - Cờ Tả Đạo</u>
<u>Hồi 11: Đến lạc cảnh Bồng Lai cuối cùng</u>
<u>Hồi 12: Thế giới của thần tiên ngoài hải đảo</u>
<u>Hồi 13: Quật mộ Tần Thủy Hoàng</u>
<u>Hồi 14: Đường vào mộ chí</u>

Tựa

Tần Thủy Hoàng sau khi gồm thâu lục quốc, diệt nhà Châu lên ngôi Hoàng đế, lập nên một công nghiệp chưa từng có, chưa từng thực hiện được ở các triều Đại vương, Bá tước. Đó là các thời Tam Hoàng, Ngũ Đế thời Xuân Thu thời Chiến Quốc.

Công nghiệp của người họ Triệu này đã xây dựng trên xương, nước mắt và vô số tài sản và sinh mạng của nhân dân Trung Hoa thời đó.

Tần Thủy Hoàng tên thật là Triệu Chính, lấy họ mẹ là ái thiếp của Lã Bất Vi, là Triệu Cơ. Một người đàn bà tài sắc vẹn toàn. Lã Bất Vi là cha ruột của Tần Thủy Hoàng, có tài vương tá, có chí phi thường, tuy là một lái buôn giàu có nhưng từng cầm quân và chiến thắng cường địch.

Lã Bất Vi khi biết Triệu Cơ đã có mang, bèn bày mưu hiến kế cho Dị Nhân.

Sau này Dị Nhân lên ngôi, Triệu Cơ sinh ra Triệu Chính nối cơ nghiệp nhà Tần.

Được Lý Tư một tướng quân mưu lược, Tần Thủy Hoàng thực hiện sự thống nhất và thay đổi toàn bộ cơ chế nước Tàu. Tần Thủy Hoàng cai trị dân dưới một nền tảng pháp trị khắc nghiệt của Lý Tư, gom tất cả vũ khí và kho báu của thiên hạ về kho của nhà Tần, bắt tất cả gái đẹp của lục quốc về Hàm Dương. Xử “Thiếu” bọn tù phạm 70 vạn người về xây lăng mộ ở núi Ly Sơn và cung A Phòng chứa đựng kho tàng, chôn sống cung tần mỹ nữ và tất cả đoàn người xây lăng mộ để giữ bí mật.

- So với việc xây Vạn Lý Trường Thành thì đây là một công trình lớn trong hàng ngàn công trình khác của nhà bạo chúa nổi tiếng này.

Lúc về già, Tần Thủy Hoàng thích đạo Lão, xưng mình là “Chân Nhân” cho người ra đảo tìm tiên kiếm thuốc trường sinh bất tử. Cao vọng tột bậc, xưng hiệu là Thủy Hoàng là ông vua đầu tiên trong thiên hạ, rồi truyền ngôi cho con là Nhị Thế, Tam Thế... cho đến vạn vạn Thế...

Tuy nhiên khi Thủy Hoàng vừa tạ thế trên đường đi tuần thú, thì cái công nghiệp đó đã bắt đầu sụp đổ, một cách nhanh chóng. Một cuộc cách mạng do nông dân khởi nghĩa lan tạt là Trần Thắng, rồi đến Sở Bá Vương Hạng Võ, Hán Vương Lưu Bang cùng với các bậc anh tài như Phạm Tăng, Trương Lương, Tiêu Hà Phàn Khoái và Hàn Tín vân vân, nổi lên diệt bạo Tần. Khi Hạng Võ mang chư hầu về tranh công của Lưu Bang (đã vào cung điện Hàm Dương trước lên làm Tây Sở Bá Vương bèn tìm kho báu của nhà Tần, cho quật mộ Tần Thủy Hoàng.

Quật mộ Tần Thủy Hoàng là một câu chuyện kể về truyền tích ấy.

Hồi 1: Đoàn người mở đường tới lăng mộ Tần Thủy Hoàng

Trải qua con đường đầu những hố sâu, vực thẳm vùng rừng núi Ly Sơn qua hồi binh lửa đã trở thành một nơi hoang vu đầy những sài lạng, hổ báo, gió lạnh, rừng thiêng. Nhân dân từ lâu không ai dám bén mảng đến. Có tiếng đồn của các pháp sư bảo rằng, trên núi Tần Thủy Hoàng đã cho đặt máy bắn tên, thuốc nổ, bày sập và âm binh, thần núi, trấn giữ kho tàng. Kẻ nào bén mảng đến thì không toàn tính mạng trở về.

Đoàn người ngựa đã mệt, bèn ngồi tụ lại dưới chân núi, trên các gò đá lổm chổm ngăn lối đi, cỏ mọc đã khởi đầu, vùn mây xám vùn vũ bao quanh đỉnh núi âm u, ghê rợn như bóng dáng của những oan hồn phưởng phất trong gió trong sương.

Hạng Thác, một viên gia tướng gủa Sở Bá Vương Hạng Võ, trưởng đoàn nói :

- Đại vương giao phó cho chúng ta công việc này còn khó hơn việc tấn công đánh thành phá

lũy của giặc Tần ngày trước. Tuy nhiên, chúng ta phải tìm cho được dấu vết của lăng tẩm Tần Thủy Hoàng để về báo lại cho người rõ.

Trương Triệt nói :

- Đó cũng là tại quân sư Trương Lương của Lưu Bang mà chúng ta phải khổ thân.

Lưu Giả nói :

- Trương Lương là quân sư của Lưu Bang sao lại bàn việc khai quật lăng mộ nhà Tần để lấy kho tàng cho Sở Bá Vương?

Trương Triệt nói :

- Nhà ngươi còn trẻ không biết rõ việc triều đình Sở Bá Vương vào thành Hàm Dương thấy kho tàng trống rỗng, định ban bổng lộc lương tiền cho ba quân nhưng không có nên mới gọi Lưu Bang đến hỏi han.

- Lưu Bang là kẻ thù của Sở Bá Vương?

- Phải Lưu Bang trả lời không rõ. Việc coi kho tàng là ở Trương Lương!

Lưu Giả nói :

- Sở Bá Vương lại hỏi Trương Lương?

Trương Triệt gật đầu :

- Trương Lương lúc đó là mưu sĩ, là quân sư của Lưu Bang. Tiêu Hà kia mới thật là coi sóc kho tàng, quân lương. Nhưng sở dĩ Lưu Bang chỉ Trương Lương, là do mưu họ Trương lập kế bày ra việc dưới lăng mộ có kho tàng, để Sở Bá Vương đào mộ Tần Thủy Hoàng. Tiếng ác sẽ gieo về cho Sở Bá Vương. Dân nhà Tần ở Hàm Dương sẽ thù sẽ oán Sở Bá Vương mà hướng vọng về Lưu Bang nhân nghĩa, đức độ hơn.

Hạng Thác đang ngồi lo nghĩ đến vùng núi Ly Sơn hoang vu, khó tìm ra đường đến mộ. Nghe hai tên thuộc tướng bàn đến chuyện ấy thì nạt to :

- Im đi không! Các người dám phê phán đến việc làm của Đại vương, muốn bay đầu cả lũ hay sao?

Trương Triệt nói :

- Chúng tôi đều lo cho Tây Sở Bá Vương cả đấy chứ!

Hạng Thác nói lớn :

- Ta nghe rõ các người bảo Sở Bá Vương đào mộ Tần Thủy Hoàng, dân nhà Tần sẽ oán Sở Bá Vương và hướng vọng về Lưu Bang nhân nghĩa, đức độ hơn! Các người sẽ bị chém đầu để răn chúng đấy.

Trương Triệt nói :

- Ở đây chỉ có Hạng tướng quân là nghe rõ, nhưng theo tôi hiểu, Hạng tướng tuy giòng dõi Hạng Võ nhưng tâm hồn rộng rãi, lòng dạ quảng đại, luôn trọng nhân nghĩa và sự thực nên mới dám nói thế!

Hạng Thác lắc đầu, ngồi trầm tư không dám nói gì nữa.

Lưu Giả nói :

- Chúng ta chẳng nghĩ đêm nay dưới chân núi, chẳng biết tìm đường nào mà lên. Bây giờ lo cơm nước đã rồi sẽ hay?

Chợt Trương Triệt đứng lên nhìn về hướng Tây nói :

- Đường như đàng khi có khói bay lên. Chắc chỗ ấy có người ở?

Trương Triệt nói :

- Chúng ta đến đó thì đoàn tùy tùng đang giữ ngựa chờ ở Vạn Hoa Cương đến đây làm sao chúng ta tìm ra chúng được.

Lưu Giả cười lớn :

- Đã tới đây thì tất tìm ra được dấu vết chúng ta. Nếu cần thì cứ cắm mũi tên vào cây cổ thụ này, chỉ hướng tới cho chúng biết mà đi tìm.

Hạng Thác, Trương Triệt và Lưu Giả vừa lần dò mang hành lý tìm đường đến nơi khói tỏa sườn non một lát sau thì một toán người thứ hai, đầy đủ khí cụ, khí giới đi đến. Họ độ mười người có cả hai cô gái, tất cả đều vận võ phục màu đỏ. Họ đến nơi ba người trước ngồi nghỉ mà dừng lại. Cô gái trạc mười chín tuổi da trắng môi hồng mắt sắc lẹm có sức khỏe và rất nhanh nhẹn. Nàng đi với người đàn bà độ ba mươi khá đẹp và gọi tình, mặc đồ hỏa đầu quân có lẽ cả hai là những chị bếp lo việc cơm nước cho đoàn thám dò mộ vua Tần.

Rừng bụi mịt mù, bóng cả cây già chen lối đi. Trời chưa xế trong rừng đã xuống sắc thăm thẳm và lạnh buốt xương.

Cô gái ngồi co ro trong lớp áo bông nói :

- Chị Từ Dung ơi, đêm nay mà trời buông xuống một cơn mưa nữa. Không biết trú đâu cho khỏi chết rét.

Từ Dung, người đàn bà nói :

- Trên trời có sao mọc không mưa đâu mà lo. Bây giờ chỉ lo chỗ nấu cơm đỡ đói rồi sẽ hay.

Người đàn bà lớn tuổi hơn hết, đôi mắt linh hoạt, tai rất thính nói :

- Đây đây có tiếng suối chảy. Nhớ cho thuốc giải vào đây. Phải cẩn thận cả, ngay từ bây giờ chung quanh ta toàn những tử khí và bầy rập.

Minh Phụng tức là cô giá trẻ, duyên dáng nói, giọng nàng trong vắt của người con gái nước Sở :

- Bước thêm vài bước nữa chắc chắn cẳng tôi đã rụng hết. Chị em nào đi tìm nước hộ vậy.

Người đàn ông lớn tuổi lại nói :

- Thôi để lão Trần đi vậy?

Lão nói rồi xách gầu vạch cây cối đi về hướng nước chảy róc rách.

Một tay hảo hớn râu hùm hàm én quắc mắt nhìn theo nói :

- Già rồi mà còn bon chen, quyết xin đi theo đoàn cho được. Cứ để lão bị rắn nuốt cho xong.

Người đàn bà nói :

- Lão Trần là thầy thuốc rắn đấy. Lão chỉ mong có rắn để bắt mà nhậu, lấy nọc. Rắn nào nuốt được lão.

Gã hảo hớn là Thái Mạo, một dũng sĩ bên cạnh Hạng Võ, hẳn là một trong ba ngàn đệ tử của Sở Bá Vương.

Thái Mạo nhìn theo Lão Trần Trung khuất sau vòm đen cây lá nói :

- Kể ra thì lão rất siêng năng. Dường như lão có ý bên vực nhà Tần?

Từ Dung im lặng một khắc rồi nói như khỏá lấp lòng nghi kỵ của hắn :

- Nhà Tần vô đạo, lòng người đã mất, ai còn theo nữa. Mà nghe nói đi tìm mộ Tần Thủy Hoàng đã có nhiều người muốn xông lên mà phá lăng tẩm của hắn.

Thái Mạo vỗ vào bảo đao bên mình nói :

- Từ ngày vào cung điện Hàm Dương, thấy công nghiệp đồ sộ của nhà Tần thật vĩ đại, như thế bao nhiêu kho tàng quý báu của các chư hầu và lực quốc nhà Tần đều chôn vào ngôi lăng tẩm của Tần Thủy Hoàng!

Triệu Việt Châu cũng là một đệ tử của Sở Bá Vương người nước Lỗ nói :

- Mạnh như là Tần mà Tây Sở Bá Vương còn đánh được thì còn ai có thể chống nổi.

Chợt có tiếng cười khanh khách của Bá Vũ ngồi gần đó, hẳn ta là người nước Hàn.

Nghe tiếng cười, Triệu Việt Châu trợn mắt hỏi :

- Sao giọng cười của ngươi có vẻ khinh bạc thế!

Bá Vũ tựa vào gối huỳnh đàn như lơ đãng nhìn lên núi Ly Sơn mịt mù nói :

- Càng đến gần núi, càng không thấy núi thật!

- Sao! Ta hỏi mà người giả lơ thế.

Bá Vũ là người thân mật của Minh Phụng. Điều này khiến Triệu Việt Châu không thích. Tuy nhiên bạn đồng đội, nên hắn chưa làm gì được. Bấy giờ vào đến rừng rậm, hắn đã có ý thừa cơ hội là “thanh toán” chàng. Nhưng để chiếm cảm tình của Minh Phụng hắn chưa ra tay vội.

Bá Vũ đứng lên nói :

- Ta đến suốt xem lão Trần làm gì mà lâu thế. Hay là lão đang mò cá bắt lươn gì cũng nên.

Nói rồi chàng đứng bật dậy sửa lại thanh cung cứng, bó tên tẩm độc và ngọn trường kiếm đeo bên sườn, đi về bờ suối.

- Cho tiểu muội theo với!

Bá Vũ quay lại nhìn nàng ái ngại :

- Minh Phụng hãy ở lại. Chen vào chỗ rấn rít làm gì. Đừng có đi đâu cả nguy hiểm.

Triệu Việt Châu nói :

- Để tôi đi cho, Minh Phụng ở lại với mọi người lo làm thức ăn.

Rồi Bá Vũ đi trước, Triệu Việt Châu theo sau. Muốn qua suối không thể đi đường thẳng, mà phải leo lên dốc một ngọn đồi cao, chung quanh toàn tùng bách rậm rạp.

Bá Vũ lên đến ngọn đồi thì đứng lại.

Triệu Việt Châu lướt tới, nói :

- Bá Vũ! Nhà ngươi là kẻ phản phúc!

Bá Vũ gật gù :

- Ta phản ai?

- Phản Sở Bá Vương!

Bá Vũ tái mặt vì giận :

- Ái chà! Dễ đặt điều mới trắng trợn như thế!

- Ta không muốn thấy mặt ngươi, tên tiểu nhân trong đoàn này.

Triệu Việt Châu rút bảo đao sáng rực, nói :

- Ta không muốn thấy ngươi xen vào đoàn người tìm mộ nữa.

Bá Vũ hỏi lớn :

- Vì sao? Người có ý ám muội với Minh Phụng cô nương chứ gì?

Triệu Việt Châu loan đao lướt tới :

- Ta sẽ xử tội phản bội của ngươi rồi sẽ tâu với Bá vương rõ!

Bá Vũ hét lớn :

- Đồ hèn! làm chi được ta!

- Triệu Việt Châu hươi đao chém vèo qua một nhát.

- Chát! Chát!

Bá Vũ vừa cúi rạp xuống mới tránh được ngọn đao.

Chém hụt, lưỡi dao va vào đá vang lên những tiếng chát chúa.

Ngọn kiếm dài tuốt ra khỏi vỏ. Bá Vũ liền vận kinh lực vào tay chém trả vào đối phương.

Triệu Việt Châu loan đao đỡ rồi tấn công ráo tiết. Họ Bá không hề sợ hãi, võ nghệ chàng rất cao cường, thanh trường kiếm lượn quanh người vù vù như gió cuốn, vừa đỡ vừa phản công lại địch thủ.

Minh Phụng chợt kêu lên với Từ Dung :

- Cô Từ Dung ơi! Nghe chưa! Có tiếng quát tháo và đao kiếm va chạm nhau trên đồi.

Từ Dung nói :

- Chúng ta là đàn bà! Mặc họ.

Minh Phụng liếc cô nàng một cái nói :

- Phải! Tuy nhiên cô chỉ nghĩ tới Lưu Giả mà thôi!

Nói rồi mỉm cười.

Từ Dung cũng khẽ cười nói :

- Lão Trần đi khá lâu mà chưa có nước. Hai người đi tìm thì đánh nhau dữ dội. Thật hôm nay là ngày đại nạn!

Minh Phụng vội quay về Thái Mạo nói :

- Làm sao bây giờ bác Thái?

Thái Mạo yên lặng :

- Ai có nghiệp thì người đó lo thân. Tôi không màng gì cả. Chết sống mặc chúng. Đây không phải là lần đầu tiên. Đã bao nhiêu lần trước mặt Sở Bá Vương chúng cũng mượn chuyện tập dợt mà định giết nhau từ lâu.

- Nhưng ở đó có nhiều người can thiệp. Còn ở đây chỉ có chúng ta mà thôi, làm sao?

Thái Mạo vuốt mồ hôi trán, nói đùa :

- Chắc là có hồn linh của Sơn thần Thổ địa kêu gọi chúng ta đấy!

Nàng Minh Phụng vén tay áo ẩm xăm bỏ đi về hướng ngọn đồi.

Từ Dung thấy vậy gọi :

- Em đi đâu thế! Để chị theo với!

Nói rồi quay lại Thái Mạo nói :

- Bác Thái với các anh em trong đoàn hãy chờ ở đây, tôi lên báo họ trở lại đã.

Minh Phụng thấy có Từ Dung theo, mừng rỡ nói :

- Cô chịu khó theo tôi, chắc là can ngăn được họ. Trên đồi họ đang giết nhau!

Từ Dung lắc đầu bức bối nói :

- Cũng vì em đấy. Hai con hổ đói thèm một con cừu non!

Minh Phụng lo lắng, không để ý đến câu nói đùa của Từ Dung, mà bảo :

- Ta đi nhanh lên cô ạ!

- Chắc là họ đánh nhau cho đã nư thôi. Không dám giết nhau đâu. Quân pháp rất nghiêm. Kẻ nào giết đồng đội kẻ ấy bị chôn sống, ta không nên lo quá vậy.

Minh Phụng nói :

- Biết đâu, họ đang cơn tức giận mà!

Thái Mạo nhìn theo họ rồi quay lại nói với các người phu :

- Chúng bây thấy không. Chẳng có việc gì hết. Chúng nó chưa tìm được mộ nhà Tần đã giết nhau. Phen này hồn thiêng của sông núi sẽ không dung tha chúng đâu!

Tư Mã Hoàng cười trêu, hần cũng là một tên tử đệ của Hạng Võ :

- Này, lão Thái, lão rửa chúng nó, hồn thiêng của sông núi hay của vua Tần! Này lão nói rõ hơn coi nào!

- Ta bảo hồn sông núi kia mà! Đồ khốn!

Tư Mã Hoàng lại đùa thêm :

- Ta sẽ báo với Bá Vương lòng dạ Thái Mạo như thế đấy!

Thái Mạo cười khì :

- Người toàn trao “họa” cho ta. Thôi im cái mồm đi.

Tư Mã Hoàng lắc đầu :

- Ta lập công với Bá Vương, im sao được!

- Lập công! Ôi chao tốt đẹp vô cùng! Nay Tây Sở Bá Vương nó giết cả nước nhà ngươi, nó chôn sống bọn quân họ Triệu đầy bộ quên rồi sao?

Tư Mã Hoàng là bạn thiết của họ Thái, chàng ta chợt im tiếng, đưa mắt nhìn lên đồi nói :

- Chúng sắp về đấy. Thôi ai lo việc nấy đi.

Thái Mạo khế bảo :

- Chỉ có Triệu Việt Châu và Hạng Thác thôi! Nhất là tên Triệu Việt Châu sống chết với Tây Sở Bá Vương!

Tư Mã Hoàng nói :

- Rồi có lúc nào đó, chúng cũng như nhà Tần thế thôi. Bạo tàn tham ác sẽ bị diệt vong cả.

Quả nhiên Bá Vũ và Triệu Việt Châu từ trên đồi đi xuống.

Cả hai đag mệt nhoài. Bá Vũ bị một vết thương nơi bả vai máu tươm ướt cả đến lưng. Vừa lúc ấy lão Trần Trung xách bình nước về tới. Lão nhìn thấy, lắc đầu :

- Cứ đánh nhau mãi. Thế nào cũng có một kẻ chết, một kẻ bị chôn sống. Thôi đưa vai đây lão đặt thuốc cầm máu lại đã.

Lão cởi áo Bá Vũ, lấy vải sạch cột chặt vết thương sau khi rửa sạch máu và bó thuốc vào.

Bá Vũ nằm sấp trên mặt đất. Đêm xuống, họ gom cành khô thành một đồng chà rất lớn, rồi đốt lửa lên. Khói lửa bay mù mịt, giầy lát sáng cả một vùng đồi núi.

Khi thức ăn đã xong, ai nấy đều ăn uống qua loa. Tuy nhiên Bá Vũ bị thương đau đớn nên nằm yên, chỉ húp một tô cháo do Minh Phụng mang lại.

Nàng nói khẽ.

- Hiền huynh hãy cố ăn lấy sức, không ai ưa được tên Triệu Việt Châu cả.

Bá Vũ im lặng húp cháo và đưa mắt nhìn nàng.

Giây lâu, cố gượng ngồi lên, họ Bá nói :

- Em không nên thổ lộ tình cảm quá. Chúng để ý không tốt. Nhưng dầu sao Triệu Việt Châu sẽ chết với anh.

- Bây giờ chưa tiện đâu! Làm vậy, không có đất dụng thân đâu! Em xin anh đừng vọng động. Ai nấy đều mong Lưu Ái Công, nhưng không nói ra! Bây giờ ăn uống nhiều hơn nữa, cho khỏe đã. Còn việc tìm mộ nữa kia mà.

- Chúng ta đã đến chân núi Ly Sơn khá lâu mà chưa tìm ra đường đến lăng mộ Thủy Hoàng.

- Em nghe có người trong đoàn kể, là chưa đến chân núi Ly Sơn, chúng ta chỉ mới qua Vạn Hoa Cương thôi. Núi Ly Sơn bao bọc bởi cánh rừng hơn hai mươi dặm đường nữa đấy!

- Ai mà rành rọt thế?

Minh Phụng nói :

- Lão họ Trần, dường như lão nghe ai nói mà thuật lại trong đêm qua đấy.

- Em bảo lão Trần Trung đến anh hỏi han một chút.

Minh Phụng đến gần lão họ Trần nói lớn :

- Lão Trần! Bá Vũ đau đớn vì vết thương khá sâu, lão làm ơn xem lại.

Trần Trung gật đầu, bưng bả mang túi thuốc tới, Bá Vũ ngồi quay lưng về phía lão nói :

- Vết thương đang hành, tôi nóng hâm hấp có nguy hiểm không.

Lão Trần đưa thêm một hoàn thuốc màu đỏ bằng ngón tay nói :

- Hãy uống với nước suối, sẽ mau lành.

- Này lão Trần, nghe nói chúng ta chưa đến chân núi Ly Sơn?
- Phải! Có người trong đám dân phu bảo thế! Chúng ta mới đến vùng Vạn Hoa Cương thôi!
- Coi chừng lạc đường đến ngọn núi Ly Sơn giả và lăng mộ giả đấy!
- Hắn tên gì, ở đâu?

Trần Trung nói :

- Hắn giữ ngựa trong tổp trắng sĩ ngoài! Bọn này không thể tin được.

Bá Vũ nói :

- Chắc là chúng thích nhà Tần hơn Bá Vương?
- Chúng phần nhiều là dân nước Tần khi Hán Bái Công Lưu Bang vào nước Tần, đã ban ân huệ và tưới nước phúc đức khắp nơi, nhân dân đều mến mộ. Nên ngày nay chúng lưu truyền họ Lưu.

Bá Vũ nói :

- Lão nên hỏi tên giữ ngựa xem, đường đi hướng nào cho tiện. Chắc chắn hắn rành đường này?

Đêm vẫn mịt mù.

* * * * *

Trời chuyển dần về sáng, họ buông nhau ra. lát sau họ ngồi lên, Từ Dung lấy lược chải tóc và cài lên đó một chiếc trâm bằng bạc giả.

Mái tóc mịn màng trong bàn tay của Thái Mạo, êm ái và nồng nàn.

Thái Mạo nói :

- Nếu mà chúng ta lên được đến cổng thành của lăng mộ Thủy Hoàng!

Từ Dung còn ngây ngất cai hơi hám đàn ông của họ Thái, chợt hỏi khẽ :

- Chỉ đến cổng thành thôi sao?

Họ Thái nói :

- Chỉ cần đến đó và biết đích xác thôi.

Từ Dung đưa đầu vào vai Thái Mạo :

- Chàng nói gì thiếp chưa hiểu lắm!

Thái Mạo nói :

- Điều thứ nhất là tìm ra ngôi lăng tẩm thật để khỏi tội với Đại vương. Thứ hai là phải đến đó được...

Từ Dung dựa đầu vào cằm Thái Mạo hỏi :

- Không đến được... Phải đến được. À thiếp đã rõ rồi. Nếu không tìm được thì chỉ có trốn luôn ở trong hang động núi Ly Sơn này.

Thái Mạo nói khẽ :

- Không tìm được thì lãnh án tử hình. Không đến được thì đã bị làm mồi cho dã thú còn gì nữa!

Từ Dung lại hỏi :

- Còn đến được thì sao?

Thái Mạo chợt đẩy vai nàng ra, hôn một cái thật đậm đà vào sau ót người đàn bà, nói :

- Còn tới được... Thì tiểu huynh nghe nói, ở đấy cổng bằng đá kim cương, gạch bằng vàng đúc, châu báu ngọc ngà rải rác trên lối đi vào lăng tẩm. Ôi chao!

Thái Mạo vừa nói vừa xiết lấy Từ Dung khiến người đàn bà phải ưỡn ngực lên để thở :

- Em mệt lắm! Nhưng thích quá hơi chàng. Chúng ta hy vọng là sẽ tìm được một ít... cũng đủ sang giàu cả đời!

Nói rồi đưa mắt mơ màng nhìn sâu vào đêm tối. Đường như Từ Dung dường tượng thấy cả một núi vàng sáng rực ở tận cùng ước mơ của mình.

Chợt trên ngàn cây tối tăm, trong gió rừng khua động, loài chim cú kêu thét hãi hùng. Đó là giọng cú Ma tương truyền là hình ảnh của loài ma thiêng ở rừng già này.

Hồi 2: Tiếng chuông chùa bí ẩn của nhà Tần

Nhắc lại Hạng Thác, Trương Triệt và Lưu Giả buổi ban chiều nhìn thấy khói ở hướng Tây liền lần dò đến tìm. Họ cùng nghĩ đó là khói lửa nhà ai đang nấu nướng cơm nước gì đây.

Nhưng khi dựa khe núi đi một hồi, đến trước một con đường mòn nhỏ.

Hạng Thác nói :

- Có đường mòn, chắc là có dân đi lại thường xuyên ở đây.

Trương Triệt nói :

- Ráng đi thêm vài đoạn nữa xem.

Lưu Giả nói :

- Có loại cây ăn trái trồng rải rác, chắc là sắp đến rồi. Ta phải qua khỏi hàng cây này thì tới.

Hạng Thác gật đầu :

- Phải đó. Tiến nhanh hơn nữa.

Ba người lại bươn bả đi. Họ qua khỏi hàng cây che khuất, đã thấy có một ngôi cổ tự sau chòm cây.

Lưu Giả nói :

- Đúng rồi! Chốn này rất lành đây. Có cả người ở.

Hạng Thác đi trước nói :

- Sao thấy vắng tanh. Hay là chùa bỏ hoang?

Lưu Giả cười nói :

- Chùa hoang sao có khói loan lên kia! Chẳng lẽ là... là...

Nói đến đây họ Lưu im bật.

Cả bọn đều nghe có gì rờn rợn cùng mọc ốc và lạnh gáy.

Hạng Thác mạnh bạo nói :

- Chẳng lẽ xông pha trăm trận, chém giết hàng vạn người giữa chốn ba quân, mà hôm nay chúng ta lại lo nghĩ đến những chuyện ma cỏ ư? Tuy thế, nhưng cả ba đều sờ tay vào binh khí, đề phòng.

Khi đến cổng chùa, thấy trên biển lu mờ, lại xế chiều nên không trông rõ nét chữ đã rêu phong.

Chỉ thấy bên ngoài có một pho tượng Phật Đại Chuẩn Đề, mười tám tay rất hung dữ. Trong nét mặt pho tượng như linh ẩn và chứa đầy sát khí ghê rợn.

Hạng Thác hỏi :

- Chùa hoang! Không thấy ai cả.

Lưu Giả nói :

- Hay là ta lên tiếng gọi cửa.

Trương Triệt rút thanh gươm sáng loáng ra cầm tay nói khẽ :

- Khoan đã! Chúng ta hãy đi vòng qua bên hông đại điện nhìn vào xem. Đề phòng cẩn mật

mới khỏi nguy hiểm!

Hạng Thác gật đầu nói :

- Phải! Thôi đi.

Cả bọn nhón gót dẫm trên cỏ rêu theo vách đá của ngôi chùa cổ đi vào bên cánh trái tòa đại điện.

Đi một lúc, ra đến hậu viên cũng không thấy gì cả. Bên trong tối đen như mực.

- Chùa hoang!

- Chúng ta thấp đuốc lên đi!

- Không có lửa! Thật là quên phức đi rồi!

Hạng Thác cười nói :

- Ta chuẩn bị sẵn đá lửa đây.

- Lấy gì đốt! - Lưu Giả hỏi.

Hạng Thác bực mình gắt :

- Lấy áo nhà ngươi đốt! Được chăng?

Hạng Thác lại nói :

- Quơ ít lá khô đến đây. Búi nhùi bắt lửa trong bọc vải đấy. Thắp lửa lên đi.

Độ một giờ trôi qua họ đánh được lửa, đốt lên bên cạnh ngôi chùa một đụn lửa.

Trương Triệt cười nói :

- Ngồi trong chùa này qua đêm cũng đỡ lạnh.

Nói rồi Trương Triệt cầm một cây lửa to bằng cườm tay giơ lên soi vào trong nhìn khắp nơi.

Cả ba không thấy bóng dáng ai cả. Chỉ thấy dưới bàn Phật thờ có hậu tổ có nhiều chiếc chum nhỏ bằng đất nung để đựng hài cốt người chết.

Tất cả của cải vật dụng trong chùa không có gì hết. Chỉ có một chiếc chuông lớn treo lòng thòng ở giữa chùa không biết tự đời nào.

Trong ánh lửa của thân cây soi sáng, Trương Triệt đọc “Chùa Đại Chuẩn Đề Bồ Tát, năm thứ nhất đời Nhị Thế nhà Tần”.

- Chùa này có lẽ làm trong lúc vừa xây xong lăng mộ của Thủy Hoàng.

Lưu Giả nói :

- Mới đó mà nay đã vắng tanh. Thật, có thời thì còn hết thời thì mất. Thế sự thăng trầm cũng chẳng có chi lạ.

Trương Triệt nói :

- Nhà Tần dấy nghiệp để diệt chư hầu như thủy triều lên cuốn phăng tất cả. Bây giờ thì hoàng tịch như bãi tha ma. Việc đó cũng đáng là tấm gương kim cổ cho đời.

Hạng Thác nói :

- Đêm nay khó mà ngủ yên. Phải chi ở ngoài rừng còn hay hơn.

Tiếng cú Malai vẫn kêu thét chát chúa cả rừng khuya. Đêm càng dài vô tận.

Ba người lựa một chỗ bằng phẳng sạch sẽ gần mái hiên chùa, đốt lửa sáng thâu đêm, ngồi đầu lưng mà nghỉ.

Chợt từ chiếc chuông cổ, bỗng phát ra một tiếng ngân vang xé màn đêm.

- Boong! Boong! Boong boong! Oong! Oong!!!

Ba người giật mình nghe bưng cả tai, nhức cả óc.

Họ chồm dậy đảo mắt ngó!

Tiếng chuông còn ngân vang, tiếng dội vào rừng cây vào đá núi bay xa thẳm, khiến cho cả

đoàn người đang nằm ngủ ngoài kia cũng giật mình nhòe dậy.

Trương Triệt cả kinh :

- Mau thoát ra khỏi chốn này!

Lưu Giả nói :

- Việc gì thế?

Hạng Thác hươu bảo đao nói :

- Đi nhanh! Chúng ta đã lọt vào cạm bẫy của quân Tần rồi!

Tất cả cuống cuồng kinh hãi chạy ra đến cổng chùa, nhiều ánh lửa sáng rực như ban ngày.

Nhưng khi ba người tiến lên thì các ngọn đuốc hay lại lùi ra xa.

Khi họ đứng lại, thì các ánh lửa ấy chấp chờn chạy bao quanh như những hồn mà bóng quỷ treo ghẹo :

Trương Triệt hét lớn :

- Chúng ta liều chết đánh mở đường chạy về chỗ cũ.

Lưu Giả nói :

- Suýt quên! Hãy báo động cho mọi người tiếp viện.

Hạng Thác nói :

- Phải! Ta quên mất. Hãy đốt pháo thăng thiên lên cho mau.

Trương Triệt thò tay vào túi, lấy một chiếc pháo thăng thiên ra. Châm vào ánh lửa, ném vọt lên trời.

Một làn khói xẹt lên, rồi ánh sáng chói rực chiếu sáng cả một vùng không gian.

Lưu Giả cùng đốt pháo thăng thiên.

Rồi cả ba cùng hươu đao kiếm chém vun vút chung quanh, vừa phòng thân vừa chạy ra khỏi khu vực ngôi chùa cổ.

Bấy giờ trong chùa lộ nhố hiện ra các bóng đen, kêu gào lên ghê rợn và thảm thiết.

Tiếng chuông lại nổi lên hàng loạt, ngân vang dội chấn động cả khu rừng.

Những ánh lửa lại xuất hiện đuổi theo sau lưng.

Bọn Hạng Thác bươn bả chạy, lăm lăm trượt chân té nhào xuống. Lưu Giả va đầu vào gốc cây suýt ngã đi.

Ba người chạy được nửa đường thì nghe tiếng ồn ào xô nhau vượt từ phía dưới lên trên.

Trương Triệt mừng rỡ :

- Họ đến rồi đó.

Cả bọn gặp nhau, lúc ấy Hạng Thác, Lưu Giả và Trương Triệt mới hoàn hồn lại.

Lão Trần Trung tuy già mà lại đi nhanh hơn tất cả.

Lão nói :

- Trên kia có gì đấy. Sao lại báo động bằng hỏa pháo. Chuông chùa ở đâu lại đánh vang động khắp nơi?

Trương Triệt nói :

- Trên chùa có binh phục.

Hạng Thác nói :

- Không biết phải là âm binh hay là người. Chúng chỉ nhất bọn ta thôi. Chứ không có ai việc gì cả.

Từ Dung hỏi :

- Chúng làm thế nào?

- Chuông không có người mà khua động, rồi ánh lửa bảo vây khắp nơi lúc ẩn lúc hiện.

Từ Dung và Minh Phụng tỏ nét lo sợ, tái mặt nói :

- Thôi tìm đường khác mà lên núi.

Hạng Thác nói :

- Ta hãy đến bờ sông trống trải mà nghỉ, rồi sẽ tìm phương thế khác.

Toán quân binh tụ tập ở xa xa, nghe lệnh đồng kéo theo Hạng Thác.

Tất cả trở về nơi dòng duối, nơi mà trước đây bọn Triệu Việt Châu và Bá Vũ ác chiến với nhau suýt có kẻ tử thương.

Họ ngồi quanh chờ sáng, rồi định phương hướng tìm đường lên núi.

Hạng Thác nói :

- Núi Ly Sơn có nhiều thung lũng và nhiều ngọn cao ngất. Cảnh vật hết sức hùng vĩ, ta biết lẩn mộ ở phương hướng nào, chẳng lẽ tìm khắp cả chục dặm đường hoang vu như vậy biết đời nào tới nơi.

Triệu Việt Châu quyết tâm hơn, nói :

- Ta đi khắp nơi trong thiên hạ còn được. Chẳng lẽ có ngọn Ly Sơn mà chẳng tới được lẩn mộ Thủy Hoàng.

Chúng ta cứ nhắm về núi cao, đỉnh núi nào ngọn chót vót mà theo đó tiến lên.

Hạng Thác nói :

- Để ta giở địa đồ xem lại đã.

Hồi 3: Quật mộ Thủy Hoàng

Bấy giờ trời đã sáng, trên đồi cao ánh thái dương chói rực.

Màn đêm tan đi mang theo nỗi kinh dị hãi hùng của mọi người.

Hạng Thác cùng các tướng tùy tùng xem xét bản đồ hồi lâu, rồi ngẩn ngơ nói :

- Bản đồ này vô dụng. Chắc không phải là bản đồ thật. Tìm mãi không ra lối đi, rừng núi cỏ cây từ lâu đã hoang tàn, còn đâu đường lối cũ mà tìm.

Từ lúc đi theo đoàn người tìm lẩn mộ Thủy Hoàng đến giờ, lão pháp sư Lý Kim Hải luôn im lặng. Sự im lặng đó chứa ngầm một sự phản đối họ, lão đi theo vì lệnh của chủ tướng. Bởi vì nơi núi Ly Sơn đầy linh thiêng bí ẩn, nên cần có một pháp sư vững tay ấn để trấn áp ma quái quỷ thần ở Sơn Đông, nên có mặt lão.

Khi lên núi lão Kim Hải không thấy ai nói gì đến việc cúng thần núi Ly Sơn, đó là một điều mà làm lão ta phật lòng.

Lão luôn lẩm bẩm: Rồi từ đây chúng bây sẽ biết cái uy linh của Sơn thần, cho hết cái sự bội nghịch thiên địa của bọn bây.

Việc chuông động, cảnh tượng kinh dị đêm qua khiến đoàn người thẳng thốt tím tái mặt khiến cho uy tín của lão pháp sư càng tăng thêm nhanh hơn.

Nét mặt bề ngoài của lão luôn bình thản, đến lạnh lùng.

Ai nấy đều đưa mắt nhìn lão, trông lão nói một hồi về chuyện đêm qua.

Nhưng lão giữ im lặng. không nói nửa lời :

Cần phải người chỉ huy hỏi han cầu khẩn lão ta mới lên tiếng.

Thì lúc đó Hạng Thác đến gần lão, hỏi khế :

- Cảnh tượng đêm qua thật kinh khiếp. Theo lão Lý thì thế nào?

Lão pháp sư Lý Kim Hải mới trịnh trọng sửa lại chiếc khăn đỏ quấn trên vòng tóc nặng nề, nói :

- Chuyện đó không lạ gì cả!

Mọi người xô đến, nhìn, nghe ngóng.

Lão cầm trên tay chiếc khăn ấn của tổ sư Lỗ Bang.

Trương Nhất Túc, nói :

- Ta chỉ cần phẩy cái khăn ấn này một cái thì hết. Tuy nhiên các người “ngịch thiên bội địa” quá nên ta để mặc tình đây.

Hạng Thác nói :

- Trong đoàn đâu có ai làm điều lầm lỗi.

Lão ta như nạt lên :

- Không lầm lỗi. Xưa nay có ai trong rừng núi mà không làm lễ cúng Sơn thần Thổ địa bao giờ. Đó là việc thứ nhất. Việc thứ nhì là mới đặt chân vào rừng đã làm việc bắn thú vấy dơ bắn nơi cõi thiêng liêng (ý lão muốn nói việc của Từ Dung và Lưu Giả). Vì thế mà sinh sự trong đoàn suýt giết nhau đó. (ý lão muốn nói việc Triệu Việt Châu và Bá Vũ). Thế mà bảo không lỗi với thần thánh.

Hạng Thác vốn người nhân hậu, hay cúng tế bây giờ mới giật mình nói :

- Ta quên đi mất! Thật là ta có lỗi lớn rồi, pháp sư vì ta mà sắm sửa lại lễ vật để ta cúng kiến thần Núi Ly Sơn.

Vừa rồi bị thần quả trách nên mới xảy ra việc ở chùa đây.

Nói rồi kêu gọi mọi người đi tắm gội để chuẩn bị cúng thần Núi.

Lão pháp sư họ Lý bây giờ là nhân vật quan trọng hơn hết. Ai nấy đều tỏ vẻ kính nể lão ra mặt.

Đồng tiền chỉ hướng của lão pháp sư họ Lý. Sau khi cúng Sơn thần ai nấy như phấn khởi và tin tưởng hẳn.

Hạng Thác bàn với lão pháp sư :

- Việc lên núi Ly Sơn khó khăn vì thiếu người hướng đạo. Biết liệu làm sao?

Lão pháp sư nghiêm trang nói :

- Không hề chi đâu. Rồi sẽ đến được mộ Thủy Hoàng. Bây giờ để tôi thử xả một quẻ đi hướng nào cho tiện. Đoàn người hãy tạm nghỉ chờ đây.

Nói rồi lão đi hái cỏ chi để về bói một quẻ. Công việc bói cỏ chi hết sức rườm rà. Phải là tay bói dịch hết sức tài giỏi mới làm được.

Lão bói cỏ chi xong, nét mặt lộ vẻ u sầu không nói năng gì.

Hạng Thác nhìn lão lo ngại :

- Như thế nào?

- Thần thánh quả phạt không cho đến mộ Thủy Hoàng. Cãi lệnh thì có người chết.

Triệu Việt Châu từ lâu rất ghét lão pháp sư, làm hẳn mất lòng tin nơi chủ tướng. Bây giờ cười khẩy nói :

- Chúng ta xông pha phá thành đập lũy, đánh phá bao nhiêu nước tàn phá biết bao nhiêu lăng tẩm của các vị công hầu vua chúa của chư hầu và nhà bạo Tần rồi. Xá gì cái việc tìm mộ Thủy Hoàng ở núi Ly Sơn này. Bất quá hẳn ta cũng chỉ là một cái xác thối đó thôi chứ quan trọng uy linh gì đó mà phải lo sợ như thế.

Hạng Thác nạt Triệu Việt Châu, rồi nói :

- Tên tiểu tướng còn trẻ, huyết khí hăng hái nên nói ngông cuồng, không tôn trọng thần

thánh. Bây giờ pháp sư xem phải làm sao?

Lý pháp sư nói :

- Để lão cố xin thần thánh một lần nữa xem sao!

Nói rồi lấy ra một đồng tiền màu đen, hai tay đưa lên ngang đầu khấn vái rồi buông xuống đất.

Mọi người đồng trống mắt nhìn.

Lão ta làm như thế ba lần, rồi bảo :

- Thần núi linh thiêng cho phép, nhưng hạn chế bớt số người lên núi.

Hạng Thác hỏi :

- Ai được đi còn ai thì không?

Lão pháp sư nhìn mọi người. Ai nấy đều lo lắng lão bỏ rơi lại giữa rừng.

Lão nhìn một lát rồi nói :

- Thôi đi theo ta cả. Từ đây không được làm gì quấy. Không được sinh sự. Không được làm chuyện dâm ô trong chốn linh thiêng. Rồi thần thánh sẽ cho phép lên núi. Ai mà có dã tâm thì người đó bị linh thần quở phạt trừng trị, nhớ đấy!

Cả bọn cúi đầu vâng dạ.

Chỉ có lão Trần Trung quay mặt đi.

Lão nhìn về phía Việt Châu, rồi nhìn về phía một tên quân đang dắt con tuấn mã sắc lông đỏ như máu.

Người giữ ngựa (mã phu) này cười khẩy ra vẻ hoài nghi với lão Trần.

Nhưng cả ba người đều tỏ dấu khinh khỉnh với mọi hành vi của lão họ Lý.

Mã phu họ Thúc tên Đại Lâm. Hắn ta là kẻ hoạn bị thiên đời nhà Tần, bị bắt làm mả Thủy Hoàng ở Ly Sơn. Sau đó vì tai nạn mà phải thôi. Vì thế đường lên núi Ly Sơn rất rành.

Thúc Đại Lâm vẫn oán trách nhà Tần tàn ác vô đạo. Nhưng cũng không muốn lãng mộ nhà Tần bị phá hủy. Vì đó là môi trường công nghiệp hết sức quan trọng của nghệ thuật, của người nghệ nhân tác tạo nên.

Một tác phẩm nói lên cùng tội sự tham ác của bạo Tần để cho thiên vạn cổ chiêm ngưỡng, cần gì phải phá bỏ đi.

Trong cái công nghiệp đó còn có cả một sự gian khổ vô tận của chính họ Thúc nữa.

Bây giờ tuổi tác Đại Lâm đã lớn. Mặc dầu quay về con đường cũ đầy chông gai. Nhưng ngày trước thì xây dựng công trình, ngày nay thì hủy diệt. Họ Thúc ngựa mặt lên nhìn cánh rừng. Nhìn ngọn núi sừng sững trên mây vàng mây.

Công trình của thế gian thật là phù phiếm!

Rồi hắn cười lên một cách chán nản và đầy vẻ miệt thị!

Lão Trần Trung nói với hắn :

- Cái tên pháp sư ngu dốt ấy bây giờ lại được chủ tướng kính nể mới đáng ghét. Lão đưa đoàn người đến Sum La điện đấy!

Triệu Việt Châu nói :

- Chờ đến nơi nào thuận lợi, ta cho lão một nhát là xong cái thói buôn thần bán thánh của lão ta.

Quê bói đưa mọi người đi về hướng Tây để lên núi.

Đây là một điều thắc mắc của Thúc Đại Lâm. "Chẳng lẽ lão pháp sư này lại đoán đúng đường lên núi. Đôi khi niềm tin cũng là sự thật!"

Thúc Đại Lâm bước đến bên Triệu Việt Châu nói :

- Thừa tướng quân!

- Có việc gì người cứ nói. Ta đã tìm hiểu hành tung của mọi người, cả lý lịch! Ta biết nhà người là kẻ từng xây lăng mộ của vua Tần.

Thúc Đại Lâm nói, có vẻ thờ ơ vì lời “tâm lý” của tên tướng trung thành nhất của Hạng Vũ Tây Sở Bá Vương!

Đột nhiên Thúc Đại Lâm giật cương ngựa gọi lớn :

- Tây Sở Bá Vương!

Con ngựa bị khớp mồm lồng lên, hí vang dội.

Thúc Đại Lâm cười lớn :

- Tây Sở Bá Vương! Tây Sở Bá Vương!

Hắn vừa kéo ghệt con tuần mã về phía dòng suối.

Hắn nói một mình, lẩm bẩm :

- Tây Sở Bá Vương! Tây Sở Bá Vương đến đây. Ta cho người uống nước một bụng cho đã khát...

Con hồng long cào cào chân, dậm vó hí vang nhưng Thúc Đại Lâm đã ghì nó kéo xuống nhận nước, trét bùn lên cả mình lẫn con vật!

Đoàn người bắt đầu đi lên hướng Tây để tìm lăng mộ Thủy Hoàng!

Lão pháp sư luôn luôn tỏ dấu phi thường, mặc dầu bước đi của lão đã chậm.

Chân lão lổ đổ những dấu vết rướm máu vì đá vì gai nhọn vì hang hố dọc đường.

Quả nhiên có một nẻo mòn, lát bằng đá phẳng lì lên núi. Tuy nhiên cây cỏ bung bít um tùm. Cả đoàn kêu lên một tiếng lạ lùng, thích thú.

- Có đường lên núi. Chúng ta tìm được mộ Thủy Hoàng rồi! Pháp sư thật là một vị thần mới khám phá ra được con đường này.

Hạng Thác nói :

- Khám phá ra mộ Thủy Hoàng cũng nhờ tài ba của pháp sư!

Lão pháp sư lập nghiêm nói :

- Còn nhiều gian nan hiểm trở. Chỉ mới là giai đoạn đầu mà thôi.

Hạng Thác thoáng lo ngại :

- Pháp sư thấy thế nào?

Pháp sư nói :

- Chắc ta phải bỏ họ dọc đường hầu hết!

Hạng Thác tuy là tâm phúc của Sở Bá Vương Hạng Vũ nhưng tâm địa hiền lương, có tính thương người.

Nghe thấy vậy cũng xót xa nói :

- Ta muốn tất cả được vẹn toàn “Đi đến nơi về đến chốn”.

Lý pháp sư nói :

- Muốn làm một việc, còn toàn hảo hay không là tùy ở thiên địa! Vả lại công việc của con người chỉ là công việc nhỏ mọn thôi! So với trời đất vũ trụ vô cùng!

Triệu Việt Châu bước đến thúc :

- Cho cả đoàn ăn no rồi lên đường! Thời gian đã quá trễ rồi!

Hạng Thác vội ra lệnh nấu cơm nước. Dem cả lương khô ra dùng.

Tất cả no nê, cùng kéo nhau lên núi.

Đi một lúc trời đã chen lặn sau chòm cây.

Hạng Thác ra lệnh dừng lại, lo dựng lều trại để nghỉ ngơi.

Nhìn xa xa khí núi bốc lên nghi ngút. Chiều giăng búa sương lam chướng khí mịt mù.

Hồi 4: Đêm huyền ảo ở Ly Sơn

Nơi mọi người dừng lại, đó là một ngọn đồi cao nhìn xuống thung lũng trải dài dưới màn đêm đen thẫm.

Cả bọn quy tụ dưới một tàng cổ thụ cành lá như một cái tàng rộng lớn bao che cả một vùng đất núi màu đỏ au, sạch sẽ trống trải.

Lão họ Trần quay đi lượm cành khô đốt lửa. Lão hốt về một bao lớn toàn là trái cây rừng, rồi lão chỉ lên tàng cây lớn nói :

- Các vị có biết cây này là cây gì chẳng?

Lão pháp sư họ Lý cười đáp :

- Cây cà na! Có đến vài trăm năm nên tàng lá mới rộng to như thế.

Mọi người nhìn lão pháp sư.

Minh Phụng tươi thắm hỏi :

- Thừa sư phụ! Sao sư phụ biết là cây cà na?

Lý pháp sư nói :

- Có gì đâu. Nhìn dưới gốc thì rõ!

Cà na rơi rụng đầy cả lối đi.

Lão họ Trần nói :

- Lên núi đầy sơn lam chướng khí ta cần có mấy quả này.

Việt Châu lượm mấy quả vàng chín, kê lên miệng cắn một cái, rồi thè lưỡi ra hốt hoảng.

- Ồi chao là chất!

Lão họ Trần nói :

- Càng chất càng tốt!

Việt Châu trố mắt hỏi :

- Vì sao?

- Đó là một vị thuốc.

Việt Châu cười khẩy :

- Lão Trần này là thầy thuốc nên nhìn đâu cũng ra chất thuốc cả.

Trần Trung tức khí nói :

- Nếu không có lão này thì các ngươi khó lên núi. Rồi đây sẽ biết.

Hạng Thác nói với Từ Dung :

- Đây! Nhà ngươi mau nhóm lửa lấy nước pha một bình Trăm mã trà cho ta.

Vừa nói Hạng Thác vừa đến hành lý, lấy ra một chiếc bình sứ Giang Tây và một hộp trà quý.

Hạng Thác nói :

- Đây là Trăm mã trà! Thứ trà nhứt hạng. Pha chế không đúng làm hỏng cả. Không tìm đâu ra của quý này trên núi.

Lão Trần nói :

- Người sành trà vừa sao vừa uống mới thú. Loại trà này đã có tấm hương liệu khác. Không

phải là đích thực nguyên chất hảo hạng.

Hạng Thác nói :

- Thứ hảo hạng bao giờ cũng phải do công lao mình hoàn chế lại. Thiên nhiên chỉ cho mình nguyên sinh chất mà thôi. Thiên nhiên đâu có cho mình rìu búa, cày bừa, nhà cửa dinh thự. Tất cả đều phải do công nghiệp của con người mà thành.

Lão Trần bỏ đi pha trà.

Lão ngồi chồm hồm gần đông củi lửa chờ nước sôi.

Hạng Thác còn bảo :

- Đừng để nước sôi lâu! Sủi bọt là đủ!

Pha ít nước, bỏ nước nhứt, lấy nước nhì. Cho trà keo lại. Rồi nấu liền ấm nước sôi khác ngay. Rồi đó Minh Phụng dọn tất cả chén bát, chung trà mang theo.

Có cả bánh mứt thơm ngọt.

Mọi người quây quần lại uống trà.

Ai không thích uống thì nằm nghỉ hoặc làm việc gì tùy ý.

Bá Vũ không thích trà, cũng không thích ngồi đông nói láo.

Chàng một mình bước lên đồi, nhìn trăng sao lấp lánh.

Chợt nghe có tiếng lá khua động Bá Vũ nhìn lại. Thấy Minh Phụng bèn ngồi lại trên một tảng đá. Minh Phụng yếu điệu tươi thắm như đóa hoa quỳnh nở về đêm.

Nàng bước tới ngồi cạnh Bá Vũ hỏi :

- Vết thương hiền huynh đã lành chưa?

Bá Vũ gật đầu :

- Khá rồi. Vì lưỡi dao của hãn chỉ phớt qua nhẹ thôi. Nhưng đây là một vết thương nhục nhả của tôi đấy!

Minh Phụng nói :

- Trong cuộc chiến, hơn kém là thường. Nhưng quan trọng là ở giây phút thành bại cuối cùng mà thôi!

Bá Vũ nói :

- Thành bại, nhưng cũng phải phân biệt chân thiện và bạo tàn mới định được giá trị của con người. Lâu nay bọn gian ác vẫn thắng thế.

Minh Phụng tuy là cô gái, nhưng cũng là dòng dõi nho phong nói :

- Từ ngày Hạng Vũ vào cung điện Hàm Dương chiếm đất Tần, còn gây nhiều oan nghiệt hơn việc đối sách chôn học trò như đời Thủy Hoàng. Theo ý hiền huynh nghĩ thế nào!

- Thời thế rồi sẽ thay đổi, bạo Tần chẳng bao lâu mất cả phần mộ. Hạng Vũ đi theo đường bạo chúa rồi cũng sẽ diệt vong. Chắc là dòng họ Lưu ở đất Bái sẽ chinh phục được nhân tâm mà thắng cả.

Minh Phụng nói :

- Tiểu muội cũng mong thế!

Bá Vũ nhìn nàng dò xét :

- Nàng là người trong bọn Hạng Vũ tin dùng sao lại nói thế được.

- Tiểu muội là con cháu nho phong. Chính thân phụ là một trong những người bị chôn sống vì bênh vực đạo lý thánh hiền. Tiểu muội tiếc vì chưa làm gì để phục hận.

Bá Vũ nói :

- Như thế nàng thích đào mả Tần Thủy Hoàng lắm?

Minh Phụng nói :

- Hủy diệt cho hết di tích của bọn tham tàn, để làm gì cho chướng mắt?

Bá Vũ nói :

- Đôi khi để như thế mà có lợi hơn là hủy diệt nó đi.

Bổng Minh Phụng sát lại gần Bá Vũ hơn, nàng nói giọng nã nùng tha thiết :

- Bá Vũ ơi! Em lo sợ cho hành động gian hiểm của con người!

Bá Vũ ghì nàng sát lại gần...

Sương sa lác đác. Trăng sao bàng bạc! Hai người sát vào nhau, hầu như quên cả gió độc sương rừng.

- Hiền muội hãy trông kia! Có ma trời xuất hiện.

Minh Phụng quay về hướng Nam, thấy đầy trời một trận mưa sao từ ngàn không trút xuống sáng ngời.

Bá Vũ nói :

- Hiền muội thấy chẳng?

Minh Phụng đáp :

- Đó là một linh tượng của trời đất.

Bá Vũ lắc đầu :

- Sau lúc chinh chiến đã qua. Tất cả nơi nào chôn nhiều người chết trận thường xảy ra như vậy! Đó chính là linh khí của người chết bốc lên đấy!

Minh Phụng nói :

- Thật là oan hồn Uổng Tử thành!

Bá Vũ nói :

- Con người là một vật linh un đúc khí thiêng của sông núi. Chết đi họ không linh ứng sao được.

Lúc đó bỗng nhiên trời đất sáng rực như ban ngày. Bá Vũ cùng Minh Phụng trở lại lều. Mọi người đã tàn cuộc trà, đang say sưa trong giấc ngủ.

Đấy là một đêm bình yên đối với họ.

Hồi 5: Tiếng sáo ở sơn thôn. Lời đe dọa của sơn thần.

Cứ theo hướng Tây mà đi sẽ đến lăng mộ Thủy Hoàng. Đoàn người lại tiến bước.

Đi được khoảng một dặm thì trời đất tối tăm. Đường xá tắc nghẽn lối.

Những tảng đá sừng sững chắn ngang lối đi như một dãy trường thành.

Hai bên hố sâu vực thẳm nhìn xuống choáng ngợp ghê rợn. Hạng Thác cho đoàn người dừng lại.

Cả bọn lo lắng nhìn lên bầu trời vẩn vù đầy mây đen nghịt.

Tiếng sấm động vang rền từ đỉnh núi thiêng, ánh chớp loé lên của thần sấm thần sét thật kinh dị đe dọa mọi người.

Lão Trần nói :

- Đi đường vất vả. Gặp trận mưa giông sắp tới tránh vào đâu. Khéo không bị sốt rét cả bọn. Hãy tìm nơi trú ẩn qua trận mưa hãy đi.

Hạng Thác gật đầu :

- Qua hết buổi sáng rồi, cây lá bạt ngàn biết đâu là lối nữa. Lại có thần núi ngăn trở.

Lão pháp sư nói :

- Để tôi đến làm phép xin thần núi cho qua rồi hãy đi.

Lão Trần bực mình nói với Việt Châu :

- Để xem lão phù phép dời tảng đá này xem sao?

Lão pháp sư họ Lý bước tới gần tảng đá chặn đường quỳ mọp xuống, lay chín lay, lâm râm khấn khứa. Mọi người chờ đợi.

Giây phút sấm sét vang rền núi non rùng rợn. Gió giật giông lớn ầm ầm, cơn mưa như thác đổ. Đoàn người không kịp che lều trại ướt sũng, run rẩy cầm cập.

Lão pháp sư vẫn quỳ khấn vái, đọc kinh đọc thần chú lâm râm.

Hết cơn mưa, trời quang đãng. Tảng đá dựng sừng sững trên đường như xê động qua một bên, có chỗ cho một người lên được!

Cả bọn lại kêu lên mừng rỡ, hân hoan tin tưởng người pháp sư già.

Lão Trần nói với Việt Châu :

- Lão ta hên mà gặp trận mưa lớn lay động tảng đá to chứ thần thánh gì?

Hạng Thác vui vẻ nói :

- Thôi ta đi cho mau. Chắc còn nửa đoạn đường nữa thì tới.

Họ từng người thành hình chữ nhật, len qua tảng đá lớn.

Giây lát người cuối cùng là tên mã phu dắt con hồng long câu, kéo con ngựa qua tuốt.

Tên mã phu kéo ngựa vừa qua khỏi tảng đá, con hồng long câu ghì lại, lấy chân sau đá bần bật. Rồi lại cất hai vó trước lên, đưa mũi hìn hít trong luồng gió đánh hơi rồi kêu hí lên vang dậy.

Thấy nó định bức dây cương, tên mã phu đến gần vỗ về vào bờm nó và nói bên tai nó :

- Sở Bá Vương người không muốn đào mộ Tần Thủy Hoàng ư! Sao lại đứng lại đây?

Con hồng long câu vẫn đứng trơ hai vó câu ra trước lồng lên dữ dội.

Lão Trần thấy thế quay lại :

- Con thần mã này không đi. Chắc đánh hơi trước có việc gì nguy hiểm đấy!

Thúc Đại Lâm nói :

- Chiến mã lâu ngày đến lúc sung sức của nó “rượng lên” đấy.

Lão Trần nói :

- Như thế gần đêm đông kẻ nào dắt ngựa rình mò.

Thúc Đại Lâm nói :

- Nó đánh hơi tài lắm. Ngựa Mông Cổ đấy. Tự biết cách kiếm ăn, khỏi cần lo cho nó. Tuy nhiên, có lẽ nó đánh hơi có bầy ngựa rừng nào gần đây.

Lão Trần nói :

- Thôi thúc dục nó đi lên, kéo chủ tướng quở trách.

Bỗng con ngựa xổng cương chạy vút qua mặt mọi người.

Thúc Đại Lâm hốt hoảng cầm roi ngựa phóng mình đuổi theo.

Hồng long câu cứ tung vó, tuy nhiên cây lá rậm có lúc ngăn trở nó lại, nên người mã phu cũng bươn bả theo gần kịp.

Nó chạy nhũi xuống thung lũng, nơi đó có một ngôi nhà tranh.

Thúc Đại Lâm từ từ đi chậm lại, vì qua một mội hấn lằm bằm :

- Đồ chết dầm! Hể thấy cái thì mê!

Trương Triệt Lưu Giả và Thái Mạo cùng lấy làm lạ, chạy theo đuôi.

Tất cả đều lần lượt đi vào mái nhà tranh, bên sườn đồi. Vì đó cũng là con đường hướng Tây theo sự chỉ dẫn của lão pháp sư.

Lối đi bằng phẳng, khoáng đạt như ở nơi đồng bằng ruộng đất.

Hạng Thác vừa ngắm vừa tấm tắc khen ngợi.

- Nơi này thật phì nhiêu, để sống thật đúng là một nơi an nghỉ của những bậc vương hầu.

Tư Mã Hoàng đang trò tới nói :

- Ngày trước nghe nói Tần Thủy Hoàng đã tới đây một lần. Khi quan sát cảnh hùng tráng nơi này nên mới bắt đoàn dân phu tội đồ bằng bảy mươi vạn người tọt núi Ly Sơn mà tự xây lăng tẩm để giấu thân mình sau khi chết.

Con hồng long của Hạng Thác, sút dây chạy vụt xuống đồi. Bây giờ nghe tiếng nhiều con ngựa cùng hí vang lên.

- Chắc nó tìm được đồng loại!

Thái Mạo vừa nói vừa cười.

Tư Mã Hoàng nói :

- Rừng núi có sơn nhân ở ẩn, tất nhiên không phải hạng tầm thường!

Lão Lý pháp sư buông ra một câu gay gắt.

- Đôi khi đó cũng là bọn cường san thảo khấu, phải đề phòng.

Hạng Thác quay đầu, đứng lại trên đồi. Chỉ tay về phía dãy nhà tranh nói.

- Cướp thì xây nhà trên núi gọi là sơn trại. Đây chỉ là nhà của thường dân mà thôi. Có ai vì ta xuống hỏi han rành mạch thử xem.

Triệu Việt Châu vừa bước qua vừa nói :

- Để chúng tôi dò hỏi đã, rồi tất cả hãy xuống dưới.

Chỉ có Thúc Đại Lâm theo ngựa đến dãy nhà tranh. Con hồng long mã đang cào đất hí vang bên cạnh chuồng ngựa sau nhà.

Ở đấy có mười con ngựa cao lớn như ngựa Cao Ly.

Từ trong nhà bỗng có tiếng người vọng ra sang sảng. Giọng nói của người nước Yên Tế ở phương Bắc.

Thúc Đại Lâm dừng lại thấy có một hảo hớn râu hùm, vai u thịt bắp hung dữ bước ra hỏi :

- Nhà ngươi là ai? Đi đâu tới đây?

- Thừa gia chủ, chúng tôi đi về hướng Tây tìm mộ Tần Thủy Hoàng, có sắc lệnh của Sở Bá Vương Hạng Võ.

Người nọ quắc mắt cười rộ lên gọi vào trong :

- Các huynh đệ ơi! Có bọn Hạng Võ đi tìm mộ Thủy Hoàng đấy.

Trong nhà cỏ bước ra cùng một lúc khoảng hai mươi người, tướng mạo kiêu hùng dũng mãnh cả.

Thúc Đại Lâm lùi lại nói :

- Xin phép chư vị anh hùng! Cho tôi bắt con ngựa sút cương vừa chạy tới đây.

Người lớn tuổi nhất, vuốt chòm râu bạc nói :

- Ở đây là đất nhà Tần, các ngươi không có quyền xâm phạm.

Trương Triệt và Triệu Việt Châu vừa đến nạt :

- Đây là đất Tần Sương?

Người lớn tuổi, đó là lão đạo sĩ cầm ngang ngọn phân trần nói :

- Nhà Tần gồm thâu Lục quốc, đâu đâu cũng là đất nhà Tần cả. Ngươi chẳng có biết ư?

Triệu Việt Châu cười gần :

- Vâng! Nhà Tần gồm thiên hạ. Nhưng nay nhà Tần mất nước, cả thiên hạ đều mất, đến mồ mả cũng không còn. Bọn người không nghe nói Sở Bá Vương Hạng Võ vừa đánh tan nhà Tần ư?

Lão đạo sĩ đưa phất trần lên nói :

- Hạng Võ hay Lưu Bang? Ai vào đất Hàm Dương trước? Sở Bá Vương cậy thế kiêu căng, tàn sát sinh linh tù ngục muôn vạn người, lòng trời oán hận. Ta là đạo sĩ của nhà Tần há lại để bọn Sở quật mộ Thủy Hoàng sao?

Triệu Việt Châu nói :

- Nay có lệnh của Tây Sở Bá Vương, kẻ nào ngăn chống tức là phản nghịch. Là tử tội!

Lão đạo sĩ cười lạt :

- Có binh lực làm những điều tàn bạo, muốn làm án ai cũng được hả! Đày đọa nhân dân là một lũ gian ác, điểm nhục!

Triệu Việt Châu nói :

- Thế ra nhà Tần đặt bọn người để ngăn chống việc này từ lâu phải chăng?

Lão đạo sĩ nói :

- Ta là dân nhà Tần, quyết bảo vệ mộ Thủy Hoàng, thôi xuống núi bảo với Hạng Võ rằng hãy từ bỏ cuồng vọng hủy diệt ấy đi. Thất nhân thất đức, thì tự mình hủy mình đó thôi!

Lưu Giả chợt hỏi :

- Thừa đạo sĩ! Đạo là trời đất luân hành không theo không ràng buộc vì một thời thế nào cả. Sao đạo sĩ lại bày ra cái việc bảo vệ mộ vua Tần?

Câu hỏi khiến lão đạo sĩ gật gù, tư lự một lát rồi nói :

- Tướng quân hiểu thông thạo đạo lý! Đây mới thật là người tốt. Từ lâu, ta giả vờ nói đùa thế thôi. Xin mời các vị vào lều trong uống chén trà thân thiện.

Thúc Đại Lâm bắt ngựa buộc ở xa xa mái thảo đường rồi quày quả lên báo tin cho Hạng Thác.

Mọi người đều lục đục kéo nhau xuống đồi đến nhà đạo sĩ.

Lão họ Lý nói với lão họ Trần :

- Chúng ta không nên vào chốn ấy. Ở lại ngoài này ngoạn cảnh thú hơn.

Rồi hai lão già ở lại bên ngoài, dạo xem phong cảnh.

Thật là một vùng thủy tú sơn lam, bờ suối nước trong veo, rừng đưa hương ngào ngạt. Chim kêu, vượn hú. Đồi núi thanh lịch vô cùng. Cả hai nhìn xuống thảo nguyên chạy dài bất tận rải rác hươu nai, cả heo rừng, khỉ núi hái quả đùa nghịch, như cảnh Bồng Lai.

Chợt đâu đây có tiếng trúc ngân thoảng trong gió trong mây, vương vấn tâm sự của một người ẩn sĩ.

Lão Trần nói :

- Đi tìm mộ Thủy Hoàng! Thật là đầy sự ly kỳ! Hôm nay không ngờ giữa rừng núi lại có vài mái nhà tranh, ẩn nhiều kẻ lạ.

- Nhà Tần vừa bị tiêu diệt, có nhiều người nước Tần bắt phục Sở Bá Vương nên tìm nơi ẩn trú. Họ lưu luyến vua Tần nên xây nhà gần núi Ly Sơn mà ở đấy.

Lão Trần nói :

- Đi đã lâu mà chưa thấy một di tích nào. Chỉ tìm thấy được vài tảng đá lót đường lên núi mà thôi.

Lão Lý nói :

- Nhưng thấy được lòng người và quỷ thần không ít. Phải không lão Trần.

Tiếng sáo lại véo von giữa lưng trời.

Lão Lý nói :

- Nghe sáo trúc như nhắc ta khúc sáo của Cao Tiệm Ly trên bờ sông Dịch thuở nào.

Lão Trần chợt ngâm hai câu cổ thi :

Bạo Tần ai ghét loài vô đạo

Dần dặt trời Đông sáo gọi hồn!

Lão Lý nói :

- Chúng ta có nhiệm vụ tìm lăng mộ Thủy Hoàng nhưng thấy có nhiều sự ngăn trở của lòng người khá gay go.

Hai người vừa nói vừa rảo bước, không ngờ đã đến nơi có tiếng người thổi sáo!

Tiếng sáo im bật, rồi có một giọng hỏi :

- Nhị vị lão bá là ai, đến đây để làm gì?

Giọng hỏi còn trẻ, chưa ngoài ba mươi. Đó là một tráng sĩ mặc võ phục đen tuyền, cầm sáo trúc đứng lên hỏi.

Lão Lý nói :

- Chào tráng sĩ. Chúng tôi là hai người đi ngoạn cảnh, vì nghe khúc sáo hay nên đến đây. Chẳng hay danh hiệu tráng sĩ là chi?

Người tráng sĩ hiên ngang nói :

- Tiểu tử tên là Thạch Đạo Sơn! Vốn con Thạch đạo sĩ dưới kia! Xin mời nhị vị lão bá về nhà uống chén trà lấy thảo.

Lão Lý nói :

- Chúng tôi đi với nhau một đoàn. Tất cả đều xuống thảo trang rồi. Hai lão vì mê cảnh đẹp mà không đến đây, ta nên ngồi đây đàm đạo tốt hơn! Xin tráng sĩ cho nghe thêm một khúc nữa.

Thạch Đạo Sơn nói :

- Tiếng sáo này tôi học để gọi chim chóc làm vui, chứ không có ý nghĩa chi mà thổi cho quý vị nghe.

Lão Lý nói :

- Tiếc là chúng tôi không có đức để nghe khúc sáo thần.

Thạch Đạo Sơn biết lão nói mỉa nên cười nhạt.

- Tôi nghĩ là bụng dạ các vị không phải đến đây để du ngoạn. Các vị đến đây để lên ngọn núi Ly Sơn kia!

Lão Trần Trung nói :

- Chúng tôi quả nhiên đến Ly Sơn.

- Chắc là viếng mộ Thủy Hoàng! Nhiều người, nhất là người Tần thường đến viếng mộ Thủy Hoàng, họ đều qua đây cả. Cho nên gia đình tôi từ lâu trở thành một quán trọ, tiếp nhiều loại khách qua đường.

Lão Lý nói :

- Chắc lão chủ nhân cũng là người Tần!

Tất nhiên phải là người Tần mới ở được vùng núi Ly Sơn.

Lão họ Lý hỏi tiếp :

- Chắc là phải trung thành với nhà Tần lắm nhỉ!

Gã hảo hớn cười khẩy :

- Không trung với chúa còn trung với ai? Tần gồm thiên hạ, tất nhiên bị chư hầu oán

ghét. Đó là việc thường. Tần Thủy Hoàng lúc bình sinh có thất bại bao giờ đâu. một người như thế đáng trọng chứ! Vả lại làm cho dân nhà Tần trở thành giàu có, vô địch há dân Tần chẳng là danh dự sao?

Lão Lý đáp :

- Tráng sĩ còn nghĩ đến nhà Tần, cũng là người trung nghĩa. Tuy nhiên nhà Tần bạo ngược, tham tàn nên nhân dân quật khởi diệt đi. Đó cũng là một thảm họa của lịch sử. Ngày nay tráng sĩ ngày đêm thối sáo giữ mộ, trên đời hiếm có kẻ trung lương đến thế. Vậy lòng tráng sĩ thế nào, trong buổi Sở Bá Vương đã chiếm được nước Tần.

Thạch Đạo Sơn lắc đầu nói :

- Tôi không thể nói gì thêm. Tôi chỉ có thể nói trong khúc sáo nhỏ mọn đó thôi!

Lão Trần Trung thở dài :

- Trong đời mỗi người có một ý chí. Chỉ tại sống trong địa giới nào thành ra xử sự theo người nước ấy mà thôi. Ở chốn nào cũng có kẻ trung nghĩa cả! Thôi chúng ta đi lão huynh.

Lão Lý nói :

- Chúng ta trở lại “quán trọ” xem thử tướng Hạng Thác đang làm gì ở đấy!

Nói rồi từ giả người tráng sĩ cầm sáo trúc, hai ông già bẻ cành cây làm gậy xuống thung lũng đến quán trọ.

Độc đường Trần Trung nói :

- Tráng sĩ này vừa bảo là trong quán có nhiều loại khách, ở các chư hầu đến.

Lão Lý nói :

- Chư hầu còn tập trung ở Hàm Dương. Chờ Hạng Võ phát lạt.

Lão Trần Trung nói :

- Quân binh thì nhiều mà của cải đã bị quân Bái Công giấu cất hết từ lâu. Nghe lời Trương Lương kho tàng nhà Tần đều cất dưới mộ Thủy Hoàng, đào lên để phát lương cho chư hầu đấy! Trong đám khách trọ ở đây, chắc thế nào cũng có người của chư hầu thám dò. Chúng ta nên cẩn thận.

Khi hai lão già chống gậy về tới thảo đường, họ thấy bàn ghế bày biện khá nhiều, có các loại người ăn mặc khác nhau, kẻ ở Sơn Đông, người tận Thiểm Tây, người An Huy, kẻ Giang Nam ai nấy đều quây quần nhau ăn uống rộn ràng không thua gì cảnh cao lầu tửu điểm ở đất thị thành.

Lão Lý cười khà, đọc lên mấy câu ngạn ngữ :

Bần cư náo thị vô nhân vấn,

Phú tại lâm sơn hữu khách tầm!

Lão Trần bảo :

- Chuyện ấy cũng là thường tình trong thiên hạ.

Mả Thủy Hoàng có nhiều châu báu nên thiên hạ mới rủ nhau tìm kiếm. Chứ nếu là chiếc mộ không, với cái hài cốt ra mục kia thì chắc là chẳng có ma nào đến thăm đâu!

Cả hai người thích thú, đồng chống gậy còm cộ đi vào quán trọ.

Họ Lý bảo khẽ với họ Trần :

- Khéo không đây là một hắc điểm trá hình!

Họ Trần bảo :

- Sống giữa thời chiến, tôi quen cái tính thận trọng rồi. Tuy nhiên thận trọng quá cũng có số mệnh, khó mà chu toàn cho hết được.

- Tuy nhiên, thận trọng là hơn cả. Ai lại đi lập quán giữa rừng hoang. Một là ma quỷ, hai là kẻ giữ mộ cho Thủy Hoàng, ba là bọn cường đạo!

Nói đến đây thì nghe có tiếng cười đùa trong thảo đường vọng ra.

Lại thấy lỗ nhỏ bọn quân binh đi lại phía sau tàu ngựa, ra bờ suối.

Từ trên cao, suối đổ xuống như thác chảy ầm ầm, tràn ngập lênh láng cả những luống hoa màu ven bờ nước.

Thảo đường lại được bờ đất cao như một vòng đê phụ bao bọc. Trông giống như tòa thành đất, ở giữa một chiếc cù lao.

Bá Vũ vừa bước ra gặp lão Trần nói :

- Hạng tướng quân mong gặp hai vị lão bá đó.

Lão Trần nói :

- Lão Lý vào trước đi. Một lát sau tôi sẽ vào theo.

Rồi lão Trần kéo tay Bá Vũ ra ngoài nói :

- Xem cuộc diện quái đản như thế này, ắt là hắc điểm của nhà Tần lập ra.

Bá Vũ cũng gật đầu :

- Cháu cũng để ý! Toàn là khách võ lâm. Giả dạng quân binh chư hầu để ám hại đoàn người đến mộ nhà Tần.

Lão Trần lại nói nhỏ :

- Tướng quân ra ngoài xem lại địa thế này. Có phải là một tử địa chăng?

Bá Vũ ra xem xét một lúc, giật mình nói :

- Chung quanh nước bao bọc. Chỉ cần một trận mưa lớn, hoặc tháo một khúc đê phụ kia thì toàn thảo đường sẽ làm mồi cho đàn cá gáy hết.

Lão Trần nói :

- Nước suối hiện đang chảy xiết. Những cây gỗ trôi như ngựa bức sải vùn vụt kia, thế mà Hạng Thác không hề để ý.

Bá Vũ cười :

- Ở đây chỉ có lão Trần và tiểu tướng là rõ điều này. Vậy lão Trần tính sao?

Lão Trần kéo Bá Vũ đến bên gốc quán, ngồi xuống mà nói :

- Trời sắp đổ xuống trận mưa lũ nữa. Bọn quân Sở đang say mềm trong quán, cả Hạng Thác nữa, chẳng lo nghĩ gì đến tính mạng ba quân đang nguy khốn.

Bá Vũ nói :

- Lão Trần người Bao Trung, chắc lưu luyến Bái Công chứ?

Lão Trần cười :

- Đất Bao Trung là đất của Hạng Võ sắp đầy Lưu Bang vào đất Bao Trung cho chết già ở đấy. Lão nghe tin như vậy!

Bá Vũ nói :

- Chúng ta theo bọn nước Sở hay sao? Nhưng trước sự nguy hiểm đêm nay, há lại để bao người chết oan vì bọn nhà Tần?

Lão Trần cười lớn :

- Cứ để trời định đoạt số mạng chúng! Tuy nhiên quân Tần thì tàn ác, mà đám quân Sở cũng không kém gì. Chúng ta cứu những người phụ nữ, và kẻ nào hiền lương mà thôi.

Bá Vũ hỏi :

- Như vậy phải làm sao đây!

Lão Trần suy nghĩ một hồi rồi gật gù nói khẽ với Bá Vũ :

- Chúng ta phải rỉ vào tai họ như vậy... như vậy... thì mới xong.

Bá Vũ đi vào nói với Hạng Thác :

- Kính thưa tướng quân. Nay đóng binh giữa rừng tất cả đều tập trung ở đây rất nguy hiểm.

Tướng quân cho tôi tuyển một số lên đèo đóng trại làm thành thế ỷ dốc, để hầu có việc gì thì cứu ứng cho nhau mới tiện.

Hạng Thác Hạng Thác đang say, cười lớn vỗ vào vai Bá Vũ nói :

- Nhà người khéo lo. Đêm nay mưa gió lớn, không ở cả trong nhà để ấm êm, còn ra ngoài rừng bụi làm gì?

- Tướng quân đừng quên đám quan của nhà Tần còn ẩn núp giữa rừng sâu!

Hạng Thác nói :

- Nếu người lo ngại thì cũng tốt. Thôi chọn người mà thi hành ngay. Bảo ta ra lệnh đấy. Tuy nhiên ta thưởng cho mỗi người một bầu rượu một cân thịt khô ra đó mà uống cho ấm.

Bá Vũ vội điểm binh, lựa những người cùng chí hướng thân tình. Cả hai người phụ nữ đồng kéo nhau ra ngoài gò cao đóng trại nghỉ ngơi.

Lão Trần theo Bá Vũ, còn lão pháp sư họ Lý thì không hay biết gì cả.

Thạch Đạo Sơn từ lúc hai ông già bỏ đi, chàng đứng lên nói lẩm bầm :

- Bọn đào mả Tần Thủy Hoàng! Chúng bay sẽ vào bụng cá sông Hoàng Hà cả lũ!

Rồi chàng bước mau về nhà, ra phía sau quán trọ, gọi thân phụ là lão đạo sĩ Thạch Từ ra nói :

- Như đêm nay, có mưa lớn. Bọn quân Sở đã vào rọ hết rồi. Phụ thân ra lệnh cho mọi người gấp rút chuẩn bị là vừa!

Thạch đạo sĩ nói :

- Bây giờ con mật báo cho họ chuẩn bị. Cả vũ khí cung tên nữa. Hãy cho đẩy các chiếc ghe độc mộc lên trên dòng nước, rồi hãy khơi đê ra.

Thạch Đạo Sơn hỏi :

- Còn phụ thân!

Thạch đạo sĩ nói :

- Chẳng mấy lúc mà gặp được mảng lưới to, toàn cá mập... nếu cha bỏ đi chúng sinh nghi.

Thạch Đạo Sơn nói :

- Nếu nước lũ trên nguồn đổ xuống phụ thân cố thả bè vào đám rừng đước, con ở đó chờ.

Thạch đạo sĩ nói :

- Con chớ lo, ta đã có cách đề phòng. Chúng giờ này khá say. Còn ngoài kia, có hai người ở nước Tề vừa đến.

Thạch Đạo Sơn nói :

- Hãy tìm cách lưu tình cho họ!

Thạch Đạo Sơn cười đáp :

- Xưa nay thân phụ có lưu tình cho ai đâu?

Thạch đạo sĩ nói khẽ :

- Lúc đó nhà Tần làm bá chủ thiên hạ! Bây giờ thì nước Tề sắp phân lại Sở Bá Vương. Ta cứu họ để mưu sự về sau này con ạ!

Thạch Đạo Sơn cung kính nói :

- Phụ thân mưu tính cao xa, thật con không đoán được.

Rồi họ Thạch ra ngoài, kéo theo bọn tráng sĩ đang tập trung ăn uống ngoài bàn trước hiên nhà.

- Chúng ta đi tìm ít củi về sưởi, đêm nay mưa giông lớn, mà củi lửa hết rồi các bạn ạ.

Cả bọn ấy biết ý, bèn đứng lên nói :

- Chúng tôi tìm củi tiếp cho một tay!

Rồi cùng vác vật dụng kéo ngựa đi vào rừng. Họ tản ra khắp nơi tìm củi khô từng toán nhỏ để che mắt bọn người trong quán trọ.

Màn đêm cùng bóng mây trời đen kịt xô nhau cả một vùng.

Sấm sét, mưa lũ kéo nhau về, âm âm như đổ từ đỉnh Ly Sơn xuống.

Những cơn giông gió nổi lên xô gãy cây rừng, biến suối cạn thành nguồn thác lũ âm âm, cuốn trôi tất cả mọi vật bên suối.

Khi đó bọn người Sở thức dậy, bàng hoàng lo sợ.

Mái rơm xô nhau bay tán loạn, dưới chân họ nước cuộn cuộn, trên đầu họ sấm chớp mưa dội âm âm.

Lão pháp sư vội bắt ấn, niệm chú lâm râm định trấn áp cơn thịnh nộ của thần núi Ly Sơn.

Nhưng lão chưa niệm xong câu thần chú, một luồng nước ào qua, cuốn lão chới với theo dòng. Lão cố hì hục lội, kêu la cầu cứu trong giông bão.

Có một bàn tay to lớn với chụp được lão, đó là Trương Triệt, đang ôm một khúc cây to với Hạng Thác.

Hai người kéo được lão pháp sư lên, cho lão bám vào khúc cây.

Cả ba ôm chặt lấy nhau, trôi tấp vào rừng điên điên tận ngoài bìa rừng.

Tư Mã Hoàng thấy nước cuộn sôi, chới với giãy lắt rồi chìm lỉm.

Lưu Giả thấy nước, tỉnh dậy bơi một lúc rồi hụt hơi chìm theo Tư Mã Hoàng.

Bọn quân Sở theo Hạng Thác đều chết chìm cả. Đến lúc mưa tạnh, đã gần sáng. Nghe có tiếng tù và u u nổi lên, một lát có tiếng sáo trúc vi vu từ trên nguồn nước đổ xuống. Họ Thạch và mấy người tráng sĩ nhà Tần đi tìm vớt bọn còn sống sót, để sát hại lần thứ nhì cho chết tiệt cả.

Chỉ một đêm mưa ngàn, bao nhiêu người chết máu nhuộm đỏ cả lòng suối.

Thạch Đạo Sơn dọn dẹp xong đầu đấy, cùng thân phụ định quay về thì thấy từ trên đồi lộ nhô một toán quân binh độ mười người đi xuống. Họ đi tìm lại những người nước Sở còn sống sót, trong đó có Hạng Thác, Trương Triệt, lão họ Lý và cả Việt Châu.

Nhìn về hướng quán trọ, bây giờ chỉ còn là một bãi hoang, phù sa bồi lên lấp cả nền móng cũ. Hạng Thác buồn bã ngồi nghỉ mệt với mọi người. Lão họ Lý thâu đêm bị rét, đã trở bệnh.

Gió lạnh khiến thân lão run lẩy bẩy như cây sậy.

Lão họ Trần đến, đem thuốc mang theo cho người uống.

Khi họ Trần đem thuốc cho họ Lý, lão Trần nói :

- Lý đại nhân! Lý đại nhân!

Lão pháp sư mở mắt thiều thào, kêu “nước”!

Lão thầy thuốc nói :

- Uống một đêm chưa đầy bụng sao còn gọi nước! Cũng may là Sơn thần còn nể bác đấy!

Lão pháp sư nói lấp giáp :

- Nam mô Phật tổ đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn!

Lão thầy thuốc nói lớn :

- Đây chư Phật ban thuốc linh đơn cho lão, uống vào là hết mọi mệt ngay!

Lão thầy pháp há mồm nói :

- Làm ơn... cho lão ngụm nước.

Minh Phụng đỡ lão lên, cho lão uống xong hoàn thuốc rồi để lão nằm xuống.

Mọi người đều nghỉ trên ngọn đồi. Không ai hay có người phá đê cho nước tràn. Chỉ có Bá Vũ và lão Trần biết chuyện ấy, nhưng đều im lặng. Sau cơn giông mưa chết người ấy, bọn

Thạch Đạo Sơn cũng biến mất dạng.

Bấy giờ Bá Vũ mới nói :

- Vừa qua chúng ta không ngờ nạn lụt lại nguy hiểm như thế. Kiểm điểm lại chỉ còn hơn mười người có vài người lại bị bệnh nặng, phải nghỉ lại cả.

Hạng Thác buồn rầu nói :

- Chúng ta phải lên đường ngay. Ai bệnh thì ở lại. Riêng Lý pháp sư thì lên mình con Hồng Long câu mà chở đi theo.

Tất cả cơm nước xong lại sửa soạn lên đường. Cảnh vật còn âm u lạnh lẽo đường sá lầy lội khó tìm lối đi.

Triệu Việt Châu nhìn mọi người hốc hác bần thủ, ngao ngán nói :

- Chuyển đi bất lợi vô cùng thật!

Hắn nhìn về phía nàng Minh Phụng. Thấy gương mặt nàng vẫn bình thường, tuy có thoáng nét lo âu sâu sắc vì sự mất mát trong đoàn người vừa qua.

Chỉ có Từ Dung, người đàn bà đau khổ vừa mất người yêu.

Mắt nàng luôn ướt lệ nhớ đến Lưu Giả. Giấc mộng giàu sang phú quý của nàng cùng người tình là Lưu Giả bị tắc nghẽn giữa đường đời. Thật éo le thay!

Triệu Việt Châu đến gần nàng an ủi :

- Họ Lưu đã mất rồi. Thật ai nấy đều buồn, nhưng chúng ta còn lại, phải cương quyết và cố gắng hơn. Phải đạt cho được mục đích.

Hắn lườm lườm nhìn Minh Phụng và Bá Vũ. Hai người này bây giờ là cái gai trước mắt hắn, cần phải nhổ đi trong đoàn người.

Trước khi lên đường, cần phải tìm cho ra lối khác. Lão họ Trần chỉ lên một cổ thụ mà bảo :

- Nay các anh! Có ai leo giỏi thì trèo lên ngọn cây kia, mà định hướng đi. Sẽ tìm thấy lối ra khỏi khu vực này.

Hạng Thác bèn gọi Trương Triệt :

- Tướng quân hãy trèo lên nhìn xem có lối nào về hướng Tây hay không?

Trương Triệt cắp đao chạy đến cây cổ thụ cao ngất trời. Bắt đầu vừa leo cây vừa trèo lên.

Hồi 6: Cánh chim thần giữ mộ Tần Thủy Hoàng

Lão pháp sư họ Lý sau khi uống hườn thuốc, đã lấy lại sức.

Lão ta ngồi lên, khẩn vái Sơn thần Thổ địa phù trợ cho đoàn người lên núi.

Trương Triệt vệt cành lá, leo lên được nửa chừng bỗng thấy một đống đen sì lù lù hiện ra trên thân cây cổ thụ.

Thoạt đầu chàng không nhìn rõ. Nhưng giây lâu, nghe có tiếng khè khè như gió động cành lá. Mùi tanh hôi rục mũi.

Trương Triệt tuy là một vị kiện tướng nhưng gặp phải trường hợp này chàng vội vàng tuột một cái đã đến đất.

Suýt chút nữa thì té nhào vỡ sọ mà chết.

Chàng vừa tuột xuống vừa kêu lên :

- Hạng tướng quân! Hạng tướng quân!

Hạng Thác bật dậy, bước tới hỏi :

- Có việc gì thế?

Trương Triệt thở hổn hển :

- Rắn! Rắn thần! To bằng thân cây cổ thụ, thiếu chút nữa là tôi đã mất mạng.

Ai nấy chột lùi lại, càng ra xa gốc đại thụ.

Bá Vũ nói :

- Khắp nơi chỉ có cây cổ thụ này là cao. Còn các cây khác thì không thể nhìn thấy gì. Chúng ta phải hạ loài rắn thần này mới được.

Lão họ Lý nói :

- Đó là rắn thần ở núi Ly Sơn đấy. Không nên sát hại.

Lão họ Trần nghe nói tới rắn, liền cười to lên bảo :

- Rắn to lâu đời, có ngọc. Từ lâu nay lão hủ này chỉ mong gặp được chúng. Nay gặp rồi chẳng lẽ bỏ qua ư?

Mọi người nên rời xa nơi này chờ lão bắt rắn cho.

Nghe nói bắt rắn thần, mọi người lo sợ nói :

- Thôi chúng ta không nên động tới rắn. Đi tìm cây khác mà leo lên cũng thấy xa được.

Bá Vũ nói thế, rồi dắt Minh Phụng đi ra ngoài cách đấy một quãng xa.

Mọi người đều mỏi mệt, hết muốn cất chân đi xa, qua một đêm phong vũ dập vùi, người mất kẻ bệnh tinh thần ai nấy đều tuột dốc cả.

Minh Phụng và Bá Vũ đi đến một chỗ bằng phẳng ngồi xuống nhìn về phía gốc cây.

Minh Phụng nói :

- Hiền huynh ơi, phải chi chúng ta đi riêng thì thú vị biết bao.

Bá Vũ lừ mắt :

- Đi một mình. Chỉ có đi dạo ở chợ đông. Chứ vào rừng bụi thì chỉ có nước nộp mình vào miệng cọp thôi, thú vị gì đó hiền muội!

Minh Phụng nghe thêm khát yêu đương lạ lùng, nàng bảo tiếp :

- Tiểu muội mơ ước có một ngôi nhà nhỏ. Một mái nhà có đôi vợ chồng trẻ và một hai đứa con mạnh khỏe dễ thương. Hạnh phúc biết bao nhiêu.

Bá Vũ khẽ cười :

- Nhiều người trẻ từng ao ước như thế. Nhưng chiến tranh kéo dài. Tiểu huynh nhớ là từ lúc còn thiếu niên, tiểu huynh đã được vào cỗ ngũ rồi mãi theo việc chiến chinh cho đến nay.

Minh Phụng nói :

- Tiểu muội thì cha chết trận, mẹ và tiểu muội thì bị sung vào đội nữ binh lo việc hỏa đầu quân, nấu cơm nước trong quân đến nay. Cũng may là thắng được nhà Tần, nên mới tạm yên.

Bá Vũ nói :

- Chúng ta còn trải qua nhiều chiến tranh nữa. Hạng Vũ có sức mạnh quân nhiều, hiếp chư hầu. Nhưng chư hầu còn đó, nhất là Lưu Bái Công rồi Tề vương rất mạnh. Tần Thủy Hoàng còn bị diệt vong thì Hạng Vũ làm sao giữ mãi đất Tần này được.

Minh Phụng nói :

- Hay là chúng ta tìm nơi lánh nạn đao binh đi.

Bá Vũ nói :

- Có nhiều người sống nhờ chiến tranh hết chiến tranh không biết làm gì. Anh thuộc loại người này, sống chết gì cũng ở trong chiến cuộc mà thôi.

Minh Phụng tựa vào vai chàng nói :

- Này hiền huynh! Như tại đây chẳng hạn xây một mái tranh nhỏ, cuốc đất trồng khoai, sống đời đạm bạc qua ngày được không?

Bá Vũ cười :

- Cái giấc mộng thanh bình ấy không phải là giấc mộng của chí nam nhi nàng ôi!

Nói rồi ôm lấy chặt mặt nàng, hôn lên trán nàng một cái hôn thân ái thương yêu và an ủi.

Lúc này mọi người ngồi rải rác xa xa gốc cổ thụ nhìn về phía lão Trần xem lão làm gì.

Lão Trần lấy trong túi vải ra một gói thuốc màu vàng, lão tìm được chiếc nồi nhỏ hằng đeo bên mình để sắc thuốc cho người bệnh.

Lão lấy một ít rượu nếp đổ vào lưng lưng nồi rồi châm lửa đốt nấu cho sôi lên.

Khi khói lửa bốc lên, một lát nước sôi ục ục lão liền mở gói thuốc bột đổ vô nồi.

Mùi thuốc bay lên, đó là loại lưu hoàng hòa với các loại thuốc rắn và rượu bốc hơi.

Gió lúc này thổi rào rào, khua động lá cành.

Nhưng luồng gió phẩy nhẹ có đủ sức mang hơi thuốc, khói thuốc bay xa quanh vùng này.

Lúc nấu lão Trần đã xem hướng gió, để xông hơi thuốc lên tàng cây có rắn thần.

Bấy giờ lão Trần phúi tay, đi ra xa chỗ ấy. Lão mượn một thanh đao bén, rồi hỏi mọi người :

- Trong các vị ai là kẻ gan dạ, theo tôi làm thịt rắn thần nhậu chơi nào!

Triệu Việt Châu hăng hái tỏ ra là kẻ gan lì, nói :

- Để tôi giúp lão Trần một tay.

Thái Mạo cũng bước lên nói :

Từ Dung thấy Thái Mạo và Việt Châu chịu đi, động tính tò mò, nhất là nghe rắn thần có ngọc quý, bèn bước tới nói :

- Tôi cũng xin theo, trở nghề bếp ra hầu các vị.

Hạng Thác thấy mọi người đều tỏ ra hăng hái cũng hết buồn, nói theo :

- Tất cả chúng ta cùng giúp lão Trần bắt rắn. Rồi ai nấy múa dao, xoay kiếm, soạn cung tên gây gộc reo hò đi bắt rắn như sắp đi đánh một trận chiến gay go vậy.

Lão Trần cầm đao bén bước tới đâu, thì đoàn người bước tới đấy.

Khi lão dừng lại mọi người lại dừng, khi lão đi mọi người cùng đi.

Chợt có tiếng chuyển động như giông bão dấy lên, cành cổ thụ chuyển ầm ầm gãy đổ rần rắc.

Rồi từ trên ngọn cây, một cái đầu rắn to như đầu lân, miệng đỏ au, lưỡi dài cả thước lắc lư bò xuống.

Lão Trần chưa bao giờ thấy con rắn nào ghê gớm như thế. Toàn thân rêu mốc, đen tuyền lóng lẫy.

Lão hươi đao, lùi lại thét lên :

- Thần rắn! Thần rắn mau lui lại.

Cả bọn dựng tóc gáy, chạy hoảng ra xa.

Rồi họ đứng nhìn về phía con rắn. Nó đang luồn qua cành lá, rồi cây cổ thụ bò xuống cái nồi thuốc của lão Trần.

Hạng Thác cả kinh nói :

- Trời đất ơi! Ghê gớm chưa! Thần rắn to như cổ thụ nó nuốt cả con voi cũng được.

Ai nấy đều tái mặt, chạy dõn ra thật xa để tránh rắn.

Nhưng rắn thần chỉ đến gần nồi thuốc. Nó bò từ từ như mê như mết rồi nó ngóc đầu phùng mang thở phì phì, khè khè như hơi gió luồn qua ống tre già.

Dường như rắn thần đang thưởng thức cái mùi vị từ nồi thuốc của lão Trần bốc lên. Nó như một dân nghiện, đang thở phào mùi nha phiến mất nhắm lò dò tâm thần mê mê chập chờn vậy.

Lão Trần đang khò lưng đảo mắt trông chừng. Thấy con rắn thần nằm khoanh chung quanh chiếc nồi, ngóc đầu ngửi hơi thuốc.

Lão ta nhảy cẫng lên như một con khỉ, la lớn :

- Thắng lớn rồi! Thành công rồi!

- Cái gì thế? - Hạng Thác hỏi.

Lão Trần chỉ về phía thần rắn đang ngoan hiền đê mê trong cái mùi thuốc ngải rắn của lão.

Lão nói :

- Thần rắn mê thuốc rồi đấy!

Hạng Thác lại hỏi mau :

- Thần rắn ăn thuốc hả?

Lão Trần bực mình :

- Ăn gì? Nó ngửi mùi thuốc rồi bị mê.

Hạng Thác lại hỏi :

- Như vậy... rồi... rồi sao?

Lão Trần cười đáp :

- Đến đó... Thò tay bắt chứ sao?

Từ Dung chen vào nghe, chột lạnh mình :

- Thò tay... bắt rắn thần?

Lão Trần nói :

- Đến hôn nó cũng nằm yên cho hôn nữa đấy!

Trương Triệt nói :

- Thôi đi, đừng có chơi đại. Nó đang thè lưỡi ra như đói bụng kia kìa!

Bá Vũ và Minh Phụng tới hỏi :

- Lão Trần có tiến lên bắt rắn không. Nó nằm im như ngáy ngủ.

Lão Trần bậm gan, hơi đao tiến lên nữa.

Lão thận trọng, nhưng với kinh nghiệm dùng thuốc này, chưa bao giờ lão xông lên mà rắn không tới và nằm im “say thuốc” cho lão bắt.

Tuy nhiên rắn thần to quá, không biết nó có mê thuốc chưa.

Lão dò dẫm tiến lên, cả đoàn lại nhao nhao tiến tới với lão.

Rắn vẫn nằm im.

Bấy giờ khá yên tâm, lão Trần bước thẳng tới hơi đao vùn vụt. Con rắn thần như say thuốc im lìm như một khúc cây to.

Đầu nó ngóc lên gần như gác lên nồi thuốc của lão Trần.

Rắn thần sợ lửa. Nhưng với một mảng lửa lớn như thế không khiến rắn sợ.

Nó trườn mình lên cả các cành lá đầy khói lửa để ngửi mùi thuốc gần hơn.

Khi hít thở say sưa rồi nó vẫn nằm im như say thuốc, không để ý đến mọi vật chung quanh.

Lão Trần vẫn hơi đao vùn vụt như một võ tướng xung trận trước khi đánh xáp lá cà với quân thù. Cuộc “cân chiến” của lão Trần nguy hiểm hơn.

Chỉ cần con rắn há mồm ngáp một cái thôi, lão sẽ văng bắn ra xa hàng trượng. Hoặc nó hít vào một cái, lão sẽ tuột vào bụng của nó như một con mồi nhỏ nhoi thôi. Nhưng lão Trần vẫn gan lì tiến bước.

Trương Triệt, Bá Vũ, Triệu Việt Châu, Thái Mạo, Từ Dung đi “áp trận” cho lão Trần sát sạt một bên, các tay dũng tướng này há nhớ lại các ngày Lưu Bang trăm xà khởi nghĩa ở đất Bái.

Ai nấy như muốn lập kỳ công đề nêu danh lịch sử.

Họ đồng tiến lên sát bên con rắn, vẫn không cục cựa. Lão Trần đến bên con rắn.

Nó say thuốc lơ đãng, đầu nó chột lắc lư qua lại.

Từ Dung bỗng rùng mình nói :

- To như một con thuồng luồng dưới bể!

Lão Trần bỗng đưa bàn tay trái vuốt ve vào cổ con rắn.

Đến gần lão thấy con rắn có một cái mồng to như mồng gà chọi trên sọ.

Lão thấy nó to quá, nghĩ đến tuổi thọ hằng trăm năm của nó lão ngừng tay.

Chưa nỡ hạ thủ.

Nhưng đằng xa Hạng Thác ra lệnh :

- Chém đi!

Lão Trần liền hươi đao chém xuống một đao băng vào cổ họng mãng xà.

Nhưng! Ôi thôi lưỡi đao chém sắt như bùn thế mà chạm vào cổ rắn nó dội ngược, khiến cả người lão ta cũng bật ngửa ra sau, té ngồi phịch xuống đất.

Con rắn nghe ngựa cổ ngóc lên.

Trương Triệt, Bá Vũ, Triệu Việt Châu, Thái Mạo cùng tiến lên đâm chém vào thân rắn loạn xạ!

Rắn thần không hề hấn mấy may gì. Nhưng nó ngóc đầu lên cuống mình bò lần lần ra xa.

Không ai dám tới nữa.

Lão Trần nói :

- Thần rắn đã vào hang núi. Thôi để yên cho nó.

Từ Dung tiếc rẻ :

- Rắn thần có ngọc!

Bá Vũ cười gắt nói :

- Nó hiền như bụt. Đao kiếm chém vào rắn không đủ gãi ngứa cho nó. May mà nó không nuốt ai cả.

Lão Trần ngồi nghỉ mệt.

Lúc này lão muốn hút hơi, lão thều thào nói :

- Rắn thần không chết! Lão chết! Lão sẽ chết!

Hạng Thác đứng xa nhìn cho đến khi con rắn luồng mất dạng rồi đến cội cổ thụ nói :

- Trương Triệt coi thử có đường lên núi hay không?

Trương Triệt vội lao mình đến đại thọ, trèo lên chót vót chạy tuột ào ào xuống lần nữa.

Mọi người đang ngơ ngác thì Trương Triệt kêu lên :

- Chạy ra xa thật nhanh kẻo chết cả.

Ai nấy hốt hoảng nhìn lên.

Bấy giờ nắng giữa trưa lên cao. Trời đã bớt mây, thế mà có một vầng mây đen nghịt, bão động ào ào đang sà xuống đầu họ.

Cây cối cành nhánh chung quanh chuyển động ầm ầm như trời long đất lở.

Hạng Thác đứng khá xa, tái mặt nhìn thấy ra đó là một con ác điểu, móng vuốt như chim đại bàng đập cánh ào ào, mắt to như ngọn đèn bay vèo vèo từ trên ngọn cổ thụ xuống định sát lấy mọi người.

Hắn ta là tay cung thủ số một bách phát bách trúng. Tài bắn cung vô địch.

Chờ con đại bàng điểu bay gần đến, Hạng Thác giương cánh cung thần buông ra một lượt

hai mũi tên. Tên bay như sao xẹt, nhắm vào cổ họng chim thần lao tới.

Nhưng đôi cánh chim quạt gió quá mạnh. Hai mũi tên thần tiễn bay giạt mất tầm hơi.

Hạng Thác kêu lên :

- Ôi chao là ghê gớm!

Lão Lý nói :

- Con ác diệu này là thần diệu canh giữ lăng mộ Tần Thủy Hoàng đấy, đừng có chọc giận nó.

Lão Trần cũng sợ hãi bảo :

- Thân nó to như ngôi nhà, thôi ta đi hướng khác. Đi hướng này thì nguy nan quá. Đã đến đường cùng rồi.

Lão Lý lúc này đã mạnh, đứng gần Hạng Thác bảo :

- Mộ Thủy Hoàng linh thiêng khó phá. số người đi tìm mộ chết gần hết rồi!

Chợt đại bàng diệu sà xuống, quắp được một người bay vút lên thượng tầng không chấn động cả cổ cây rừng núi.

Từ Dung thét lên :

- Thái Mạo bị chim cắp đi mất rồi!

Thì ra Thái Mạo đang đứng trợ nhìn chim đại bàng bay, định trưng cung lắp tên bắn. Nhưng đại bàng diệu đã sốt được hắc mang lên trời :

Hạng Thác cả kinh nói :

- Mọi người mau quay lại. Trở về Vạn Hoa Cương cho mau.

Bá Vũ đến cạnh Minh Phụng bảo :

- Chạy nhanh lên. Nó sẽ trở lại đấy.

Rồi chàng nhìn Minh Phụng chạy nhanh theo mọi người.

Đến lúc ấy, đoàn người chỉ còn độ tám chín. Không ngờ trong lúc trời đất tối tăm. Đại bàng diệu đã sốt mất mạng của họ rất nhiều người.

Hạng Thác ngồi gục đầu trên Vạn Hoa Cương, nét mặt hốc hác và căm hờn nói :

- Chưa bao giờ ta “thất bại” lớn lao như thế!

Lão Lý chấp choạng đi về phía lão Trần. Nói khẽ :

- Phải tìm cách cứu vãn tình hình.

Lão Trần từ lâu ghét lão Lý. Nhưng giờ phút khẩn cấp, lão Trần cũng bày tỏ niềm khăng khít đồng đội :

- Liệu đi theo hướng Tây thất bại. Thì đi theo từ hướng Động cũng tới đích được chứ sao?

Lão Lý khẩn khoản :

- Điều đó tiến hữu này chịu thua. Lão huynh nên nói với tướng quân Hạng Thác thì hơn.

Lão Trần nói :

- Để cho tướng quân quyết định lấy.

Bá Vũ bước tới nói :

- Mộ Tần Thủy Hoàng đầy bí mật và ghê gớm. Phải có một người hướng đạo thật giỏi. Không có người hướng đạo sẽ thất bại.

Lão Lý hỏi :

- Ai làm được hướng đạo?

Bá Vũ nói :

- Tên giữ ngựa của Hạng tướng quân!

Lão Trần nói tiếp :

- Hẳn ta biết rành lối lên lăng mộ Thủy Hoàng!

- Hẳn tên họ là gì?

Bá Vũ nói :

- Hãy gọi hẳn là tên mã phu là đủ.

Lão Trần nói :

- Ở chốn này! Duy nhất chỉ có một tên mã phu thôi.

Bá Vũ lại nói :

- Mã phu! Mã phu từng xây lăng mộ Tần Thủy Hoàng. Hạng Thác theo lời Bá Vũ gọi mã phu đến.

Hạng Thác hỏi tên mã phu :

- Nhà ngươi biết đường lên mộ Thủy Hoàng?

- Dạ biết!

- Đi đường nào?

Mã Phu đáp :

- Đường hướng Tây này!

Bá Vũ nói :

- Hướng Tây bị nghẽn đi đường nào?

Mã phu nói :

- Không bao giờ có con đường nữa?

Hạng Thác ngạc nhiên :

- Vậy thế nào?

- Đường lối song song, đường cái và đường phụ. những nẻo thông thạo đều là nẻo mòn!

Bá Vũ gật gù nhắc lại :

- Toàn là nẻo mòn là thông đạo lớn!

Mã phu gật đầu :

- Tướng quân tỏ ra thông hiểu lời kẻ tiện sĩ này.

Bá Vũ cười tự nhiên :

- Thế rồi chúng ta tìm nẻo mòn chứ!

Mã phu nói :

- Từ lâu đi theo hướng Tây thất bại, nghẽn lối. Chúng ta đi từ hướng Đông. Đó là thông đạo, là nẻo mòn đấy!

Bá Vũ chột há mồm hầu như không ngậm lại được.

Hồi lâu thở phào một hơi, nói :

- Hướng Đông là thông đạo, là nẻo mòn! Thế mà bấy lâu ta rất mực ngu tối! Không tìm ra!

Mã phu nói :

- Muốn khai hoang một con đường mới. Không có gì hơn là tiếp tục cái thông đạo của nẻo mòn từ phương Đông! Tất cả nên nhớ lấy điều đó!

Trương Triệt điềm tĩnh lại nói :

- Chúng ta đi về hướng Đông vậy!

Triệu Việt Châu im lặng, tức tối nhưng đành quay ra, không có lối nào khác.

- Đi về từ phương Đông! Thôi đi!

Hạng Thác ra lệnh như thế. mọi người cùng tiến bước. Con đại bàng điều đủ no. Nó đang ấp

trúng ngọn cổ thụ hàng nghìn năm có dư!

Hồi 7: Khởi đi từ hướng Đông đến vườn Lộc Uyển

Sáng hôm ấy, mặt trời sáng rọi từ hướng Đông. Ánh nắng xuyên rừng, ấm cúng hồi sinh cả ngàn cây nội cỏ. Đoàn người theo lệnh Hạng Thác theo hướng Đông mà lên đỉnh Ly Sơn.

Hạng Thác dẫn đầu, bởi vì đoàn người vừa đi vừa luồn qua nẻo mòn, cỏ cây giăng mắc.

Họ phải dùng cả dao bén, rựa, gươm giáo để chặt cây phá rừng mà tiến lên.

Người mã phu nói :

- Cứ theo hướng mặt trời mà đi. Buổi sáng mặt trời ở hướng Đông. Trời chiều về hướng Tây, cứ thế mà xoay vần.

Bá Vũ gần mã phu nói :

- Này mã phu, con đường vẽ thành một vòng tròn, xoáy tròn ốc mà lên (như cổ loa thành của dân Đại Việt).

Mã phu nói :

- Bá Vũ tướng quân thông minh rất mực! Chúng ta theo mặt trời mà đi sẽ đến mộ Thủy Hoàng. Nhưng đầu tiên phải khởi sự từ hướng Thủy Kim... Mộc... Thủy... Hỏa... Thổ! Hiểu được luật ngũ hành mới tìm ra thông đại đến mộ Thủy Hoàng!

Bá Vũ nói :

- Hồi bé, đọc binh thư Lục Thao, Tam Lược, Kỳ Môn Độn Giáp lão thông. Thế mà cuối cùng tiểu tướng không hiểu gì cả. Đến khi Thủy Hoàng đốt sách Tứ thư, Ngũ kinh, chỉ chừa có kinh Dịch thì không đốt!

Mã phu hỏi :

- Biết vì sao Lý Tư và Thủy Hoàng không đốt kinh Dịch chẳng?

Bá Vũ hỏi :

- Thật trí ngu tối! Tiểu tướng đốt nát không rõ!

Mã phu hướng đạo nói :

- Thủy Hoàng đốt sách chôn bốn trăm tên học trò! Đó chỉ là một trò tiêu khiển của bạo chúa quá thông đạt!

- Tại sao! Thủy Hoàng là bậc thánh triết ư?

Mã phu nói :

- Chứ sao nữa! Xưa nay ai không rõ tư duy dẫn đạo rồi binh lực đến sao, kinh trang tế thể đi cuối cùng. Thủy Hoàng đi đúng con đường thông đạo khởi thủy từ phương Đông. Lũ học trò “Nho hương nguyệt” bày chuyện bá vơ, luận luận bàn bàn mưu tìm xôi thịt! Bọn nho hương nguyệt đó không chôn sống chúng thì để làm gì? Chỉ làm rối nước non mà thôi!

Bá Vũ gật đầu :

- Mã phu xứng đáng là người hướng đạo! Thôi mau tiến lên.

Mã phu nói :

- Chỉ hai chạng đường nữa thôi chúng ta đến một cánh rừng đào lý rất đẹp, trái ngọt cây lành. Nơi đó có vị đạo trưởng gọi là vườn Lộc Uyển.

- Vườn Lộc Uyển!

Bá Vũ chỉ kêu lên, như lời hỏi không có giải đáp rồi im bật.

Đoàn người theo mã phu hướng đạo, đi về vườn đào, nơi đó gọi là vườn “Lộc Uyển”!

Mã phu nói :

- Đến đây ta được hai phần đường rồi đấy!

Hạng Thác mừng rỡ bảo :

- Đường xá có vẻ đẹp, thoáng dễ đi!

Mã phu nói :

- Những thông đạo bao giờ cũng dễ đi, nhưng khó biết đâu mà tìm được.

Chim kêu, vượn hú, suối chảy, cây xanh thật là cảnh thần tiên thoát tục.

- Hiền huynh ơi! Chốn này lăng mộ Thủy Hoàng là một lăng mộ đẹp nhất trần gian!

Bá Vũ cười nắm chặt tay nàng :

- Chúng ta sẽ xây một cung điện đẹp hơn cung điện nhà Tần! Nhưng giản dị hơn vô cùng.

Minh Phụng hỏi một cách ngây thơ :

- Cung điện nào!

Bá Vũ chỉ lên ngàn mây trắng nói :

- Mây là tòa nóc đền.

Thạch bàn kia là nền cung điện.

Gió mát hay hay thổi là cung đàn vạn cổ.

Suối róc rách là lời hát thiên thu.

Vườn Lộc Uyển là khuê phòng êm ấm.

Kia! Hiền muội, nàng có thích hay chẳng! Cung điện của ta không ai phá đổ được chẳng?

Minh Phụng dường như đã hiểu, gật đầu nói :

- Không màng danh lợi, hưởng lộc trời ban, thiên nhiên làm côi trú ngụ đời đời! Tiểu muội đã hiểu lời nói của huynh đấy.

Vườn Lộc Uyển hiện ra trước mắt mọi người. Hạng Thác theo hướng đạo viên bước vào cổng vườn. Khu vườn mát rượi, nhẹ nhàng như đi trên mây trên gió.

Thật là một nơi thủy thảo thiên đường rất nên thơ mộng.

Bá Vũ cầm tay gã mã phu nói :

- Thì ra vùng núi Ly Sơn không phải chỉ có loài quái vật, dã thú... mà còn khu vườn Lộc Uyển, còn cảnh Bồng Lai rất nên kỳ thú nữa.

Minh Phụng nghe lòng dạ thanh thoi nói :

- Hiền huynh ơi! Đây có phải là cảnh mộng!

- Là cảnh đấy! Chúng ta mau tận hưởng trước khi rời ra khỏi vùng này.

Khoảng ba bốn vị đạo sư xuất hiện ra. Họ cúi đầu chào khách và mời tất cả vào ngôi vườn. vị đạo sĩ già nhất cầm phất trần phe phẩy nói :

- Các vị đến đây tìm lăng mộ Thủy Hoàng ư?

Hạng Thác gật đầu :

- Thật đúng lời lão bá! Chúng tôi tìm lăng mộ Thủy Hoàng. Xin nhờ ơn chỉ bảo.

Đạo sĩ râu tóc bạc phơ, nói :

- Phải có kẻ quen đường mới đến được đây. Ta muốn hỏi thăm người ấy!

Mã phu vừa bước ra vừa đáp :

- Có tiểu đệ đây!

- Ô Mã khoái Nhạc Vân Thiên. Nhà người đấy ư!

Thì ra tên thật của mã phu là Nhạc Vân Thiên! Xưa kia là tên Mã khoái của nhà Tần.

- Đoàn Tử Kỳ lão huynh! Còn sống đến ngày nay thật là điều lạ lùng!

Hai người như đã là đôi bạn thâm giao ngày xưa, ôm chặt lấy nhau mừng mừng tủi tủi.

- Ôi chao! Mã khoái Nhạc Vân Thiên người thoát chết từ lăng mộ Thủy Hoàng?!

Nhạc Vân Thiên gật đầu nói :

- Phải! Tiểu đệ thoát được! Vì có Anh Bố tướng quân lập mưu giải thoát!

Lão Đoàn Tử Kỳ hỏi :

- Anh Bố? Bành Việt? Chung Ly Muội! Tất cả bây giờ ra sao?

Nhạc Vân Thiên nói :

- Tất cả đều là danh tướng của Sở Bá Vương Hạng Võ!

Đoàn Tử Kỳ nói :

- Thời thế đổi thay! Lòng người đầy bội bạc và phản trắc! Ta rất đau lòng.

Nhạc Vân Thiên đùa :

- Có ai như đạo sĩ, hòa nhịp cùng tuần hoàn luân thu thay đổi mà trường tại lưu tồn với thời gian!

Đạo sĩ cả cười :

- Chúng ta cùng dùng tiệc chay nhé! Đạm bạc mà rất đổi vui mừng. Thật vũ trụ lưu tuần hết trẻ đến già! Chúng ta còn gặp nhau dưới mặt trời này là đại phúc đấy!

Khi đó một vài đạo đồng ở sau lưng hoa trái và cơm chay thiết khách.

Đi xa mỗi mệt, vào khu vườn Lộc Uyển gây lát thở khí trong lành ai nấy đều như trẻ lại.

Vườn Lộc Uyển đầy mai hoa lộc đi nhớn nhơ gặm cỏ ven rừng! Chúng hiền hòa và ve vẩy đuôi dài như hân hoan đón khách nhân du.

Trong khi dùng cơm chay, Hạng Thác hỏi đạo trưởng :

- Kính thưa đạo trưởng, xin đạo trưởng chỉ dùm đường đến lăng mộ Thủy Hoàng!

Đạo trưởng vuốt chòm râu bạc, nhìn xa xăm nói :

- Tần Thủy Hoàng gồm thấu lục quốc. Hết đời tranh bá đồ vương còn có cái mộ không hoang tàn sơ xác.

Đạo trưởng nói :

- Các vị tìm mộ Thủy Hoàng làm gì?

Triệu Việt Châu đứng lên giận dữ :

- Lão già mốc này có tài cán gì mà hỏi han lo lắng thay cho bọn ta?

- Nay các người cùng đi lên một lượt xem thử! Có đến mộ Thủy Hoàng không cho biết?

Nói rồi Triệu Việt Châu bước ra khỏi khu vườn.

Mọi người thấy vậy, từ giã đạo trưởng đồng bước theo gót Việt Châu.

- Đoàn Tử Kỳ xin từ giã! - Mã phu nói.

Lão đạo trưởng mỉm cười :

- Hãy dẫn dắt họ tới lăng mộ Thủy Hoàng! Kéo họ lầm lẩn lối đi sa xuống vực sâu trăm trượng đấy!

Rồi hai đảng từ giã nhau, mã phu liền theo Việt Châu.

Xa xa họ thấy quả nhiên có một ngọn núi cao chón chở nhô lên khỏi ngàn cây.

Con đường vòng vo, lắm lúc đoàn người phải dừng lại bắt sạ đạo mà đi.

Lão Trần, lão Lý và đám phụ nữ leo dốc đổ dèo một hồi đã mòn hơi.

Họ dừng lại trước tòa sơ động cao ráo cửa phòng sáng sủa, như lòng sơn động thông vào núi, mở ra từ hướng có mặt trời chiếu rọi vào!

Hạng Thác nói :

- Để lại ít lương thực cho các lão già và phụ nữ nghỉ chân ở đây.

Minh Phụng nói :

- Tôi còn theo được tướng quân ạ!

Hạng Thác lắc đầu :

- Ở lại đây tất cả!

Bá Vũ nói :

- Càng đến gần lãng mộ càng có nhiều nguy hiểm chờ chực. Phụ nữ và lão già nên nán lại. Sau khi đoàn này qua được tới nơi cho người thông báo rồi lên mộ tiện hơn.

Từ Dung khôn ngoan hơn nói khế với Minh Phụng :

- Hãy nghe lời nói họ đi, kéo tai vạ đấy. Ta chờ họ đi rồi, sẽ theo chứ ngại gì?

Minh Phụng nghe thế, vui vẻ ngồi lại.

Cả bọn ăn lót lòng. Rồi tìm mạch nước trong mức đầy bình rộng mang theo, cùng bước lên núi.

Đường đi quang đãng dần, không còn rừng rậm ngăn lối qua nữa.

Hai bên đường từng bách xum xuê, chim hạc lượn vòng, hươu nai từng bày ăn cỏ bên sườn núi. Cửa động đầu non thanh tú vô cùng!

Hồi 8: Vòng cung vào mộ Bát Trận đồ. Tòa thành thứ nhất!

Đường núi càng đi lên càng mở rộng ra. Họ đi vòng theo người hướng đạo. Đó là một khu lòng chảo.

Đến một nơi mọc sừng sững lên một tòa vọng canh như một quan ải dựng lên trên đường đi.

Triệu Việt Châu hăm hở lướt tới, nhìn thấy bên trên có một vọng địch lâu, tường đá bao quanh, hào sâu kiên cố, không có đường nào qua được.

Phía dưới cổng tòa quan ải đóng chặt sức người khó mà phá nổi.

Hạng Thác buồn rầu nói :

- Vùng này chỉ là nơi hoang sơn, sức bọn ta làm sao phá được tòa tiểu thành này mà qua ải.

Việt Châu nhìn quanh, lát sau nói :

- Hoàn toàn vắng vẻ, không người! Một tòa thành chết. Không biết chúng dựng lên để làm gì?

Trog đám quan binh đi theo, có một người trung niên trán cao, vai rộng mắt sâu luôn luôn như soi mói, tìm kiếm vật gì trên khắp nẻo đường qua. Đây là một nhà khảo cổ, luôn luôn im lặng và truy nguyên sự vật.

Người đó bây giờ mới bước lên, đứng bên cạnh Việt Châu nói :

- Đã có thành lũy chắn ngang thử gọi xem bên trong có gì chẳng?

Việt Châu vốn là tay có sức mạnh đánh muôn người, gật đầu nói :

- Ta gọi thử xem!

Bèn lấy tay bắt loa gọi vào thành.

Bên trong vẫn im ìm, tòa thành như cổ mộ chỉ âm vang của lời gọi ấy. Ngoài ra không có tiếng tâm gì đáp lại.

Việt Châu cả giận, với tay lấy chiếc búa đồng là vũ khí của tên quân đứng bên cạnh sẵn tới. Một nhát búa nên vào tấm gỗ dựng nơi cửa thành.

- Ầm! Ầm!

Tên mã phu gọi lớn :

- Tướng quân dừng tay lại.

Lúc này cửa gỗ hầu như lay động.

Việt Châu cả mừng, trở hết thần lực đập từng nhát búa ầm ầm thêm như địa chấn!

Thật quả là một sức mạnh phi thường!

Hạng Thác nhìn thấy cửa gỗ lay động, mừng rỡ nói :

- Hãy ráng lên chút nữa. Sắp phá được rồi đấy!

Tiếng đập cửa lại vang lên ầm ầm.

Bỗng đánh “sầm” một tiếng. Các bụi tàn gỗ bay mịt mù.

Triệu Việt Châu bửa cửa đến đây mới chịu dừng tay lại.

Mồ hôi chảy đầm đìa, hai bàn tay hồ như chai cứng ngắt.

Cửa ải bị phá sập xuống!

Sau hồi cát bụi bay mù lên, bấy giờ cửa mở toang bày ra một tòa thành không. Bên trong tối tăm như mực.

Hạng Thác nói :

- Hãy đốt lửa, đốt đuốc lên!

Những cây đuốc mang theo thắp sáng rực.

Họ Lý nói :

- Hãy thận trọng. Xem bên trong có nguy hiểm gì không rồi hãy vào?

Triệu Việt Châu cười lớn nói :

- Nhát quá mà cũng đi theo đoàn thám mộ làm gì?

Nói rồi tay cầm búa đồng, tay cầm đuốc soi đi vào bên trong.

Bên ngoài có tiếng hỏi của lão Trần :

- Tướng quân thấy có chi lạ không?

Không có lời đáp, ánh lửa càng xa vào tòa cổ thành. Người kháo cổ mừng rỡ vội bước theo.

Đuốc soi sáng bên trong. Có tiếng ho sặc sụa của Việt Châu phía trước.

Từ lâu đời, ải thành hoang phế đã phủ lên một lớp rêu mốc lạnh tanh.

Triệu Việt Châu vừa bước tới một bậc cửa nữa, đó là cửa hậu để ra khỏi tòa ải quan. Bấy giờ Việt Châu dừng lại, nói với người kháo cổ.

- Còn tấm cửa lớn này nữa. Phá được thì chúng ta vượt khỏi ải.

Người kháo cổ nhìn di tích ải quan, nói :

- Đây là một kiểu ải đời Đông Châu!

Việt Châu nói :

- Nhà Tần muốn gồm tất cả di tích lịch sử để tượng trưng cho sự chinh phục của mình đấy! Nghỉ một chút rồi chúng ta phá cửa.

Giây lâu, Việt Châu hươi búa đập cửa ải. Người kháo cổ đi theo hai ngọn đuốc soi rõ bức vách thành.

Tiếng búa ầm ầm lại vang lên. Từ bên này tòa thành nghe có tiếng búa nên, Hạng Thác nói :

- Việt Châu lại phá cửa thành!

Chẳng bao lâu, cửa đổ ầm ầm, chừa ra một vùng trống rỗng, ánh sáng từ ngoài lùa vào, đẩy mùi hôi từ trong bốc qua mắt mũi mọi người. Hai ngọn đuốc gió thổi tắt phụt đi mất.

Bổng Việt Châu và người khảo cổ cũng biêt tích. Bấy giờ cả bọn cùng chầm chậm đi vào cửa ải. Đến chiếc cửa gỗ bị búa đánh sập. Họ nhìn thấy một thân người máu me lênh láng nằm vật ra đó.

Thì ra người quân hầu đi theo Việt Châu. Họ không biết đây là nhà khảo cổ đã chết.

Họ vác thân hân ra ngoài quan ải, hân bị tấm gỗ mục đè nát thi thể.

Khi đó thấy hân có mang theo bọc vải, chư tướng Hạng Thác cầm lên xem xét.

“Bên trong có ghi rõ dấu vết cuộc hành trình”.

Họ Hạng ngậm ngùi bảo :

- Đây cũng là một di tích lịch sử!

Sau khi chôn cất tên quân, họ tìm kiếm Triệu Việt Châu hân đột nhiên biến mất dạng một cách lạ lùng.

Lão Lý được triệu lại hỏi han :

- Lý pháp sư thử đoán xem, họ Triệu vì sao mà mất tích? - Hạng Thác hỏi.

Lão Lý nói ngay :

- Thần núi Ly Sơn đã cho gọi hân! Đó là một cách trừng phạt những kẻ phá hoại mồ mả người xưa!

Lão họ Trần im lặng, lo nghĩ.

Bá Vũ lấy làm lạ. Không tìm ra được vết tích gì của họ Triệu.

Bên ngoài, đêm đã xuống, trời lại tối sầm chuyển mưa.

Hạng Thác nói :

- Chúng ta dọn dẹp cho quang đấng chỗ này mà ngủ tạm để lo việc nghỉ ngơi qua đêm.

Nhạc Vân Thiên đến bên lão họ Lý và họ Trần đang ngồi mệt mỏi, lo lắng hỏi :

- Không tìm cho ra sự mất tích của họ Triệu làm sao mà lên đường!

Hạng Thác nói :

- Họ Triệu trung thành, lại có công rất lớn. một mình phá ải, mất tích như vậy không biết tại sao? Chúng ta phải cố tìm ra tông tích mới được. Lão Trần bước đến bên ngoài vòng chảo trên đường xem xét.

Chợt lão kêu lên :

- Con ác quỷ! Con ác quỷ!

Mọi người giật mình chạy nhào ra, nhìn lên nên trời đêm. Bóng dáng con ác quỷ đen ngòm che khuất bầu trời.

Đôi mắt nó sáng như hai ngọn đèn đỏ rực. dưới chân nó bấu chặt một người, đang bay sà xuống một tầng cổ thụ bên thành.

- Triệu Việt Châu bị ác quỷ bắt được!

Hạng Thác nói :

- Hãy bình tĩnh, đừng kinh động con quái vật, nó sẽ tha Triệu tướng quân bay mất.

Màn đêm tối tăm và rùng rợn. Ác quỷ kêu thét lên từng tiếng hãi hùng như đe dọa đoàn người thám hiểm.

Ai nấy đều nước mắt lưng tròng, bất lực. Không cách gì để giết con chim thần canh lăng mộ Thủy Hoàng.

Đến sáng hôm sau, ác quỷ nó mới bay đi mất. Đến dưới cổ thụ, chỉ còn lại vài manh áo giáp

và chiếc búa đồng bỏ rơi ở đấy. Lão Lý và lão họ Trần cùng hai người đàn bà vào tới

- Xin tướng quân và các vị nghe tôi đi. Thần núi Ly Sơn quả phạt. Để cho tôi làm lễ tống tiễn vong hồn người chết theo đuổi mới được.

Hạng Thác lo sợ gật đầu.

Lão Lý tìm trà thơm bành mứt mang theo lại bắt đầu cúng tế Sơn thần Thổ địa và các vong linh ma quỷ.

Lão bỏ tóc xỏa trông thật đáng sợ. Mắt lão lên đồng cốt đỏ au, lão múa quyền đánh võ lung tung một lát.

Lão thét gầm như cọp rống beo gầm, giầy lâu lão ngã ra bất tỉnh.

Sau lúc đó, chờ lão tỉnh dậy lão nói với mọi người.

- Thần núi Ly Sơn bảo là Triệu Việt Châu ngỗ nghịch dám phá lũng cổ thành làm động Sơn thần nên bị mang về trừng trị.

Hạng Thác lo âu nói :

- Sơn thần ngăn trở. Nhưng nhiệm vụ của Sở Bá Vương thì sao. Chúng ta cố liều mà tiến lên.

Bá Vũ nói :

- Dọc đường nhớ coi chừng con ác điểu.

- Tất cả mọi người phải canh chừng! Nhất là những tay cung thủ, nó bay đến thì xạ tiễn lên một lượt.

Ngày thứ, đoàn người càng thưa thớt dần. Bá Vũ đi bên cạnh Minh Phụng, hai người dù có những gian nan nhưng cũng cảm thấy ấm lòng trên bước nguy đồ!

Người mã phu bấy giờ đã bỏ con Hồng long câu ở lại vườn Lộc Uyển.

Hắn quấy hành lý cho các lão già.

Lương khô đã bắt đầu cạn dần.

Họ lên đường gập ghềnh. Mưa lũ càng lúc càng khó đi.

Theo đường vòng lên núi, bỗng họ thấy một hang động chắn lối qua.

Lão họ Trần nhìn thấy có mấy hàng chữ rồi đến đọc. Nhưng chữ thảo lu mờ không trông rõ được.

Hạng Bá đến xem, mừng rỡ reo lên :

“Đường vào mộ chí”!

Lão họ Lý cũng reo lên.

- Như thế chúng ta đã vào đến đích rồi!

Bá Vũ cũng ngạc nhiên! Đến coi cho rõ hơn.

Nhạc Vân Thiên đứng nhìn mọi người đang hớn hỏ chột nói :

- Trước khi vào phải xem xét cẩn thận lại đã.

Hạng Thác gọi một tên quân còn sót lại, đi theo hỏi :

- Nhà ngươi tên họ là gì?

- Thừa tướng quân tôi tên là Điền Hồ.

Hạng Thác hỏi :

- Nhà ngươi theo quân từ bao lâu?

Tên quân nói :

- Từ lúc đánh Chương Hàm!

- Lúc đó ngươi làm gì trong quân?

- Dạ! Mã cung thủ!

- Như thế võ nghệ và tài cung thủ của người phát thật giỏi?

Điền Hổ gật đầu nói :

- Có lần đi săn, tôi đã bắn chết hổ trước mặt Tây Sở Bá Vương!

- Người có lập chiến công gì chẳng?

Điền Hổ nói :

- Tôi không lập được chiến công gì cả, đến nay!

Hạng Thác ngạc nhiên :

- Thế không ai cất nhắc cho người cả sao.

Điền Hổ đáp :

- Dạ không! Trong quân ai có tiền đút lót thì mau lên chức. Không thì ở mãi chức mà cung thủ mà thôi!

Hạng Thác thở dài nói :

- Quân ngũ lúc nào cũng có người như thế.

Rồi nghiêm trang nhìn hấn mà nói :

- Nay Điền Hổ! Ta có việc nhờ người. Nếu thành công, tên của người sẽ được ghi vào sử xanh, đời sống người sẽ được đảm bảo. Chức vụ người sẽ được ân thưởng gia phong xứng đáng.

Điền Hổ nói :

- Tôi theo chinh chiến từ ngày còn trong bụng mẹ. Đến giờ phút này mới được ngài thương mà bảo như thế.

Hạng Thác nói :

- Quân tử nhất ngôn. Tứ mã nan truy. Lời ta đã nói ra, ta xin giữ trọn. Sau việc này rồi, người sẽ lên địa vị chỉ huy cấm vệ quân của Đại vương!

Điền Hổ vẫn điềm nhiên, mặt không đổi sắc nói :

- Rất cảm ơn đức độ và sự tiến dẫn của tướng quân. Nay tướng quân cần tôi điều gì?

Hạng Thác nói :

- Nhà người xách cung tên đao bén vào hang sâu thám dò lăng mộ Tần Thủy Hoàng!

Điền Hổ chợt hớn hờ nói :

- Tôi được cái hân hạnh này, thật vạn tạ tướng quân!

Điền Hổ nói rồi, liền quỳ rạp xuống, cúi lạy Hạng Thác như tể sao.

Hạng Thác ngạc nhiên đỡ lên hỏi :

- Nhà người sao lại quỳ lạy ta như thế?

Điền Hổ nói :

- Cảm ơn tướng quân! Ngàn muôn lần! Tôi được cái vinh dự vào thám dò lăng mộ Tần Thủy Hoàng lần đầu tiên. Tôi xin ghi ơn tạc dạ người vô cùng.

Hạng Thác lại hỏi :

- Nhà người nói gì ta không rõ!

Điền Hổ nói :

- Điều thứ nhất tôi là người đầu tiên bước vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng là một kẻ can đảm.

- Điều thứ nhì tôi sẽ đến mặt sát hấn để trả thù cho cha mẹ đã bị hấn chôn sống ngày trước.

- Điều thứ ba lịch sử sẽ ghi lại đời đời người đầu tiên hủy mộ tên bạo chúa.

Dẫu cho tôi có thác đi nữa, cũng đành ngậm cười nơi chín suối.

Lão họ Trần nghe thế, chợt cười vang :

- Con người! Quan trọng là ở việc nhân nghĩa. Mất nhân nghĩa cho đến kẻ hèn mọn cũng muốn cuộc mờ lên! Chẳng chê trách chỉ thói đời mà chỉ nên nghĩ tới cái phận sự làm người của mình mà thôi.

Hạng Thác trầm ngâm một lát rồi nói :

- Thôi tráng sĩ! Hãy chuẩn bị mà thi hành!

Điền Hổ hăm hở mang cung tên vào hang sâu.

Đầu tiên hắn ta lấy một tảng đá lớn ném mạnh vào miệng hang.

Có tiếng va chạm dội vào lòng hang ầm ầm!

Điền Hổ mừng rỡ nói :

- Hang này không sâu lắm. Để tôi vào xem cho rõ.

Nói rồi cầm đuốc mò mẫm theo đường hang mà vào bên trong.

Lão họ Trần nói :

- Tôi sợ lâu năm, lòng hang có rắn to ở đấy. Thật là nguy hiểm cho Điền Hổ.

Lão họ Lý nói :

- Tôi cũng lo ngại thần Núi không bỏ mà nổi cơn thịnh nộ thì khốn.

Hạng Thác ngồi bên trên nhìn xuống ngọn đuốc từ nhỏ dần rồi tan nhòa trong bóng tối. Lúc này dưới hang một mùi ẩm mốc lâu năm bốc lên ngạt mũi.

Điền Hổ mò mẫm đi, ánh đuốc không sáng. Nhưng có điều lạ quan cho hắn, là hắn nghe dường như bước chân hắn đã bước lên bậc đá thứ chín, trên đường đi lên của lòng hang chứ không phải hắn đang đi xuống địa ngục tối tăm như hắn nghĩ.

Rồi hắn nghe gió thổi luồng vào thật mạnh, đuốc tắt, nhưng hắn vẫn lên đến bậc thang thứ mười tám.

Mặt trời đang buổi trưa, soi tỏ rõ. Không có lảng mộ chi hết.

Hắn lẩm bẩm :

- Thế là một câu dọa nạt kẻ nhát gan. Ta há sợ gì?

Hắn ra khỏi lòng hang thẳm, qua bên kia miệng hang và bước vào một ngôi điện đèn lạng. Thấy đó là một ngôi đền nguy nga tráng lệ. Ngôi đền cổ, có hai con kỳ lân quỳ hai bên.

Có một tấm biển to chữ son thiếp vàng đã lâu ngày lở dỏ cả “Hiền Thánh Điện”.

Điền Hổ nói thầm :

- Thủy Hoàng đốt sách chôn học trò, sợ người đời bảo mình hủy diệt văn hóa đạo đức nhân nghĩa, lúc chết còn bày ra điện Hiền Thánh đề lập tâm cho hậu thế nghĩ lầm. Thật là một kẻ tham ác vô tận! May mà hắn chỉ truyền ngôi cho ba đời chứ đến vạn thế thì còn ai hiểu được dã tâm của hắn.

Nghĩ rồi nhổ nước bọt lên tấm biển ấy phèo phèo, rồi lấy chân đạp lên, rất nên đắc ý.

Nhìn qua khỏi ngôi đền Hiền Thánh. Điền Hổ thấy nhiều pho tượng chạm bằng đá, các nhân vật Bách Gia Chư Tử và cả trước đó về đời Hạ, Thương, Châu...

Ngoài ra không thấy dấu vết gì hết.

Điền Hổ bèn quay lại, chui tọt vào lòng hang trở về với bọn người đang chờ đợi.

- Thế nào Điền tráng sĩ?

Điền Hổ lắc đầu thở hổn hển. Một lúc sau, Điền Hổ nói :

- Không có gì cả. một cái hang rỗng ăn thông qua đến điện Hiền Thánh.

Nói rồi bèn ngồi thuật lại tất cả cho mọi người lắng nghe.

Ai nấy đều vui vẻ, vì hang không sâu mà lại có đường thông để qua lọt.

Rồi đó mọi người đồng xuống hang theo Điền Hổ chui qua. Đi độ hai giờ thì đến điện Hiền

Thánh.

Lúc ấy trời đã tối, họ ngủ đêm tại đấy.

Qua ngày sau, cơm nước no đủ lại cùng nhau lên đường.

Hồi 9: Tòa Uổng Tử thành thứ nhì

Đi độ nửa ngày đường, ai nấy đều mệt mỏi vì qua một đoạn đường dốc, gặp lúc trời nắng to gay gắt. cả đoàn khát nước, phải dừng lại nhiều lần.

Lão họ Lý bấy giờ có vẻ khoẻ mạnh, thi gan bền sức đi với mọi người.

Lão họ Trần đến đâu, lão cũng tò mò xem xét. Nhất là những nơi có nhiều cây lạ, thuốc lạ.

Minh Phụng đi bên cạnh Bá Vũ, hai người mơ ước đến một thuở thanh bình công thành danh toại, xây dựng sự nghiệp hơn người.

Còn nàng Từ Dung trong khi buồn bực, nàng được chủ tướng Hạng Thác an ủi và cũng lưu luyến vì nhan sắc của nàng.

Chỉ có gã Nhạc Vân Thiên, càng đi càng thắc mắc nhưng đôi khi nói với lão Trần.

Đó là con đường vào lũng mộ Tần Thủy Hoàng mỗi lúc một quanh co như bát trận đồ! Khác hẳn con đường mà hắn cùng bảy mươi vạn dân phu làm khi xưa.

Lão Trần nói :

- Cứ đi đến đỉnh ngọn Ly Sơn rồi sẽ hay!

Hạng Thác hy vọng tìm được lũng mộ Thủy Hoàng nên càng giục mọi người đi nhanh hơn nữa.

Đến chiều, qua khỏi một vùng núi non lởm chởm đá mọc như gai nhọn, mọi người đến một bãi bình sa, cát trắng như thủy tinh.

Giữa bãi sa mạc này nhà Tần cho dựng lên một tòa thành cao chắn ngang lối đi.

- Trong chúng ta ai xung trận?

Hạng Thác vừa lo vừa đùa để cho không khí bớt căng thẳng vì lo âu.

Lão Lý hiểu ý cũng nói :

- Đây chỉ là một thành không của nhà Tần.

Lão Trần nhìn xem quanh bốn phía rồi nói :

- Tòa thành có xây tường đá bằng mười trượng chắn ngang bề mặt, không biết bên trong như thế nào. Đây là kiểu thành xây theo kiểu mẫu của thành nhà Hạ thời Tam Hoàng đấy!

Bá Vũ cười nhẹ, không rõ cái sự thông thái của lão Trần như thế nào. Vì ai đâu có sống ở thời đại Hạ, Thương, Châu còn lại để chứng minh điều này. Còn nhà Tần thì thiêu rụi cả sách vở biết đâu là nên văn minh cổ truyền để lại mà kêu cứu. Lão Lý thấy mọi người có vẻ hoài nghi nói :

- Các vị không tin ư? Sách vở cổ nhân ghi lại tôi đã xem qua hầu hết rồi!

Hạng Thác nói :

- Thời Tam Hoàng Ngũ Đế có chữ nghĩa chi đâu mà bảo đã ghi lại!

Cả bọn nghe nói cười lên sùng sục!

Cũng vì thế mà phá tan được bầu không khí nặng nề.

Bá Vũ nói :

- Phá cái thành sống đã mệt, mà phá cái thành không cũng chẳng dễ gì. Mọi sự đều phải có sự cố gắng của mọi người. Trước tiên là tiểu tướng xin trèo lên bờ thành để xem bên trong ra

sao rồi sẽ tính.

Minh Phụng thấy Bá Vũ xông lên gánh vác việc phá thành, nàng rung mình e ngại.

Nhưng trước mặt mọi người không lẽ cản ngăn. Ai nấy đều phải hăng hái hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng hay!

Nàng chỉ nhìn Bá Vũ đang lui cui đi bứt dây mây rừng buộc lại thành thang mây để treo tường.

- Bá Vũ đại ca! Phải cẩn thận, em lo lắng từng giờ đấy.

Bá Vũ nhìn nàng cười sung sướng :

- Minh Phụng ạ! Nếu không vì hiền muội thì ta không bao giờ xung trận thế này đâu!

Nói rồi quăng thang mây lên vách thành, lập tức ngậm đao treo nhanh lên.

Hạng Thác nói với mọi người :

- Bá Vũ là một dũng sĩ, thận trọng và gan lì. Hắn là một tướng quân áp thành phá trận bậc nhất của ta đấy!

Bá Vũ vừa đặt chân lên bậc thành nghe một tiếng “rắc” rồi một tiếng “tách” vang lên. Cả kinh, bậc thành dưới chân chàng sụp xuống và bên trong lập tức có một loạt tên bắn ra vào vèo, hết sức thần tốc.

Bá Vũ múa đao vừa đỡ tên, vừa lộn người nhào xuống bên trong thành.

Bên ngoài nghe tiếng động, tên bay rớt loạn đổ xuống mặt mọi người. Bá Vũ lại rớt vào trong thành “Uổng Tử” ai nấy đều tái mặt.

- Hạng Thác tướng quân nguy hiểm quá!

Đó là lời nói của Từ Dung cả sợ kêu lên.

- Hãy điềm tĩnh - Họ Hạng nói.

Lão Lý trấn an mọi người :

- Bá Vũ là tay thiện chiến công thành, không hề gì đâu mà ngại!

Minh Phụng lăm lăm cầu khẩn Trời Đất che chở cho chàng tai qua nạn khỏi.

Hạng Thác cũng an ủi nàng :

- Người tướng quân xông pha tên đạn là chuyện bình thường, các nàng chớ sợ hãi.

Điền Hổ tiến lên nói :

- Tôi xin tiếp chiến cùng Bá tướng quân.

Nói rồi lấy thang mây của Bá Vũ vừa bị thành đổ rơi xuống cầm tay.

Họ Điền nhìn lên vách thành, tìm nơi thấp nhất ném thang dây móc dính vào bờ thành leo lên.

Lần này Điền Hổ bị một phát tên cắm vào vai, la lên một tiếng té nhào trở lại.

Lão Trần chạy đến đỡ lên, thấy tên tẩm thuốc độc, có rỉ sét bèn nói :

- Từ Dung, Minh Phụng mau lấy nước sạch rửa vết thương. Tên tẩm thuốc độc lâu năm đã rỉ sét hết sức nguy hiểm!

Sau khi rút mũi tên, nạo xương đắp thuốc cho họ Điền xong. Họ Điền đau đớn quá nằm dựa vào vách thành để nghỉ.

Bên trong tiếng binh khí va chạm nhau cực kỳ dữ dội, nghe có tiếng thét vang của Bá Vũ.

Ai nấy đều vui mừng. Chàng đang giao chiến, chưa bị tổn thương gì cả.

Hạng Thác nhìn quanh, ngoài hai lão già yếu đuối không còn ai nữa, bèn nói :

- Nay các vị. Tôi sẽ vào tiếp chiến với Bá Vũ tướng quân. Nếu có sơ thất gì, các vị cố gắng trở về cho Sở Bá Vương được biết. Chúng ta đã đi gần hết đoạn đường sắt đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng rồi!

Nói rồi Hạng Thác lập tức leo lên thành. Tên bắn vãi ra từ bên trong thành.

Nhưng Hạng Thác cẩn thận đề phòng, nên đỡ vệt tất cả tên bắn qua người một cách tài tình. Vị tướng quân dòng dõi của Sở Bá Vương lập tức phóng từ trên thành xuống.

Đến mặt thành bên dưới, đã nghe có tiếng la hét bên tòa sân rộng.

Bá Vũ đang lẫn người ác chiến với năm sáu tay hảo hớn của nhà Tần.

Nhìn lại thì đó là người thanh niên thối sáo ở Vạn Hoa Cương và lão già họ Thạch ở quán trọ trong thung lũng.

Thật là một cảnh như mơ. Hạng Thác nghĩ rằng họ đã trôi theo dòng nước tự lâu đời.

Những dũng sĩ đang quần thảo với Bá Vũ là bọn gia nhân, có cả mấy tên dũng sĩ nước Tế tham dự.

Xem có mòi Bá Vũ núng thế. Đang bị họ vây phủ bốn phía.

Hạng Thác bỗng lên tiếng :

- Chư vị mau dừng tay lại nghe tôi hỏi đã.

Tất cả giật mình, nhìn lại thấy Hạng Thác.

Lão già chủ quán họ Thạch quát lớn :

- Tên tướng nước Sở ngông cuồng kia đến đây làm gì?

Hạng Thác nói :

- Ban đầu ta nghĩ chúng bay là đạo sĩ hiền lương sau khi bị thủy tai rồi, lại có ý xót thương các người chẳng biết ra sao? Bây giờ vỡ lẽ ra thì chúng bay là bọn giữ mộ Thủy Hoàng, mưu sự hại người. Thật đáng nguyên rủa!

Thạch Đạo Sơn cười lớn van động của tòa thành.

Hắn vỗ tay vào bao kiếm nói :

- Bọn người chó nói nhân nói nghĩa nữa. Nhà Tần mất nhưng lòng người người Tần không mất. Chúng ta há dễ cho các người làm việc ám muội hay sao?

Bá Vũ được lúc nghỉ tay, hít hơi vận khí để lấy sức lại, không nói.

Bên ngoài, Thúc Đại Lâm người mã phu, thấy bên trong im bật, bèn trèo lên bờ thành vào trong xem cho rõ lành dữ.

Hạng Thác thấy có Thúc Đại Lâm vào càng ổn định tinh thần hơn nói lớn :

- Các người nên tránh đường cho chúng ta qua thì còn mong khỏi nạn. nếu cản đường chúng ta thì tính mạng khó toàn! Nhà Tần đã bị diệt rồi, vài kẻ trung liệt cũng khó bề xoay trở. Thôi hãy đi đi!

Thạch Đạo Sơn cầm đao tiến đến nói :

- Kè ngông cuồng, có gan hãy trở tài ra xem thử? Hạng Thác cả giận xông đến.

Nhưng Thúc Đại Lâm đã tiến đến nạt :

- Kẻ cừu thù. Ta xưa kia bị nhà Tần biến thành kẻ phế nhân, bắt xây lăng mộ ở Ly Sơn nay. May mà thoát chết được. Mỗi thù đó dù cho đập một Tần Vương Chính cũng còn chưa thỏa dạ! Nhà người muốn chết cho trọn nghĩa với vua Tần thì đến đây.

Thạch Đạo Sơn cả giận lia ngọn đao chém nhằm Thúc Đại Lâm hoành đao đỡ gạt sang bên rồi chém lại một đao.

Đao pháp Thạch Đạo Sơn là đao pháp gia truyền của nhà họ Thạch lâu đời.

Đao pháp của họ Thúc đã từ lâu tung hoành trong trận gió kiếm rừng thương, đầy kinh nghiệm. Càng đánh, hai ngọn đao chạm nhau lạnh lách rợn người.

Giây lâu cả hai người trở hết thần lực, toàn thân cả hai xoay tít, tiến lui càng lúc càng nhanh không còn thấy ngọn đao, mà chỉ còn thấy hai ngọn hồng quan vi vu bay lượn như đội rồng vàng giỡn sóng ngoài khơi.

Hai gã đất Tề xông đến, Bá Vũ vội nạt to :

- Hãy dừng lại. Có ta tiếp chiến đây!

Bọn gia nhân trong quán khi trước cùng lão họ Thạch cũng bước vào trận đánh.

Hạng Thác tung ngọn tuyên hoa phủ đánh vung lên. chỉ lát sau ba tay dũng sĩ nước Sở đã áp đảo được quân Tần, đánh đuổi người họ Thạch lùi dần vào góc tòa thành.

Hai người đất Tề thấy thế bèn gọi nhau đánh mở đường phóng mình bỏ chạy.

Lão già họ Thạch kêu lên :

- Bọn chúng kéo đến vây thành đông đảo ta mau rút lui chờ khi khác.

Nói rồi cùng Thạch Đạo Sơn và các gia nhân rủ nhau chạy theo bọn nước Tề.

Hạng Thác cả giận đuổi theo.

Nhưng Bá Vũ gọi lớn :

- Hạng tướng quân mau dừng lại.

Hạng Thác hỏi :

- Ta quyết giết bọn giặc Tần, sao ngươi lại cản?

Bá Vũ nói :

- Giặc cùng chóe đuổi. Chúng nó cũng không làm chi được nữa đâu!

Hạng Thác chưa nguôi giận nói :

- Chúng ta phải cho người đốt tan cái tòa Uổng Tử thành này, để khỏi làm sào huyệt cho chúng sau này.

Nói rồi ba người phá sập các máy bắn tên gài trong thành từ lâu, cùng với mọi người mang cây gỗ chất đồng quanh thành mà đốt.

chẳng bao lâu khói lửa mịt mù, tòa Uổng Tử thành đã cháy ngùn ngụt trong tro than không còn có thể sử dụng được nữa.

Đang lúc thành cháy cây đổ, đá gạch sụp đổ bỗng thấy một đoàn người mặc áo sơ mi đi chân đất, cầm gậy đang lê thê lếch thếch từ cánh rừng đi ra.

Hạng Thác ngạc nhiên, dừng lại hỏi :

Đoàn người kia lẳng lặng đến trước tòa thành quỳ lạy và than khóc rất thảm thiết.

Hạng Thác lấy làm lạ :

- Các ngươi làm sao ăn mặc quái dị như thế?

Trong đoàn có một vị bô lão nói :

- Từ ngày Hạng Vương chiếm đất Quang Trung, phá cung điện Hàm Dương bắt giã trẻ gái trai nhà Tần làm tù, lấy của cải châu báu chia cùng với thiên hạ chư hầu. Vì thế mà dân Tần chịu nhục, chịu khổ cực vô cùng tận. Chúng tôi là dân nước Tần, từ lâu trốn nạn nước vào rừng, nhớ nghĩa cũ Chúa tôi, suốt đời để tang nước ở trong Uổng Tử thành này như một hồn ma phách quế. Thế mà ngày nay, các ông còn tới đây phá thành đốt miếu, không còn chỗ nương thân, đến người chết cũng đào mồ cuốc mả lên, thật là oán hận triền miên còn ác đức hơn vua Tần thuở xưa nữa!

Nói rồi tất cả òa lên khóc rất thê lương!

Hạng Thác an ủi :

- Thôi các ngươi nên vào rừng , dựng lều mà ở. Trở về ta sẽ tâu lại xin tội cho dân Tần. Sở Bá Vương sẽ tha tội để các ngươi được yên tâm. Các người dân Tần nghe nói liền kéo nhau vào tận rừng sâu, xây nhà lánh nạn.

Hồi 10: Thành Hoàng Ốc - Cờ Tả Đạo

Hạng Thác và mọi người vội vàng kéo nhau theo đường lòng chảo mà đi lên. Càng vòng vo càng lên cao được nửa ngày thấy một tòa cổ thành lại sừng sững trước mặt.

Lão họ Lý nói :

- Chúng ta còn đi bộ một ngày đường thì thấy một tòa cổ thành. Đếm biết bao nhiêu tòa cổ thành mới tới được lăng mộ của vua Tần.

Lão Trần nói :

- Lại còn mãng xà vương, giặc dữ ngăn đón, chim thần giữ mộ, dân Tần khóc than nay đến chốn này lại thấy có tòa cổ thành thì thật lạ lùng.

Người mã phu tiến đến, xem xét tòa thành rồi hỏi Hạng Thác :

- Tướng quân thấy tòa thành này giống như vật gì không?

Hạng Thác nói :

- Trông tòa thành giống như xe nhà vua gọi là Hoàng Ốc, bên cạnh tòa thành có cấm cờ lông chim gọi là Tả đạo. Vậy thì tòa thành này xây cất theo kiểu hành cung ở các toa cổ, xe có lợp vải màu vàng tượng trưng cho cổ xe của những vị vương hầu. Chắc đây là tòa thành cuối cùng đến lăng mộ vua Tần.

Người phu xe lắc đầu :

- Tôi nghĩ là không phải thế?

Hạng Thác hỏi :

- Nhà Tần muốn xây cả thế gian nơi cung điện Hàm Dương, muốn tạo hết vẻ đẹp phù hoa nơi cung A Phòng.

Hạng Thác hỏi :

- Như thế thì nơi cung điện này, lăng mộ sẽ tạo dựng như thế nào?

Mã phu như hồi tưởng lại điều gì rồi nói :

- Theo tôi tưởng Tần Thủy Hoàng trước khi tạ thế, thường lo sợ người mưu sát mình nên giữ gìn rất cẩn thận. Cả đến cái xác sau khi chết, cũng cất giấu sợ có kẻ hủy diệt đi. Nên xây dựng bao nhiêu công trình để bảo vệ cái xác của mình. Đám quần thần con cháu nhà Tần muốn biểu dương sự giàu mạnh và công nghiệp của ông cha nên càng cho dựng lăng miếu hết sức bí ẩn. Làm khổ trăm họ. Vả chăng cái ý muốn sống bất diệt trong cõi thế gian để hưởng lộc trời. Vua Tần cho đi tìm tiên ở Đông Hải, để lấy thuốc trường sinh bất lão, để tạo nên sự sống đời đời. Cho nên tôi nghĩ là vua Tần sẽ cho xây dựng lạc cảnh cõi Bồng Lai ở trong lăng mộ của mình, để biểu hiện cái ý muôn đời đó.

Hạng Thác hỏi :

- Sao nhà người chắc vua Tần cho xây cảnh Bồng Lai ở nơi lăng mộ.

Bấy giờ mã phu cười nói :

- Nơi chặng đường chót, không chỉ có cái Bồng Lai tiên cảnh không đâu! Riêng cái tòa thành Hoàng Ốc này muốn qua được không phải dễ gì?

Hạng Thác hỏi :

- Nhà người biết cách nào qua lọt tòa Hoàng Ốc này chẳng?

Mã phu nói :

- Để tôi nhớ lại chứ! Vì đã quá lâu ngày nên quên mất.

- À... à! Trên nóc tòa Hoàng Ốc này có một cái mũi giáo nhọn chìa lên trời. Đó là cơ quan để mở cửa tòa thành. Nếu lao lên vịn cho mũi giáo xoay tròn một vòng thì cửa thành sẽ mở.

Nhưng phải thận trọng. Bước vào đến bậc cửa thứ nhất, đá từ trên đổ xuống, hằm sâu thứ dữ! Vào bậc cửa thứ năm, bầy rập bằng sắt sẽ chụp vào. Nếu không vào mở cửa thì sẽ không qua được. Vào bậc cửa chót sẽ có hai pho tượng đá đổ ập vào nhau, đập vỡ sọ. Qua được tất cả thì qua được thành Hoàng Ốc!

Hạng Bá mừng rỡ nói :

- May mà có người đi theo, nếu không thì hết sức nguy hiểm.
- Tại sao nhà người biết được rõ ràng như vậy?

Mã phu nói :

- Ngày xưa tôi là kẻ tù phạm bị xử hoạn cho đi xây lăng mộ ở núi Ly Sơn này!

Hạng Thác nói :

- Vì thế mà ngày nay người nhớ rành như vậy. Thôi chúng ta tìm cách qua thành Hoàng Ốc cho mau. Công việc này người phải gắng công một sức mới xong.

Người mã phu nói :

- Tôi cũng muốn cho mau đến nơi chính điện. Phải lòng vòng ở giữa đường thật đáng chán!

Nói rồi bảo :

- Muốn phá bậc thứ nhất phải hy sinh một người. Như thế ai chịu hy sinh đây?
- Sao lại phải hy sinh?

Mã phu cười :

- Thần núi Ly Sơn muốn như thế. Các vị coi mây đen vần vũ rồi kìa, như sắp mưa bão tới nơi.

Hạng Thác nói :

- Ai hy sinh? Không có cách nào khác ư?
- Phải có máu rơi nơi bậc cửa thứ nhất thì các bậc cửa sau mới qua được.

Lão Lý nói :

- Việc này tôi đã nghe ai kể một lần. Qua thành Hoàng Ốc phải có máu tươi. Bây giờ mới biết được.

- Tại sao lại quái dị như vậy được?

Minh Phụng vừa hỏi vừa trở mắt nhìn tòa thành đang sừng sững như cỗ xe vàng bày ra đấy!

Người mã phu lại nói :

- Thôi được. Tôi xin hy sinh tính mạng cho.

Hạng Thác ngăn lại :

- Nhà người hãy kể cho ta biết tại sao, rồi ta hãy tìm ra cách khác có hay hơn không?

Mã phu nói :

- Dưới hầm sâu nuôi bầy dã thú ghê gớm. Nếu mở toang được bậc cửa thì cả miệng hầm sẽ lộ ra, loại dã nhân mắt đỏ trông vàng, răng lởm chồm đang chờ đón ăn nuốt sống kẻ nào qua đấy. Nếu không có máu chúng không lui đâu?

- Thế từ lâu chúng sống bằng gì?

- Đường hầm ăn sâu vào hang núi Ly Sơn. Chúng vào ra ở đó.

Hạng Thác :

- Lâu năm hiện chúng còn ở đấy hay không?

Mã phu lắc đầu :

- Xây cất như thế, chúng không đi ra được. Nghe động chúng xô nhào chạy đến nhất là đánh hơi người, xa bao nhiêu dặm chúng đều đánh hơi thấy ngay. Tôi từng chứng kiến cảnh xé xác tù nhân của chúng thời nhà Tần, lúc vừa xây lăng xong.

Hạng Thác trầm tư suy nghĩ, lại nhìn quanh trong bọn, không ai là người có thể vì đại cuộc

mà hy sinh ngoài mình cả.

Hạng Thác bèn đứng lên nói :

- Ta nghĩ không lẽ bắt mọi người ở đây hy sinh thay! Ta là kẻ chỉ huy thì phải dẫn mình vào hang hùm trước mới đúng.

Bá Vũ lắc đầu :

- Tướng quân còn về bầm mạng lại. Xin để tôi thay!

Lão Lý nói :

- Tôi sống đã gần tám mươi. Không còn ham hố gì cuộc đời nữa, xin cho tôi được đi vào thành Hoàng Ốc!

Lão Trần nói :

- Lão Lý nói đúng! Lão Lý đi bước tiên phong rồi tôi xin đi tiếp bậc kế. Như thế mới đúng luật tiên hóa và đào thải. Già đi trước trẻ đi sau!

Từ Dung nhìn hai vị lão bá muốn hy sinh nói :

- Chẳng lẽ đàn bà chúng tôi lại không dám đi vào thành này hay sao? Xin cho tôi đi đầu tiên.

Hạng Bá nói :

- Ta quyết định lão Lý đi đầu tiên vậy!

Mọi người thấy dao động. Chợt Hạng Thác cười một nụ cười đầy chân thật và ngang tàng nói :

- Nhưng lão Lý sẽ không đi một mình!

Mọi người đang chờ đợi, thì Hạng Thác vác đao bước ra, giục :

- Đây bước lên lão Lý, tiểu tướng cùng đi một lượt với lão cho có bạn.

Hai người đều cả cười, họ vững bước đi thẳng đến ngôi đền.

Bước lên bậc thứ nhất!

Không thấy gì cả. Hạng Bá nói :

- Lời của mã phu sai lầm rồi!

Nói xong lập tức hươi búa đồng mang theo người ra phá vào chiếc khoen cửa sắt.

- Ầm!

Chỉ một nhát thôi, cánh cửa mở bung ra, ở dưới chân họ bỗng như địa chấn ầm ầm, giây lát tòa thành như một cỗ xe vàng luân chuyển dữ dội, gạch đá đổ tung.

Một vực thẳm bày ra một hầm sâu thăm thẳm trước mặt mọi người!

Hạng Thác và lão Lý rơi cả người xuống hầm ấy. Chỉ nghe tiếng gầm thét của thú tranh mồi. Khi Hạng Thác rơi xuống thanh bảo đao cầm trên tay loang loáng chém đỡ bốn bề.

Lão Lý thì té sấp xuống, từ bậc cửa đầu té xuống hầm, hai người thấy choáng váng mày mặt vì hơi ầm, tối tăm.

Khi họ nhìn lại thì trong cõi lơ mờ như địa ngục ấy chập chờn ẩn hiện một số dã nhân đang lao tới.

Hạng Thác bình tĩnh nói :

- Không hề gì lão Lý chớ sợ.

Nói rồi múa đao chém vùn vụt. Con dã nhân đầu tiên bị bảo đao chém mất đầu gục xuống.

Con thứ hai bị đứt cả hai ống tay lão đảo té vào lòng hang.

Hai con còn lại tuy hung tợn nhưng chỉ đứng kêu thét gầm rống bên ngoài mà thôi!

Hạng Thác hăng máu lẫn xả vào hai con dã nhân, chúng lao đến.

Lưỡi bảo đao chém sắt như bùn khoa lên chém rơi đầu con ác thú.

Chỉ còn một con dã nhân, nó kêu lên thảm thiết rồi uốn mình chạy nhào vào hang. Hạng Thác mệt lả té ngồi dưới hang sâu, lão Lý còn kinh hoàng hà hốc mồm không nói gì được. Trước mặt họ những thân lông lá, những chiếc đầu răng nhọn lồm chồm lẫn lổc, trông như những chằng tinh mã xưa nay họ chưa từng thấy. Hạng Thác vì cơn lo sợ tột độ, nên liều chết đánh nhào, chém được chúng.

Bây giờ hẳn rừng mình mọc ốc vì cảnh tượng vừa qua.

Từ bên trên có tiếng gọi :

- Hạng tướng quân! Hạng tướng quân còn đó không?

Hạng Thác khẽ khếch môi cười chiến thắng, cố gắng hét to :

- Không ai việc gì cả thông dây xuống đi!

Trên miệng hầm reo lên mừng rỡ :

- Hạng tướng quân chờ một lát.

Dây được thông xuống.

Hạng Thác đỡ lão Lý. Cột dây ngang người lão, rồi la lớn :

- Cho dây lên! Kéo lên!

Lão Lý vừa được kéo lên, rồi Hạng Thác lên khỏi hầm sâu.

Cả hai mình mẩy bám đầy râu ẩm và máu tanh.

Lão Trần hứng chí hét lên :

- Tôi sẽ vào tiếp chặng đường thứ nhì.

Mã phu nói :

- Vào bậc thứ nhất nhì mở đường hầm. Nay phải trèo lên nóc tòa ốc thành để xoay vòng lưỡi giáo mở cửa thành.

Hạng Thác hỏi :

- Bá Vũ nên vì ta mà đi việc này!

Bá Vũ gạt đầu, ngậm đao leo lên nóc cao chót vót của tòa thành.

Chàng vừa đặt chân vịn vào mũi giáo chọc trời đã nghe có tiếng :

- Tách! Tách! Tách!

Một loạt tên bay từ xa đến.

Bá Vũ đã đề phòng, vội khoa đao gạt tên rơi lả tả.

Lúc ấy mấy loạt tên khác bay vèo vèo đến. Điều nguy hiểm là Bá Vũ đang đứng trơ vơ giữa nóc tòa thành.

Chàng đang làm bia cho các tay xạ thủ của nhà Tần từ bốn phía.

Lão Lý nói :

- Bá Vũ sẽ bị tên. Ai trong bọn ta mau hạ các tên xạ thủ của chúng.

Hạng Thác, người mã phu, đồng quay về phía làn tên.

Thấy từ bên bìa rừng, có một cây cổ thụ tên từ đó bắn ra.

Gã mã phu nói :

- Để bọn chúng cho tôi.

Nói rồi rút cung tên ra, nhắm về hướng làn tên vừa bay ra mà bắn.

Từ trên cao một tiếng la thất thanh.

Rồi một bóng đen té nhào xuống.

Lão Trần nói :

- Chắc là bọn giặc Tần đeo đuổi chúng ta lâu nay!

Nhờ phát hiện tên nọ, bọn kia cả sợ tụt xuống không bắn tên nữa.

Nhân dịp đó Bá Vũ vội cố xoay vòng ngọn giáo. Những tiếng chấn động ghê gớm rung rinh cả ngôi Hoàng Ốc thành.

Các cửa thành mở toang nhường rõ lối đi quang đãng.

Chờ Bá Vũ tuột xuống rồi, họ vội vàng kéo nhau thẳng vô bên trong thành.

Gã mã phu nói lớn :

- Coi chừng dẫm lên bậc cửa thứ năm đấy!

Bỗng nghe ầm một tiếng!

Không ai nghĩ là lão Trần làm nhanh như thế. Lão không chờ ai kịp ngăn cản; đã tung cả người vào vịn lấy chốt cửa!

Vừa mở toang chốt cửa bật ra, một tấm lưới sắt với hàng trăm lưới bén nhọn từ trên chụp xuống. Mọi người chỉ nghe một tiếng kêu hãi hùng, lão ta bị bằm vằm ra như tương!

Không người nào quay lại nhìn cảnh tượng hãi hùng đó.

Họ đồng len lỏi bước qua cho lẹ.

Gã mã phu nói :

- Bậc chót chỉ có kẻ nào nhảy xa nhất thì qua nổi thôi. Đó là cung đường độc đạo, hai bên có hai dãy hình nhân bằng đá. Ai dẫm chân vào những nền đá mà đi, thì sẽ gặp nguy hiểm ngay.

Cả bọn đều lo lắng.

Chợt Từ Dung nói :

- Tại sao ta không tìm cách phá hủy nó trước khi bước vào?

- Khó mà thực hiện ý đó. Ở giữa bậc chót có một cái nút bí mật. Dẫm lên thì cửa hậu sau thành sẽ mở ra, mới có chỗ thông. Làm sao có thể dẫm lên cái nút bí mật đó chứ?

Từ Dung chợt bảo nhỏ Bá Vũ :

- Hiền huynh! Tại sao không dùng tảng đá lớn mà ném vào cái nút hầm ở đấy. Hai người có thể thực hiện được rồi!

Bá Vũ nói :

- Để thử xem!

Rồi cùng mã phu chạy ra ngoài khiêng lấy tảng đá lớn đi vào.

Hạng Thác cũng tiếp một tay.

Ba tay dừng sĩ đẩy mạnh tảng đá một cái. Nó trôi tuột đến nút hầm.

Bỗng nghe những tiếng bung! Bung! Vang lên, các pho tượng xô ập vào nhau như trời động sấm sét.

- Tất cả các pho tượng hai bên đều châu lại, ngăn đường, làm sao mà đi qua lọt? - Từ Dung hỏi.

Minh Phụng đảo mắt nhìn rồi nói :

- Ta không chui ở dưới lọt thì chỉ còn một cách mà thôi.

- Làm gì?

Minh Phụng nói :

- Leo qua đầu mấy pho tượng ấy mà trèo qua.

Hạng Thác mỉm cười :

- Đàn bà con gái đôi khi lại có ý kiến bổ ích, hay lắm!

Rồi tất cả lục tục leo lên đều, vai các pho tượng mà trèo dần ra tới cửa sau.

Thoát khỏi chốn nguy hiểm đó.

Mọi người cố đi thật xa, khỏi thành Hoàng Ốc này hàng dặm đường mới dừng lại vì chiều giăng lối đi mịt mù.

Hồi 11: Đến lạc cảnh Bồng Lai cuối cùng

Lão già họ Trần đã mất, một lão thầy thuốc đáng yêu kính.

Mọi người nghe một sự mất mát không thể bắt được. Ai nấy đều ngồi yên buồn bã.

Lương khô đã được hai người đàn bà hâm nóng lại mà hầu như họ không ai muốn đụng tới.

Từ Dung thấy vậy khuyên giải mọi người :

- Không thể ngờ đã trải qua nhiều đoạn đường khó nhọc, đến đây lão Trần mạng vong! Nhưng các vị hãy ăn uống để lấy sức. Còn nhiều đoạn đường cam go khác nữa.

Hạng Thác nhìn quanh :

- Chúng ta bỏ lại dọc đường khá nhiều người, lão Trần đã giúp chúng ta nhiều lắm!

Minh Phụng nói :

- Lão Trần thường bảo lão mong tìm được những vị thuốc quý cho mọi người.

- Hoài bão đó tốt đẹp. Nhưng lão bị chết dưới cái dùi sắt dao nhọn. Cái chết đến với lão ta trong sự lựa chọn hy sinh cuối cùng.

Từ Dung nói :

- Tại sao lão không chọn con đường sống để tìm ra vị thuốc trường sinh bất tử cho mọi người?

Hạng Thác trầm lặng nhớ đến lão Trần.

Bá Vũ nói thay mọi người. Như trả lời câu nói của Từ Dung.

- Lão Trần có lẽ cuối cùng thấy thất vọng! Vì lão ta sống đến già, đi khắp nơi mà không tìm được thuốc tiên cứu đời khỏi tử vong?

- Trong cái bị vải của lão còn lại rất nhiều loại thuốc. Mỗi loại lão có ghi cách uống và trị chứng bệnh rõ ràng. Tôi đang giữ đây.

Mã phu vừa nói vừa đưa cái bọc vải ra.

Từ Dung nói :

- Lão chết đi, còn để thuốc chữa bệnh lại cho chúng ta! Tiếc thay! Tội thay!

Đôi mắt người đàn bà nhuốm vẻ u buồn. Nàng nhớ những người đã hy sinh, trong đó có người yêu của mình. Cái ước vọng tìm vàng, sống đời giàu có đột nhiên lạnh lẽo trong đơn côi lòng nàng.

Rồi nàng im lặng.

Trong ánh lửa chập chồn của đồng củi vừa nhóm lên, ánh sáng mờ mờ soi qua khuôn mặt trai xoan hồng của nàng như đau buồn lây lất.

Bá Vũ quay lại xem Minh Phụng đang làm gì? Chợt bắt gặp nàng vừa nhìn mình.

Trong số này, họ là người có hạnh phúc nhất.

Người mã phu không có ngựa, chỉ ôm mớ áo lông hành lý mơ mơ màng màng.

Lão Lý còn ngắc ngoải lấy thêm áo lông ra mặc. Dường như lão lên cơn sốt!

Họ trải những tấm chăn ra, mỗi người đều có tâm sự của mình.

Bá Vũ luôn bên cạnh Minh Phụng.

Một lát về khuya, trời lạnh lẽo như băng thấy Từ Dung đang co ro ngồi bó gối một mình.

Hạng Thác bước tới bảo :

- Từ Dung hiền muội, cho tôi ngồi với kéo lạnh!

Từ Dung ngược mắt lên nhìn vị tướng quân đầy nhân hậu và cương cường.

Nàng ngồi xê qua một bên, Hạng Thác ngồi xuống. Toàn thân Từ Dung nghe như được cứu lại, được bao phủ bởi một tình yêu thương vừa thoáng hiện.

Đêm tối, họ nằm bên nhau. Ôm chặt trao hơi ấm và hạnh phúc chân thật. Họ cố sống trong hạnh phúc đó để quên bao nỗi thất vọng khốn khổ trên đường.

Lão Lý lại gần đốt lửa, cho thêm cành lá khô vào, khơi cho nó ấm hơn nữa!

Lão Lý vẫn tin rằng đó là cơm phần nộ của thần núi Ly Sơn.

Lão cũng lo thêm, càng vào gần tới lãng mộ thì sự mất mát càng lớn lao hơn nữa.

Gần đến sáng, lão Lý còn ngồi tĩnh tọa chợt từ trong sương khói hiện ra một bóng đen hình thù ghê rợn, lông lá đầy mặt, quần áo tả tơi. Bóng đó thấy ánh lửa, chồn vờn tới gần.

Khi thấy mọi người mê ngủ, bóng đó đi chồn vờn qua có ý tìm kiếm vật gì.

Thấy có gói hành lý gần bên lão mã phu nằm, bóng đó có vẻ thèm muốn, định giật lấy, nhưng lại sợ.

Càng gần ánh lửa cái bóng càng lộ ra một gương mặt đầy xương xẩu, mắt thao láo và thèm khát. Chợt lão Lý mở mắt nhìn ra.

Lão ta nghĩ là quỷ rừng hiện đến, liền bắt ấn niệm câu chú trừ để đánh quỷ!

Nhưng đây là quỷ sống, càng đến gần là lão ta không làm gì được.

Thần chú của lão không linh ứng!

Lão lại niệm câu chú cầu tổ Lỗ Bang bắt ấn đánh mạnh thêm một cái nữa.

Cũng không ăn thua gì!

Lão tức giận than oán :

- Ôi chao! Bùa hết linh đệ tử xin trả về cho sư tổ hết!

Bóng nọ đến gần nhìn lão và chấp tay xá một cái.

Lão lấy làm lạ mở to mắt nhìn.

Dường như nó muốn xin lão vật gì?

- A! Con người rừng! Người muốn hỏi gì đấy?

Người nọ ú ớ :

- Cho... Tôi thức ăn!

Lão Lý nói :

- Nhà ngươi là ai? Tại sao ở trong khu rừng này. Từ bao lâu rồi?

Người nọ nói nhỏ. Dường như từ lâu rồi, hắn không hề nói tiếng người với bất cứ ai.

- Cho tôi thức ăn! - Hắn nhắc lại.

- Chắc người thèm khát lắm thì phải! Đói lắm ư?

Người nọ vuốt sương chảy đầm đìa xuống đôi gò má đầu lông lá.

Mồm mép cũng phủ đầy râu ria tua tủa nói :

- Cho tôi cơm! Từ lâu ... không có cơm mà ăn!

Lão Lý gạt đầu đứng lên đi về phía nơi bếp lửa. Thức ăn, toàn cơm khô, thịt khô được nấu lại.

Hầu như ban chiều không có ai sờ đến cơm nước gì. Chỉ có rượu! Hầu như còn giọt nào họ đều uống cạn từ lâu.

Lão Lý mang thức ăn tới cho hắn nói :

- Ăn đi. Cơm khô nấu lại đấy, vẫn còn nóng!

Hắn nhai ngấu nghiến lạp xưởng, thịt khô cá khô nướng và ăn cơm một cách ngon lành.

Hắn vốc cả hai bàn tay lông lá vào nồi cơm, bốc ra từng nắm cơm, vắt lại rồi cho cả khúc lạp xưởng vào mà ăn.

Hầu như vừa ăn vừa nuốt chửng!

Mọi người nghe tiếng nói, thức dậy cả.

Thấy lão Lý đang ngồi nói chuyện với người rừng. Thoạt nhiên Từ Dung, Minh Phụng suýt rú lên vì khiếp vía.

Rồi lão mã phu hẳn nhìn lão người rừng hỏi :

- Hẳn là ai?

Lão Lý nói :

- Hẳn tới xin thức ăn. Không nói gì!

Hạng Thác cũng bước đến khiến gã người rừng lùi lại.

Hạng Thác sợ lão chạy mất nên nói :

- Lão bá yên tâm. Hãy ăn thật no rồi hãy nói chuyện.

Lão già ăn xong, còn liếm mép nhìn thao láo vào các thức ăn còn lại, mà lão quá đầy bụng rồi, không thể dồn vào đâu được.

Mọi người cho củi vào đồng lửa.

Đồng lửa càng cháy dữ. Cây lá nổ lách bấp nghe thật dòn.

Lão người rừng tìm kiếm thứ gì nữa.

Lão nhìn vào các bình rượu.

Gã mã phu cười lớn :

- Tiếc là chúng tôi uống sạch rượu cả rồi!

Lão sơn nhân nói, giọng lão ồ ề khó nghe :

- Các người là ai, đến đây?

Hạng Thác nói :

- Chúng tôi đi tìm lăng mộ vua Tần!

Lão sơn nhân nói :

- Mộ vua Tần, ở nơi phía Tây núi Ly Sơn! Nhưng chưa ai tới đó được cả?

Gã mã phu xem chừng như lão sơn nhân này hiểu được bèn hỏi dò :

- Có lẽ lão huynh là người nước Tần?

Lão sơn nhân lắc đầu :

- Không... không phải! Tôi người nước Yên, bị nhà Tần tiêu diệt.

- Sao lão lại ở đây?

Lão sơn nhân lắc đầu có vẻ buồn :

- Nước Yên bị nhà Tần tiêu diệt. Người nước Yên bị vua Tần chôn sống, đầy ải, khổ nhục tù tội trăm bề thật là một cách trả thù man rợ chưa từng thấy. Vua Tần ra lệnh làm cỏ nước Yên, lấp bắt sống, cho thiến để tuyệt tự, đầy làm cung A Phòng, đầy lên núi Ly Sơn làm lăng mộ cho hắn.

- Thì ra lão trốn được phải không?

Lão sơn nhân nói :

- Lão trốn vào rừng Ly Sơn này từ lúc mới bắt đầu xây lăng mộ vua Tần.

Hạng Thác hỏi :

- Thế lão bá có biết nước Sở đã diệt nhà Tần và đại xá thiên hạ rồi chăng.

Lão già trở mắt nhìn không thể tin được.

Hạng Thác lại hỏi :

- Lão không tin là nhà Tần bị diệt vong?

Lão sơn nhân còn như trong giấc mơ, thì Hạng Thác rút từ trong người ra một cây hiệu kỳ nhỏ hỏi :

- Lão bá xem đây là ký hiệu của nước nào?

- Đúng là của nước Sở!

Đôi mắt lão sơn nhân như ứa lệ, nói :

- Nhà Tần gồm thiên hạ chẳng bao lâu...

Lão Lý chen vào :

- Bạo tàn, bất nhân bất nghĩa thì trời đất không thể cho hưởng phúc lộc lâu dài.

Lão sơn nhân nói :

- Như thế các người nước nào đến đây?

- Thì người nước Sở chứ còn nước nào nữa!

Lão sơn nhân âu sầu :

- Còn nước Yên, nước Tề thì sao?

- Cùng với Sở Bá Vương tiêu diệt nhà Tần. Người Tần cũng đã bị chôn sống cả rồi!

Lão sơn nhân lắc đầu :

- Sao lại giết họ. Chỉ có vua Tần vô đạo mà thôi!

Hạng Thác nhìn lão, nghe lời nói nhân hậu, gật gù nói :

- Dù sao thì thiên hạ cũng bớt sự cùm xích tàn bạo của vua Tần!

Lão sơn nhân vỗ đùi nói :

- Đúng là rợ Tần! Cứ cho là chúng văn minh vào bậc nhất. Lũ rợ Tần khát máu!

Rồi lão ta đứng lên. dường như không biết lạnh lẽo là gì.

Hạng Thác nói :

- Ngày xưa xây mộ thì tìm đường chôn, bây giờ phá một nhà Tần, lão bá có giúp chúng tôi một tay không?

Lão sơn nhân vui vẻ ra mặt nói :

- Xây dựng mà tàn bạo thì công trình bao nhiêu cũng hoàn không!

Lão Lý nói :

- Phá hủy mà nhân nghĩa thì lại là việc có ích cho loài người, phải không lão bá?

Tất cả mọi người đều cười to, lấy làm đắc ý lắm.

Từ Dung tìm một bộ đồ của Lưu Giả đến trao cho lão sơn nhân nói :

- Lão bá nên thay đổi y phục. Bây giờ khỏi lo trốn bạo Tần nữa.

Lão Lý nói :

- Chốn rừng núi luôn che chở cho người ngay thẳng. Lão huynh hãy thay đổi bộ đồ vạn cổ ấy đi.

Lão sơn nhân lại được dao cạo râu tóc bấy giờ bộ đồ đã làm cho lão ta trở về với thế giới loài người.

Hồi 12: Thế giới của thần tiên ngoài hải đảo

Tần Thủy Hoàng lúc về già có cho người đi tìm thuốc trường sinh bất tử.

Tuy nhiều đoàn người đi kiếm thuốc ra biển, rồi đi mãi không về.

Vua Tần càng lớn tuổi, càng nghĩ đến chết. Nên cấm thiên hạ nói đến chuyện chết.

Cho xây mộ trên núi Ly Sơn để bảo vệ hài cốt muôn đời.

Muốn đến lăng mộ trải qua nhiều giai đoạn khó khăn cho tới tòa thành cuối cùng. Vua Tần đặt tên là Bồng Lai đảo.

Tòa thành tượng trưng cho đảo Bồng Lai. Bên trong toàn những kim đồng ngọc nữ, hạc đậu, phụng múa, kỳ lân, rồng châu hổ phục.

Thật là một lạc cảnh ở trần gian này cũng là một giấc mơ của con người.

Ngày thứ lão sơn nhân cùng đoàn người nước Sở còn sống sót đến Bồng Lai đảo.

Đó là một thành quách nguy nga xây toàn đá quý. Mọi người đến đây trầm trồ khen ngợi một kỳ công của các tay nghệ sĩ đúc tạo thành. Chỗ này như tinh thần của nó là chốn Bồng Lai, lạc cảnh.

Cho nên ai nấy đều đến đây một cách bình yên vô sự.

Nhưng đó cũng là giai đoạn cuối cùng, trước khi tới lăng mộ Thủy Hoàng sừng sững trên ngọn đồi cao vợi trong núi Ly Sơn.

Nhiều lăng tẩm đền đài kiến trúc nguy nga hùng vĩ không thể nào khám phá ra hết được.

Cả lão sơn nhân, và lão Lý, cả mã phu cũng không tìm ra được cũi hoàn môn, ngọc môn của ngôi lăng mộ hùng vĩ ấy.

Nhưng Từ Dung đã đạt tới đích, Hạng Bá lấy đôi mắt của cặp rồng đang vờn viên minh châu trao cho nàng nói :

- Đến đây chúng ta đã tìm được lăng mộ nhà Tần. Viên ngọc minh châu và ngọc bích này là của hồi môn của người đẹp đấy.

Từ Dung nở một nụ cười đầy hạnh phúc.

Minh Phụng cũng được ngọc trên chiếc lưng rùa đó là quỷ thần.

Mọi người đến được chốn lăng mộ nhà Tần, thấy hầu như toàn thể nước Tần được xây dựng lại trên một vùng đất vuông có đến mười dặm đường. Nào cung điện Hàm Dương, nào phòng cung, nào đền thánh nhân, nào tướng quần thần!

Khung cảnh vô cùng tráng lệ huy hoàng!

Hạng Thác quan mục giây lâu rồi nói :

- Bây giờ chúng ta trở lại. Việc quật mộ Tần Thủy Hoàng sẽ do Sở Bá Vương quyết định. Chúng ta hãy về báo tin lại, cho tròn nhiệm vụ.

Mọi người hầu như còn lưu luyến cảnh lăng mộ trên núi Ly Sơn không muốn rời bước.

Hồi 13: Quật mộ Tần Thủy Hoàng

Họ phải trải qua rất nhiều ngày vất vả để trở về đất Hàm Dương.

Ngày nọ Sở Bá Vương Hạng Võ đang yến ẩm với chư hầu và các vị vương tước trong điện Hàm Dương chợt có quan chấp kích lang quỳ tâu :

- Kính thưa Đại vương. Bên ngoài có tướng quân Hạng Bá đi tìm mộ Thủy Hoàng ở núi Ly Sơn nay quay trở về, xin vào ra mắt.

Sở Bá Vương từ lâu đã ngóng trông từng phút.

Nghe vậy xô một mỹ nhân đang dựa mình rồng, bước ra ngồi trên bệ cao nói :

- Cho tất cả vào bệ kiến!

Hạng Thác dẫn đầu, bước đến quỳ lạy tung hô xong

Hạng Võ hỏi :

- Nhà ngươi đi tìm mộ Thủy Hoàng cách đây đã ngoài một năm. Chẳng hay kết quả thế nào?

Hạng Thác nói :

- Trải qua bao gian nguy, chúng tôi đã để lại dọc đường hàng trăm mạng người bị nạn. Đến nay đã đến được lăng mộ nhà Tần, xin dâng bản tường trình rõ ràng hơn lên Đại vương ngự lãm.

Hạng Võ hỏi :

- Lăng mộ thế nào?

Hạng Thác tâu trình :

- Lăng mộ ở trong vòng cung chừng mười lăm dặm. Chúng tôi chỉ mới đến được mà quan sát từ bên ngoài. Từ lâu rừng bụi, gai góc mọc đầy, lớp rong rêu phủ xám. Chúng tôi chưa tìm được đường vào lăng mộ Thủy Hoàng chính xác.

Hạng Võ nói :

- Trương Lương bảo với ta, lăng mộ Tần Thủy Hoàng chứa cả kho tàng châu báu thiên hạ. Như thế các người có thấy gì không?

Hạng Thác tâu :

- Kính thưa Đại vương. Chúng tôi chỉ đứng ngoài vòng thành nhìn mà thôi! Không biết đích xác bên trong thế nào đó! Vì cửa chính vào lăng mộ không biết mà tìm.

Hạng Võ nói :

- Thôi được! Ta phong cho người làm Vạn Hộ hầu còn tất cả đoàn tùy tùng đều gia phong quyền tước, bảo cho quan coi sổ hộ luận công mà ban thưởng!

Hạng Thác vẫn quỳ đấy!

Bá Vương ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào! Người cho là chức vị không xứng đáng chăng?

Hạng Thác nói :

- Kinh trình Đại vương, có một người mã phu lập công lớn trong việc tìm ra hướng mộ trong rừng sâu. Người ấy tôi có hứa là về rồi, sẽ tâu lên Đại vương cho được chức chỉ huy đoàn Ngự lâm quân!

Hạng Võ ngồi yên một lúc, suy nghĩ :

- Công người ấy lớn thật! Nhưng đoàn Ngự lâm quân cho ba ngàn đệ tử, người nào cũng đại tài dũng lược khó bề cho kẻ khác chỉ huy họ được.

Hạng Võ hỏi :

- Tên mã phu là người như thế nào?

Hạng Thác tâu :

- Tên mã phu này rất hận thù nhà Tần. hấn bị hoạn và bắt xây lăng mộ Tần Thủy Hoàng, sau vì bệnh nửa chừng nên thoát chết.

- Hấn hoạn? - Hạng Võ hỏi

Hạng Thác gật đầu :

- Hấn là kẻ hoạn. Tù phạm nhà Tần toàn kẻ bị hoạn cả!

Hạng Võ nói :

- Thôi được! Ta sẽ cho hấn coi lục viện tam cung canh giữ đám phi tần vậy!

Nói rồi cả cười, rồi quay lại hỏi :

- Trong bá quan văn võ, có ai biết được mộ chính của Tần Thủy Hoàng, ta sẽ ban thưởng trong hậu! Mọi người không ai biết được mộ chính của Thủy Hoàng ở đâu cả.

Chợt có một dũng tướng bước ra tâu :

- Tôi biết mộ chính của vua Tần!

Hạng Võ nhìn lại mừng rỡ :

- Anh Bố tướng quân! Biết được mộ chính của Thủy Hoàng?

Anh Bố đáp :

- Ngày trước tôi làm chức tổng đốc công, coi việc xây dựng lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nên mới rõ. Sau đó nhờ trốn thoát được nên mới còn sống đến ngày nay.

Hạng Võ nói :

- Như thế tướng quân mau thống lĩnh dân quân lo việc quật mộ Tần Thủy Hoàng cho ta!

Anh Bố lãnh lệnh, định quay ra.

Chợt Hạng Bá, Từ Dung, Minh Phụng, lão Lý và người mã phu đồng loạt nói :

- Xin cho chúng tôi đến mộ vua Tần!

Hạng Võ nói to :

- Thôi các người hãy lãnh chức và nghỉ ngơi. việc này đã có người khác!

Nhưng lúc đó Anh Bố quay lại nói :

- Con đường từ đây đến Ly Sơn phải nhờ kẻ nào quen đường hướng đạo mới xong.

Thế rồi Hạng Thác và tên mã phu được vời lại, để hướng dẫn cho đoàn quan dân phu đến quật mộ nhà Tần!

Sau khi Anh Bố đi rồi, ngày hôm sau Sở Bá Vương cho ba ngàn đệ tử hộ tống đến núi Ly Sơn. đến nơi cảnh vật uy nghiêm hùng vĩ, cây cỏ tốt tươi, mọi vật hầu như sống động trước mắt mọi người.

Tòa cung điện bên trên nguy nga tráng lệ, những con đường vào cung thất uốn cong như những chiếc cầu vồng bắc ngang trời.

Hạng Vương nhìn một lát rồi cả cười nói :

- Nhà Tần vô đạo, tàn hại sinh linh, muôn dân vì xây cung điện lăng tẩm mà chết oan. Kiệt lực công nghiệp của tên bạo chúa này chỉ cho vương mắt mọi người.

Lập tức hiệu lệnh ban ra, muôn nghìn khởi công búa nện ầm ầm, xe kéo đồ vật ngổn ngang, bụi cát mù trời.

Trông chẳng khác nào một bãi sa trường đang vang động muôn tiếng hò reo tử tử tử.

Hồi 14: Đường vào mộ chí

Cuộc đào xới đã lâu. Anh Bố mới mở ra được đường vào mộ chính của vua Tần.

Đó là con đường chính Bắc chạy dài đến chính Nam, Hạng Võ nhìn vào thấy đường đi rộng mênh mông chẳng khác nào đường xá cung điện Hàm Dương.

Khu tiền phòng hiện ra sáng rực.

Anh Bố tâu :

- Kính thưa Đại vương! Khu tiền phòng này xây toàn đá hoa cương, nạm ngọc giát vàng rất tốn hao của kho.

Hạng Võ gật đầu vui vẻ :

- Hãy cho quân đục hết vàng ngọc lên xe tải về cung điện Hàm Dương cho ta.

Từ tiền phòng, một tòa sân rộng. Đó là điện châu của các vị công thần đời nhà Tần. Được xây bằng đá quý, người nào cũng cảm hết mặt đỏ triều phục, mang hia đội mào.

Hạng Võ tiến đến xem rồi nói :

- Vua Tần vô đạo, cho thờ các vị công thần mà Lã Bất Vi là cha ruột của mình bắt uống độc dược mà chết!

Anh Bố nói :

- Tần Thủy Hoàng không muốn để lại chứng tích của mình là con của người lái buôn.

Hạng Võ nói :

- Ta biết! Hần muốn thiên hạ xem mình xuất thân ở hàng vương giả, quý tộc! Còn thừa tướng Lý Tư, có được đúc tượng hay không?

Anh Bố đi tìm một lát rồi quay lại nói :

- Lý Tư lúc còn sống bị tội ngũ hình, xẻo tai khoét mắt, chặt tứ chi, bêu đầu! Nên không được thờ ở đây.

Hạng Võ nói :

- Như thế cũng đáng đời một tên mưu sĩ!

Hạng Võ rất ghét bọn mưu sĩ, dùng lý luận du thuyết để tìm bổng lộc khanh tướng thời trước.

Phạm Tăng quân sư đứng gần Hạng Võ nói :

- Kẻ có tài vương tá như Lý Tư, thay đổi pháp luật, tổ chức binh quyền, tạo nên sự nghiệp lớn, đó cũng là kẻ đại tài. Nếu không có mưu lược Lý Tư thì Tần Thủy Hoàng khó mà thành công nghiệp lớn như thế.

Hạng Võ nhìn Phạm Tăng hỏi :

- Còn nhà ngươi, có giúp được ta làm nên đại nghiệp hay không?

Phạm Tăng quân sư, kẻ lão thần từng bày mưu định kế cùng Sở Bá Vương trong việc tranh đoạt thiên hạ.

Bấy giờ đứng im lìm :

Lão không ngờ rằng Hạng Võ ngày nay lại kêu bạt đến thế.

Lão nghĩ thầm một lúc rồi nói :

- Dù cho bậc đế vương nào uy linh đến mấy đi nữa. Mà coi rẻ người hiền, khinh kẻ sĩ thì sẽ khó mà giữ được thiên hạ.

Hạng Võ cười xòa vỗ vào vai Phạm Tăng nói :

- Quân sư an lòng, ta luôn nghĩ đến tài năng và lời nói của quân sư.

Phạm Tăng nghĩ đến việc mình can Hạng Võ không nên quật mộ Thủy Hoàng, Hạng Võ không thèm nghe.

Bấy giờ Sở Bá Vương nói thế. Thực ra chỉ là một điều an ủi lão thần mà thôi.

Vì thế Phạm Tăng cúi đầu cảm ơn Hạng Võ rồi quay ra.

Anh Bố cho quân tiến vào tòa hậu phòng, phải cho một đám quân gỡ đá, búa đập phá toàn bức vách chắn bằng đá ở giữa khu tiền phòng và hậu phòng.

Quân phá vách đá ầm ầm, tiếng dội vào núi như trời long đất lở.

Khung cửa đá bật tung ra, sập xuống đánh “ầm” cát bay đá chạy mịt mù. Giây lát khu hậu phòng mở toang mọi người trở mắt nhìn vào.

Tòa hậu phòng rộng lớn. Chính giữa có mấy bia lớn khắc chín con rồng đang phun châu nhả ngọc, vườn nanh múa vuốt oanh oanh liệt liệt!

Trong phòng đầy mã não, trần châu trang trí hết sức tinh vi. Xem như tòa phòng này vừa mới xây dựng xong. Chính giữa phòng có xây một bức tường bằng đá rất nặng chạm trổ những nét hoa văn, lát vàng khảm bạc. Tường vách kính bưng, không thấy đường nào tiến vào nữa.

Anh Bố hét lớn :

- Ba quân tiến lên! Phá đổ bức tường đá này ra sẽ có lối đi.

Búa nện, chày đập vang ầm lên.

Suốt ngày hôm đó cũng chưa phá đổ được bức tường. Tòa phòng rung rinh như chực sập xuống. Mọi người hoảng hốt chạy túa ra ngoài Anh Bố cả giận, phùng mang trợn mắt quát to :

- Mau phá cho đổ bức tường xuống. nếu không các người sẽ bị chôn sống tất cả đấy.

Toàn dân quân sợ hãi, roi đốc công quát trót máu tươi cả da thịt máu me ra.

Toán quân lẫn xả vào, hò reo phá tường phá vách đá.

- Ầm! Ầm!

Thuốc nổ chôn từ lâu như bị động, nổ vang trời. cả toán quân phá tường đều tan xác.

Hạng Võ ngồi trong hành dinh chờ kết quả. Nghe có tiếng nổ, cả cánh rừng núi Ly Sơn như đổ lộn nhào, tảng đại thạch gãy đôi rơi đổ ầm ầm. Chim muông bay tán loạn.

Hạng Võ giật mình bước ra ngoài hỏi :

- Tiếng nổ từ đâu xảy ra đấy!

Anh Bố đến gần nói :

- Phá hậu phòng, nơi vách đá có chôn thuốc nổ tiểu tướng ngỗ lâu ngày thuốc nổ hư hỏng, không ngờ!

Hạng Võ hỏi :

- Thế nào phá được chính mộ hay chưa?

Hạng Thác may mắn thoát chết chạy đến :

- Thừa Đại vương toán quân phá lăng mộ đã tan xác vì tiếng nổ ấy cả!

Hạng Võ quay lại gắt :

- Anh Bố! Cho toán trung quân vào thay làm kỳ được ngay hôm nay cho ta.

Anh Bố vội quay đi, xua đoàn trung quân tiến lên.

Toán này chỉ có công việc khiêng cây đá của bức tường đổ, đào bới xác người và thương binh đem ra ngoài.

Giây lâu, đã quét dọn được con đường vào chính mộ quang đãng.

Bên trong bày ra một tòa tam cung lục viện, tường gấm vách hoa chạm đầy châu ngọc.

Toán quân phá mộ ập vào.

Anh Bố mời Hạng Võ đến quan sát.

Hạng Võ đến nơi nhìn vào bên trong.

Một cảnh tượng hầu như không thể có thật mà Thủy hoàng khi còn sống thực hiện được.

Thành quách ngổn ngang, lại có cả vườn thượng uyển trăm hoa khoe sắc.

Ánh sáng của muôn ngàn ngọn lưu ly, mờ ảo sáng soi một cảnh tượng giàu sang phú quý tột cùng!

Đường chính Bắc đến chính Nam đổ đồng để cho phu khiêng linh cữu Tần Thủy Hoàng vào.

Lại có tòa “Vong Vi cung” các quan võ nhỏ ở chiếc Bộc xa thời nhà Tần, các cung tần mỹ nữ đòi Thủy Hoàng đều bị chôn sống để theo phò Tần Thủy Hoàng sau khi tạ thế.

Ngoài ra lũ hoạn quan, quan thị vệ, nội thị trong cấm cung cũng đều được chôn theo vua Tần.

Nhà Tần trong “Thủy đức”. Các quân kỳ quân trang đều dung màu đen.

Cho là Thủy đức thịnh, nên xưng là Thủy Hoàng, khơi sông Hoàng Hà, Trường Giang đổ thủy ngân vào làm hai con sông ấy cho chảy quanh tòa lăng mộ thành quách bên trong.

Vòm trời mây trắng dát bạc, sao đính bằng muôn ngàn ngọc châu, chói rục cả ngày đêm. Nhìn lên như thấy cả một vũ trụ đầy tầng sao chiếu rọi, lấp lánh muôn ngàn năm.

Đoàn quân phá lăng mộ lại khám phá ra một con đường, đó là phúc đạo.

Đường này xây bằng gỗ ván như chiếc cầu bắc từ điện này sang điện khác.

Anh Bố chỉ con đường phúc đạo dài đến vô tận thông ra khỏi núi Ly Sơn mà nói :

- Vào năm thứ hai mươi bảy Tần Thủy Hoàng tuần du qua Lũng Tây đến Bắc địa. Khi ra khỏi Kê Đầu sơn đền xứ Hồi Trung.

Tần Thủy Hoàng cho xây Tín cung ở phía Nam sông Vị.

Hạng Thác nói tiếp :

- Sau đổi Tín cung là cục Miếu, để bắt chước vì sao Thiên cực.

Hạng Võ nói :

- Ta nghe thiên hạ đồn Thủy hoàng cho xây một con đường ống từ điện Cam Tuyền chạy mãi đến cung điện Hàm Dương! Còn từ Cục Miếu thì có con đường thông lên núi Ly Sơn! Giờ đây ta mới thấy rõ được cái công trình ghê gớm của tên bạo chúa này.

Anh Bố nói :

- Vua Tần cho lấy cái quách bằng đá ở núi Bắc Sơn lấy gỗ từ đất Thục đất kinh chạy về đây để xây lăng mộ và xây dựng cung A Phòng.

Các dân phu ở Ấn Cung bị tội thiếu hơn bảy mươi vạn về đắp núi Ly Sơn.

Ngoài ra còn dựng lên vô số thành ấp khác ở vùng Đông hải, ở Vạn Lý Trường Thành kể sao cho xiết.

Hạng Võ cười khanh khách nói :

- Bắt dân nô dịch nên kiệt sức dân. Nhà Tần sụp đổ mau lẹ là vì có đó vậy!

Hạng Thác nói :

- Tần Thủy Hoàng đi trấn cứ từ Bắc xuống tận phương Nam. Từ Đông Hải khắc bia đá xưng tụng công đức của mình!

Hạng Võ lại hỏi :

- Những tấm bia đá ấy bây giờ ở đâu?

- Ở rải rác khắp nơi, trên bước tuần thú của vua Tần!

Hạng Võ nói :

- Ta diệt được nhà Tần công nghiệp ta so với Tần Thủy Hoàng ra sao?

Anh Bố vúi đầu rạp xuống đất mà tâu :

- Đại vương khởi nghiệp vương bá ở đất Cối Kê, cử đỉnh ngàn cân, chín ngày đêm đánh đuổi danh tướng chương Hàm của nhà Tần, vào đất Hàm Dương oai danh trấn áp của chư hầu, ai mà không kính phục.

Hạng Võ lại nói :

- Thế ta phá lăng mộ Thủy Hoàng là đúng. Khiến cho trăm họ cũng bớt được cái hận bạo ngược của Tần Vương Chính.

Nói rồi Hạng Võ cười vang dậy cả lăng mộ Thủy Hoàng!

Đoàn quân đang theo con đường chính điện vào thẳng bên trong.

Hai bên tòa tam cung lục viện, chính là linh cửu Tần Thủy Hoàng! Nơi nào cũng chạm trổ chân châu ngọc bích sáng lung linh rục rĩ như ban ngày.

Bấy giờ Hạng Võ hỏi Anh Bố.

- Nhà ngươi có biết trước khi chết, Tần Thủy Hoàng bảo công tử Phù Tô thế nào chẳng?

Anh Bố lắc đầu nói :

- Kính thưa Đại vương tôi không biết được.

Hạng Võ nói :

- Trong thư tịch của nhà Tần có tờ mật chiếu của Tần Thủy Hoàng xuống lệnh cho công tử Phù Tô, lúc mình chết hãy chôn ở cung điện Hàm Dương! Lá thư này Lý Tư, Hồ Hợi và Triệu Cao đã giấu đi. Trong lúc Thủy Hoàng chết ở Bình Đài đất Sa Khâu, rất xa cung điện Hàm Dương!

Đến nay vào Hàm Dương ta mới bắt được công điện này.

Từ Bình Đài đất Sa Khâu trở về đến Hàm Dương các thi hài kia đã thối rửa ra rồi, họa chẳng chỉ còn có mấy lóng xương mục nay chôn ở núi Ly Sơn đó mà thôi! Đôi khi cái hình tượng Thủy Hoàng được khắc bằng gỗ Trầm Hương bỏ vào quan quách đá mà chôn ở đây để mê hoặc lòng người!

Bọn Lý Tư là thầy học của Hồ Hợi con út Tần Thủy Hoàng bèn phế bỏ Thái tử Phù Tô và giết chết tướng Mông Điền rồi lập Hồ Hợi lên ngôi thiên tử, tức là Nhị Thế Hoàng Đế.

Núi Ly Sơn và lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng do Nhị Thế hoàng đế trùng tu thêm cho tăng uy đức của Tiên đế. Vì thế mà bao nhiêu vật quý, kho tàng của thiên hạ đem chôn vào đây!

Anh Bố nói :

- Tháng chín chôn Tần Thủy Hoàng ở núi Ly Sơn.

Hạng Võ bảo :

- Tần Thủy Hoàng lên ngôi thì cho đào núi Ly Sơn. Đến khi nhứt thống thiên hạ thì cho xây lăng mộ ở núi Ly Sơn phải chẳng?

Anh Bố đáp :

- Ai nấy đều biết việc ấy. Tuy nhiên việc đòi bảy mươi vạn người cho đào trước tiên ba con suối ở dưới đồ đồng rồi đưa quách vào. Lúc này tôi làm đốc công lo việc ấy!

Hạng Thác cười nói :

- Như thế tướng công cũng rất nhiều công lao với nhà Tần!

Anh Bố cười nói tiếp :

- “Những đồ châu báu của trăm quan, của các cung” đem cất vào các kho dưới lăng mộ này.

“Lại sai thợ làm máy bắn tên, ai đào tới gần, tên bắn vãi ra như mưa”, sai lấy thủy ngân “làm một trăm con sông, sông Trường Giang, sông Hoàng Hà và biển lớn”. Máy móc làm cho các “ngọn nước sông và biển chảy vào nhau”. Ở trên “có đủ thiên văn, ở dưới đủ địa lý, lấy dầu cá”. Nhân ngư đáp đước, trù tính thế nào để “cháy lâu không tắt”.

Sở Bá Vương Hạng Võ nhờ có Anh Bố thông thuộc đường lối nguy hiểm, nơi cất giấu kho tàng, các chỗ máy móc tên đá, hầm sâu, nên chẳng bao lâu phá được lăng mộ Tần Thủy Hoàng, đập vách lấy vàng ngọc, châu báu chất lên xe, đưa về Hàm Dương vô số.

Nhưng đến linh cửu Tần Thủy Hoàng, Sở Bá Vương Hạng Võ bèn ra lệnh cho Anh Bố phá ra.

Nhưng Anh Bố nói :

- Thuở trước Tần Thủy Hoàng làm nhiều việc đại ác, lúc chết sợ thiên hạ phân thân. Nên cho đặt thuốc nổ cực mạnh, máy móc cơ quan cung tên nã tẩm thuốc độc rất ghê gớm bên trong để giữ thi thể mình. nếu đập phá ra, chất nổ sẽ đánh sập tất cả lăng tẩm đền đài, làm chết tất cả mọi người ở đây, xin Đại vương lập đức, thi ân cuối cùng mà tha cho.

Sở Bá Vương đang lúc vui vẻ, bèn gật đầu rồi cho chở hết kho tàng lên mặt đất mà về.

Anh Bố được lệnh ở lại lấp núi Ly Sơn trở thành bình địa rồi về sau.

Sở Bá Vương đã làm cỏ thành Hàm Dương, bắt trai gái nhà Tần làm tù, lấy tất cả châu báu chia nhau với chư hầu.

Khoảng năm sáu năm sau. Hạng Võ vì tham ác hơn cả Tần Thủy Hoàng, nhân dân khắp nơi đều bỏ Sở Bá Vương mà theo Lưu Bang đánh dẹp nước Sở, lập nhà Hán.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>